

Truyện mừng sinh nhật diễn đàn Lê Quý Đôn
Lần thứ 12

Trịnh
Viện

Mẹ
Bầu

Cô vợ
bị bỏ

SUNNIE.:
PHAM
DISCOVER BY
ĐÀN ĐÀN LÊ QUÝ ĐÔN

www.OrendanLeQuyDon.com
© 2003-2014

CÔ VỢ BỊ BỎ

Tác giả: **Trịnh Viện**

Thể loại: **Hiện đại, ngôn tình, đô thị, HE**

Độ dài truyện: **12 chương**

Convert: **ngocquynh520**

Edit: **Mẹ Bầu**

Beta: **Mẹ Bầu**

Ebook: **Smiley Su**

Truyện được chia sẻ miễn phí tại diendanlequydon.com

Truyện edit mừng sinh nhật lần thứ 12 của Diễn đàn Lê Quý Đôn

Giới thiệu

Chỉ cần là thứ gì mà anh, Hắc Diệu Tư này muốn, thì nhất định không thể thoát khỏi bàn tay của anh!

Cho dù đó là phụ nữ, cũng không có ngoại lệ.

Mà Thương Nghênh Hi - vị hôn thê của anh, trong buổi lễ đính hôn lại dám to gan cho anh leo cây...

Cô mơ tưởng trốn ra nước ngoài tưởng có thể thoát khỏi bàn tay của anh sao?

Không có người nào phản bội anh mà không bị trừng phạt...

Cô khờ sở cầu xin anh, lại làm anh vô cùng hứng thú...

Thương Nghênh Hi vẫn cho là, Hắc Diệu Tư thật lòng yêu mình,

Ít nhất, cho đến trước khi cô tận mắt nhìn thấy anh và em gái mình, quần áo xộc xệch đang triển miên dây dưa trên giường...

Vì muốn làm dịu bớt vết thương lòng, cô chỉ còn cách rời quê hương bỏ đi thật xa.

Không ngờ khi trở về nước, cô lại được biết em gái mình đã đính hôn với anh.

Giờ đây cô chỉ còn biết dùng sự lạnh nhạt, thờ ơ để đối mặt với mọi chuyện, để có thể bảo vệ trái tim của mình không bị tổn thương nữa...

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

Chương 1

Buổi chiều đầu thu, mặt trời xuống núi cực kỳ sớm. Từ khung cửa sổ của căn phòng lợp mái tôn trên tầng cao nhất, Thương Nghênh Hi nhìn về phía vàng mặt trời đỏ ối đang nhuộm hồng những ráng mây.

Không biết đã bao lâu, ánh mắt ngây ngẩn nhìn ra bên ngoài cửa sổ mới quay về, dừng lại ở trên chiếc bàn nhỏ trong căn phòng đơn sơ. Ánh mắt phiêu tán giống như không có tiêu cự, nhìn vào tờ tạp chí “Tuần san Thương mại” để trên bàn...

Trang bìa của tờ tuần san in hình một đôi tuấn nam mỹ nữ, trang phục lịch sự, dung mạo sáng sủa, chuẩn mực... Một hàng tit lớn in đậm chạy dài suốt trang bìa...

“Ông trùm Tập đoàn Hắc Diệu Tư và vị hôn thê Thương Hoài Tinh tham dự và phát biểu tại buổi trình diễn thời trang của những nhãn hiệu nổi tiếng.”

Ánh mắt Nghênh Hi chỉ máy móc nhìn vào trang bìa rồi lại dời đi...

Cô về nước đã bao lâu rồi nhỉ? Được một tháng rồi sao?

Một tháng trước, khi vừa mới về nước, cô nhìn thấy tờ tuần san này ở sân bay. Lúc ấy cô có cảm giác, trên thế giới này không còn bất cứ người nào để cô có thể tin tưởng được nữa...

Thương Hoài Tinh là em gái có quan hệ ruột thịt với cô, còn Hắc Diệu Tư, người đàn ông này hơn nửa năm trước thiếu chút nữa cô đã trở thành “vị hôn thê” của anh ta...

Mỗi một lần xem tạp chí, lòng của Nghênh Hi lại giống như bị lãng trì một lần.

Đờ đẫn đẩy tờ tạp chí ra, cô rút tờ báo đã mua hôm trước để ở bên dưới lên, ép buộc mình bắt đầu tìm việc làm.

Về nước đã được một tháng, cho đến giờ cô vẫn chưa tìm được việc làm. Nhìn thấy số tiền gửi ngân hàng đã sắp hết đến nơi, hơn nữa, cũng đã đến lúc phải trả tiền thuê căn phòng lợp tôn ở tầng cao nhất này rồi.

Tình trạng bi đát này nếu còn tiếp tục tái diễn, ngoại trừ việc cô đi hành khất trên đường, thì chỉ còn một cách cô tự kết thúc sinh mệnh nực cười của mình mà thôi.

Đúng vậy... sinh mệnh nực cười.

Cô không oán giận bất cứ ai, chỉ không hiểu, vì sao ông trời lại đùa giỡn với mình như vậy...

Hơn nửa năm trước, ngay đêm trước ngày cô sẽ đính hôn, vậy mà cô nhìn thấy Hoài Tinh, em gái ruột của mình cùng với người đàn ông, ngày mai sẽ trở thành vị hôn phu của mình, áo quần xộc xệch, đang ôm ấp dây dưa với nhau ở trên giường.

Lúc ấy, cả thể xác lẫn tinh thần của cô đều bị chấn động đến cực điểm, cô quyết định chạy trốn tất cả. Ngay lúc đó cô đặt vé máy bay, cầm thị thực, một mình bay đến nước Mỹ để cư trú, nhưng bởi vì quên mang theo hộ chiếu, nên ở cửa khẩu sân bay, cô bị cảnh sát Mỹ nghi ngờ là người Mexico di dân bất hợp pháp. Do vậy cô bị tạm giữ ngay tại đó với tội danh “nhập cảnh bất hợp pháp”...

Ở đó, với sự chấp thuận của cảnh sát nước Mỹ, cô được phép gọi một cuộc điện thoại duy nhất ra bên ngoài, cầu cứu mang giấy tờ của cô sang đây để chứng minh thân phận thật sự của cô.

Mà cuộc điện thoại vô cùng quan trọng ấy, cô đã lựa chọn gọi cho Hoài Tinh.

Nghênh Hi còn nhớ rõ, ở cuộc điện thoại được ghi âm ấy, cô đã không ngừng cầu cứu Hoài Tinh, cầu xin em gái đến nước Mỹ ngay lập tức, hy vọng em gái chứng thực cho thân phận của mình.

Nhưng đã qua 72 giờ, nước Mỹ không hề trục xuất cô, ngược lại, vì trong hành lý của cô có mấy gói thuốc cảm cúm dạng bột trắng, nên họ đã đưa cô vào trại tạm giam...

Sau một ngày một đêm, cô trở thành nghi phạm buôn bán thuốc phiện, bị giam cầm trong nhà tù ghê sợ ở nước ngoài. Mỗi buổi sáng mở mắt tràn ngập hi vọng, lại đổi lấy một buổi chiều tà tuyệt vọng, không ai hỏi han, giống một cô nhi bị vứt bỏ...

Thời gian nửa năm trong tù giống như một cơn ác mộng vĩnh viễn không tỉnh.

Cô bị tất cả phạm nhân nữ trong phòng giam bắt nạt, xúi bẩy, làm phiền, nhưng không dám kêu ca, nếu không có lẽ cô cũng chẳng còn sống trên thế gian này nữa.

Quả thật, hình như mọi người đã thực sự quên mất sự tồn tại của cô. Không có bất kỳ ai có ý định đi tìm kiếm tung tích của cô, giải cứu cô thoát khỏi cái nhà tù xa lạ, kinh khủng kia!

Cuối cùng cảnh sát nước Mỹ cũng điều tra rõ, mấy gói thuốc cảm dạng bột kia hoàn toàn không phải là thuốc phiện, do vậy quyết định trục xuất cô...

Trở lại Đài Loan quen thuộc, chào đón cô là một tin tức khiến cô như bị sét đánh - em gái ruột đính hôn với bạn trai của cô!

Ngay lúc đó cô thật tuyệt vọng, đau đớn, chỉ nghĩ đến cái chết. Nhưng cô biết, ý chí muốn sống mãnh liệt không cho phép cô lựa chọn tự sát. Nửa năm trước, đã từng trải qua khoảng thời gian giống như trong địa ngục, Nghênh Hi biết, cô sẽ không bao giờ vứt bỏ sinh mệnh đáng quý của mình, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra...

“Công ty quảng cáo Văn Biên tuyển dụng người thiết kế đồ họa”

Một mục quảng cáo tuyển dụng không nổi bật lắm, lọt vào tầm mắt của Nghênh Hi, trên phần quảng cáo tuyển dụng này vẫn chưa bị gạch đỏ.

“Cơ hội cuối cùng của mình đây...” Cô thì thào tự nói.

Nghênh Hi tốt nghiệp hệ Trung văn. Tại lễ tốt nghiệp, cô gặp Hắc Diệu Tư bạn học cùng trường kiêm uỷ viên Ban giám sát ở trường đại học, sau đó cùng anh rơi vào bẽ bỉnh. Ham muốn độc chiếm mãnh liệt khiến anh không cho phép cô ra ngoài tìm việc. Bởi vậy sau khi bước ra khỏi cổng trường, Nghênh Hi hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm gì về nghề nghiệp.

Cho tới bây giờ cô mới hiểu rằng, với cái bằng tốt nghiệp đại học, lúc này khi cô muốn tìm việc làm thì xem ra, nó thực sự cũng chẳng giúp đỡ được bao nhiêu.

Căn phòng trở nên mờ tối, ánh nắng chiều ngoài cửa sổ đang tắt dần. Nghênh Hi nhìn bầu trời đang dần thẫm lại ở bên ngoài cửa sổ, lòng cô giống như cái cây đã chết khô.

Mắt dõi theo ánh sáng xoay chuyển dần trở thành tối đen, thật giống như điều cực kỳ châm biếm với cô, vốn tưởng rằng sắp sửa bắt đầu một tương lai sáng lạn, kỳ thực lại là khúc nhạc dạo đầu của hoàng hôn...

Nghe những điều khoản mà công ty đưa ra, mi tâm của Nghênh Hi vẫn nhúu chặt đầy lo lắng.

Cho dù công ty quảng cáo nhận được không ít case, nhưng chi phí cho bản phác họa lại ít đến thảm hại. Giả sử đem so sánh sự nỗ lực của cô với số bản phác họa không được thông qua, thì thấy gần như công toi, ngay đến một xu cũng chẳng lấy được.

Khi đi qua cửa hàng tiện lợi, cô dừng chân trước tấm bảng thông báo tuyển dụng treo trên cửa, chăm chú nhìn hồi lâu...

Sau đó, hai chân của cô giống như có ý thức, chủ động bước vào cửa hàng tiện lợi.

“Xin hỏi, ở đây tuyển nhân viên phải không ạ?” “Cô hỏi đầy mong ngóng.

Một thanh niên đứng sau quầy hàng đẩy đẩy mắt kính, cười hỏi: “Cô muốn ứng tuyển sao?”

“Vâng.”

“Này, công việc ở đây cực kỳ vất vả đấy nhé! Hơn nữa lương tháng chỉ có 65 đồng thôi.”

“Tôi không sợ vất vả, về phần tiền lương nhiều hay ít cũng không có vấn đề gì, dù sao...” cô rũ mắt xuống, thân nhiên nói: “Dù sao, trên người tôi chỉ còn lại có mấy trăm đồng, bất kể tiền lương ít nhiều thế nào, chỉ cần có thể để tôi tiếp tục sống là được rồi.”

Nụ cười trên mặt người thanh niên ngừng lại. Anh ta ngắm nghía cô gái có vẻ mặt ưu sầu này một hồi. “Được thôi, tôi nói này, nếu cô nguyện ý đem mái tóc dài tới đây, tôi sẽ tuyển dụng cô.”

“Cái gì?” Nghênh Hi tròn mắt, kinh ngạc nhìn lại đối phương.

“Xin chào, tôi là Mike, là chủ của cửa hàng tiện lợi này, cô đã trúng tuyển rồi.” Người thanh niên chìa tay ra, cười lên một tiếng để lộ hàm răng trắng.

Ông chủ thật là trẻ! Nghênh Hi giật mình, tròn mắt nhìn người thanh niên, do dự một lúc mới đưa tay ra phía trước, nắm lại. “Cảm ơn anh.”

“Không cần cảm tạ đâu, tôi đã tính toán rồi, tuyển dụng cô nhất định sẽ có lợi!” Anh toét miệng cười, nói về thần bí.

Nghênh Hi không hiểu rõ ý của anh ta lắm.

“Kỳ thật... bộ dáng của cô rất được.” Anh ta cười lên hai tiếng, chăm chú nhìn thẳng vào gương mặt nhợt nhạt của cô đang bị mái tóc bay lung tung che đi một chút.” Bây giờ trong tiệm của tôi đã có tuần nam, còn có thêm mỹ nữ nữa, việc buôn bán nhất định càng tốt hơn!” Đắc ý dương dương, tự biên tự diễn một lúc rồi Mike hướng Nghênh Hi nháy mắt mấy cái.

Nghênh Hi sửng sốt, mãi sau mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh, không nhin

được liền bật cười.

Hơn nửa năm qua, đây là lần đầu tiên cô mới tìm lại được nụ cười.

“Oa, cô cười rộ lên trông rất đẹp!” Mike ngây người nhìn cô.

Gương mặt của Nghênh Hi thoáng nóng bừng, cô tin chắc chắn khuôn mặt mình đã đỏ rực lên rồi.

“Sau này nhất định cô phải thường xuyên cười với khách như thế đây nhé, như vậy tôi sẽ tăng thêm tiền lương cho cô!” Giống như phát hiện ra kho báu, Mike hưng phấn kêu to.

Khuôn mặt tươi cười của Nghênh Hi thoáng vẻ kinh ngạc, cô không biết Mike đang nói đùa với cô hay là quả thật...

“Tôi nói thật đấy. Ách, cô đừng nghĩ là tôi nói đùa nhé!” Mike nghiêm chỉnh lại, giải thích rõ ràng, gương mặt trẻ trung tuấn tú tràn đầy nhiệt tình. “Đúng rồi, cô tên là gì?” Anh thích thú hào hứng hỏi.

“Nghênh Hi, nghênh đón tia nắng ban mai...”

“Chắc... chắc... chắc, tên đã thật đẹp, mà người cũng không kém!” Mike lỗ mãng nói, nhưng biểu cảm trên mặt của anh cực kỳ hài hước, như cố ý trêu đùa Nghênh Hi bật cười, không có chút ý tứ khinh nhờn cô.

Nghênh Hi ngại ngùng rũ mắt xuống. “Cảm ơn anh!”

Vẻ lo lắng gọn lên, một lần nữa mi tâm của cô lại nhúu sâu.

Khoảng thời gian trước kia của cuộc đời, cô nhớ có một người đàn ông cũng đã từng nói với cô những lời như vậy...

Người đàn ông nói những lời ấy đã từng hứa hẹn sẽ mang đến cho cô tương lai hạnh phúc, cũng chính là vị hôn phu của em gái cô, Hắc Diệu Tư.

Tìm được công việc vừa ý ở cửa hàng tiện lợi, hơn một tháng qua, bởi vì có sự hài hước của Mike chọc cười, nên Nghênh Hi không còn u buồn giống như một tháng trước đây. Bây giờ trên gương mặt của cô, bất chợt có thể nhìn thấy một chút tươi cười, chỉ có vẻ ưu sầu nhẹ nhàng như có như không, vẫn còn vương vấn ở giữa mi tâm của cô.

Rời khỏi căn phòng nhỏ lợp mái tôn, nơi cô đã sống hơn ba tháng nay, Nghênh Hi bê trên tay một chồng bản thảo, chuẩn bị đáp xe bus đến Nhà Xuất Bản để giao lại bản thảo.

Gần đây cô đã nhận thêm được công việc hiệu đính bản thảo. Việc hiệu đính bản thảo cho Nhà Xuất Bản, ít nhiều cũng kiếm thêm được một chút sinh hoạt phí.

Cho đến bây giờ, bởi vì cần phải nỗ lực kiếm tiền nuôi sống bản thân, nên cô càng hiểu sâu sắc hơn về giá trị cuộc sống. Do đó cô cũng xác định cần phải xây dựng một kế hoạch rõ ràng cho sự tồn tại của bản thân.

Có lẽ, đây là sự an bài của ông trời sau cơn ác mộng nửa năm trước.

Đúng vậy, ông trời an bài cơ hội này để cho cô trưởng thành, để cho cô sớm nhận rõ chính xác cuộc sống hiện nay, để cho cô hiểu biết đời người không phải tốt đẹp giống như mơ ước, mà vĩnh viễn dừng lại ở giữa kỳ vọng và hư cấu.

“Nghênh Hi, ở đây có hai tập bản thảo, nhất định phải hoàn thành trong vòng ba ngày, cô có thể làm được chứ?” chủ biên Nhà Xuất Bản hỏi Nghênh Hi.

“Không thành vấn đề, cho dù phải thức đêm để làm tôi cũng sẽ mang tới đúng hẹn.” Cô chân thành nói, cảm kích tiếp nhận bản thảo máy tính từ trên tay chủ biên.

Nghênh Hi hiểu rõ, Nhà Xuất Bản biết hoàn cảnh khó khăn của cô nên đã tận lực giúp đỡ mình.

“Tốt lắm, chờ cô đem bản thảo chuyển lại, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp giao cho cô bản thảo mới.” Chủ biên nói.

Sau khi rời khỏi Nhà Xuất Bản, Nghênh Hi mang theo hai tập bản thảo nặng trĩu, dọc theo bên đại lộ, chậm rãi đi đến trạm xe bus gần đó.

Trong lòng cô tính toán, tháng này tiền lương có dư ra chút ít nên phân phối thế nào, có thể gửi bao nhiêu vào tài khoản, sau đó sẽ để ra bao nhiêu tiền để mang quyền góp coi như làm từ thiện.

Từ khi sinh hoạt ổn định lại, sau khi bắt đầu có thu nhập, cô cảm tạ sâu sắc xã hội đã cho cô cơ hội này, càng cảm kích những người đã từng trợ giúp mình, bởi vậy cô bắt đầu học tập cách báo đáp.

Do quá chuyên tâm suy nghĩ nên cô bị lỡ chuyến xe bus. Cô mở to mắt nhìn xe rời đi.

Cô vội vã chạy đến bên đường cái, đuổi theo xe bus đã chạy cách một đoạn ngắn.

“Chờ một chút, bác lái xe.”

“Hô...”

Mang theo tập bản thảo nặng trĩu, cô thật sự không sao chạy nổi, đành phải dừng ở ven đường thở hổn hển, thở dài nhìn theo xe bus chạy xa dần.

“Két...”

Tiếng còi xe vang dội dọa Nghênh Hi nhảy dựng lên, sau khi hoàn hồn cô mới biết, hóa ra mình đã dừng lại ở giữa đường cái.

Nghênh Hi hoảng hốt lùi vào ven đường. Một chiếc Ferrari màu đỏ gào rú lướt qua người cô với cự ly thật gần, suýt nữa thì đụng vào cô.

Trong ảo giác, hình như ánh mắt âm trầm của người đàn ông trong xe chăm chú nhìn cô đầy vẻ day dứt.

Trong nháy mắt, thời gian đột nhiên như ngừng lại.

Nghênh Hi sắc mặt trắng bệch, đứng ngây tại đầu đường.

Con gió lạnh tháng mười một thổi tung mái tóc dài của cô, che khuất đi nửa gương mặt...

Cách ăn mặc đầy vẻ quê mùa, quần áo tối màu, chiếc kính mắt vừa dày vừa nặng, mái tóc đen bay rối tung...

Cô tin tưởng, không ai có thể nghĩ cô với Thương Nghênh Hi của quá khứ có vẻ đẹp ngọt ngào, thời thượng, đầy nữ tính kia, lại chính là cùng một người...

Cô tin tưởng, cô đã hoàn toàn thay da đổi thịt, trở thành một người khô khan, bình thường, chẳng có một chút đặc biệt lẫn sự hấp dẫn nào của người con gái...

Cô tin tưởng ở sự thay đổi giống như được sinh ra lần nữa của mình, bởi vì ban đêm, ngay cả cô cũng không thể nhận ra bất kỳ điểm nào của bóng dáng Nghênh Hi ngày xưa ở trong gương.

Cô tin tưởng, khi đời người đã biến đổi như thế, không còn người nào có thể còn nhận ra cô là ai nữa...

Cho dù, người đàn ông ấy là Hắc Diệu Tư.

Tại phòng làm việc trên tầng cao nhất trong tòa nhà lớn của tập đoàn Hắc thị.

“Hắc tiên sinh, đây là bản hiệp ước mà ngài cùng Nghiêm tiên sinh của Sơn Hạ Nhật Bản ký kết ngày 15 tháng này, vừa đóng dấu hôm nay, ở dưới có văn kiện ghi chú, mời ngài xem qua.”

Trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc tập đoàn Hắc thị, Lý Kim Ny, đem một chồng tài liệu dày cộp cung kính đặt tại trên bàn tổng giám đốc.

Trong căn phòng làm việc có kính chống đạn, Tổng giám đốc Hắc Diệu Tư - người đứng đầu tập đoàn Hắc thị, hơi nghiêng thân hình cao lớn tuần tú, ánh mắt sắc bén như Đại bàng xám chăm chú nhìn người trợ lý tài giỏi nhất của mình.

“A Húc đã xem qua văn kiện rồi chứ?” Bất thành linh giọng nói trầm khàn, lãnh đạm, thô sấp biểu hiện sự âm trầm lẫn ngang ngược của người đàn ông vang lên.

“Nghiêm Húc Đông tiên sinh đã xem trước, sau đó có gọi điện để chỉnh sửa rồi ạ.”

Lý Kim Ny báo cáo xong, nhưng chưa có ý định rời khỏi văn phòng của tổng giám đốc...

“Còn có việc gì nữa sao?” Anh cúi đầu hỏi lại, vẻ âm trầm trên gương mặt không hề thay đổi.

“Tiểu thư Thương Hoài Tinh hiện đang chờ ngài ở bên ngoài văn phòng hơn nửa canh giờ rồi ạ.”

Anh nhướn mày, xoay người dụi tắt đầu mẫu thuốc lá trên tay, tiếp đó hạ lệnh: “Cho cô ta vào.”

“Vâng ạ!” Lý Kim Ny nhỏ giọng rời khỏi phòng.

Cốc... cốc.

Nghe thấy gõ cửa trúc trắc, Hắc Diệu Tư vẫn chưa muốn xoay người lại ngay.

“A Tư?”

Một cô gái mở cửa bước vào trong văn phòng của Hắc Diệu Tư, giọng nói mềm mại, quần áo tao nhã, ngoại hình hết sức diễm lệ.

“Có việc gì không?” Người đàn ông sau chiếc bàn làm việc lên tiếng hỏi, ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên.

“Anh đang tức giận sao...” Thương Hoài Tinh đi đến bên người đàn ông, do dự hỏi.

“Vì sao em hỏi như vậy?” Người đàn ông xoay người, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ lộ ra một chút ôn tồn nhàn nhạt.

“Em đợi ở bên ngoài nửa giờ, vẫn không được gặp anh...”

“Công việc của tôi rất bận.” Thu bớt vẻ âm trầm trong ánh mắt, anh nhàn nhạt, mềm mỏng giải thích: “Gần đây tập đoàn nhận được một vụ án lớn, em không hện trước mà đã tới đây, tôi không thể nào sắp xếp thời gian để gặp em được.”

“Ngay cả gặp mặt cũng không có thời gian sao?” Thương Hoài Tinh hỏi, giọng nói mềm mại đượm vẻ nhàn nhạt cô đơn. “Có phải là... Có phải là em đã làm cho anh cảm thấy cực kỳ phiền chán hay không?”

“Tôi đã nghe em nói xê chiều hôm nay có giờ học cắm hoa cơ mà, sao lại rảnh rồi tới tìm tôi vậy?” Hắc Diệu Tư nheo mắt lại, chuyển hướng đề tài.

“A Tư...” đôi mắt dâng lên vẻ ôn nhu, Thương Hoài Tinh đi đến bên cạnh người đàn ông, quyến luyến dựa vào trước vòm ngực rộng lớn của đối phương. “Em biết người đau khổ nhất là anh, tuy rằng chị gái em đã làm tổn thương anh rất sâu, nhưng xin anh hãy tin tưởng, em và chị ấy không giống nhau, cả đời này em sẽ chờ đợi bên cạnh anh... Nếu như em làm cho anh cảm thấy phiền chán, cũng xin anh đừng có ghét bỏ em, chỉ cần anh cho em được ở lại bên cạnh anh là tốt lắm rồi...”

“Có chuyện gì vậy?” Hắc Diệu Tư cười nhạt, nắm lấy hai vai cô gái, chăm chú nhìn đôi mắt dịu dàng như nước kia. “Tới văn phòng của tôi chỉ là để nói với tôi những lời này sao?”

“Lúc đầu em chợt có ý nghĩ muốn mời anh cùng đi ăn tối...” Thương Hoài Tinh nghiêng mặt sang bên, nhu thuận dựa vào bả vai của anh. “Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, em lại sợ hãi không chịu nổi... Em sợ anh sẽ nghĩ em và chị gái giống nhau... em sợ... anh thực sự sẽ đẩy em ra ngoài xa nghìn dặm...”

Khuôn mặt của Thương Hoài Tinh đầy sự kiêu mi. Đôi mắt lãnh đạm của Hắc Diệu Tư xuyên qua bức tường bằng thủy tinh chống đạn của tòa cao ốc, ngưng mắt nhìn bên ngoài cửa sổ. “Đồ ngốc.” Anh hạ thấp ngữ điệu, thì thầm giống như kiểu thôi miên: “Chẳng lẽ em lại cho rằng, tôi không hiểu được bản thân mình muốn người phụ nữ nào sao?”

“Nhưng mà... lúc trước... dù sao chị gái em mới là người anh muốn đính hôn, nếu như không bởi vì chị...” Cô ta do dự, không dám tiếp tục nói nữa.

Trong buổi lễ đính hôn, mãi không thấy nữ chính xuất hiện, khiến Hắc Diệu Tư hết như bốc hỏa, ngay lúc đó hạ lệnh đuổi tất cả khách mời ra về.

Mặc dù sau khi chị gái bỏ đi, cảm xúc của Hắc Diệu Tư cũng không biểu lộ ở trên mặt, nhưng mà Thương Hoài Tinh hiểu rõ, đối với Hắc Diệu Tư đầy kiêu ngạo kia, có thể nói bị phụ nữ phản bội là nỗi khuất nhục không thể nào chịu nổi.

“Muốn nói cái gì? Nói tiếp đi.” Nhàn nhạt buông một câu, ánh mắt Hắc Diệu Tư như sương mù, vẫn đang phiêu diêu bên ngoài cửa sổ.

“Không có gì...” Ngửa mặt lên, trên khuôn mặt của Thương Hoài Tinh đã có nét tươi cười. “Lỗi tại em. Công việc của anh vất vả như thế, vậy mà em lại làm phiền anh bởi những chuyện riêng tư của mình.”

Hắc Diệu Tư nhếch môi, lần tìm mấy tua trang sức ngũ sắc lộ ra trên đầu của cô ta, gạt gạt tóc, kéo ra một túm dây trang sức mềm mại của phụ nữ.

“Chẳng qua là em...” Cô cúi đầu thì thào nói: “Chẳng qua là em thấy có cảm giác không an toàn. Nếu như chị gái trở về, em sợ anh lại lựa chọn chị ấy. Nhưng nếu anh không chọn chị gái mà chọn em, thì em lại cũng rất không an lòng... Em sợ rằng mình đã cướp đi cái gì đó thuộc về chị ấy...”

“Hoài Tinh, em mơ tưởng điều gì?” Đột nhiên anh hỏi.

“Em không muốn điều gì hết...” cô lắc đầu, trong đôi mắt nhuốm đầy ánh nước.” Thực ra việc chúng ta đính hôn nhanh như thế, đã khiến cho em cực kỳ áy náy rồi... Rốt cuộc em cảm thấy là chúng ta nên đợi chờ thêm một chút nữa, nói không chừng có lẽ chị gái cũng sắp trở về rồi. Mà em... em cái gì cũng không có.”

Chăm chú nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, cô cúi đầu nói: “Em chỉ muốn được gả cho anh, vĩnh viễn không bao giờ rời xa anh, cho dù không có danh phận cũng chẳng sao.”

Lễ đính hôn của Hắc Diệu Tư diễn ra cực kỳ kín đáo, khách mời dự lễ vãn vãn không đến một bàn.

Cho tới bây giờ, Thương Hoài Tinh vẫn không thể xác định được, việc anh đính hôn với cô có phải vì trả thù hay không...

Đôi mắt người đàn ông trở nên thâm trầm. “Hoài Tinh, em cũng là phụ nữ, cho dù hiện nay có tôi có quyết định gì đi chăng nữa cũng không có nghĩa là hứa hẹn cả đời.” Anh nói nhàn nhạt, đôi mắt thâm trầm làm cho người ta không thể nhìn thấy bất kỳ

cảm xúc gì.

“A Tư?” Cô không hiểu.

“Nhớ kỹ, trước khi kết hôn, bất cứ việc gì nếu không có sự đồng ý cho phép của tôi, cấm, không được làm thay tôi!” Anh thì thầm nói, khẽ vuốt mái tóc đẹp của người con gái.

Chăm chú nhìn đôi mắt lạnh đăm của anh, không hiểu tại sao, Thương Hoài Tinh có một loại cảm giác không lạnh mà run. “A Tư...”

“Em về trước đi, tôi còn có công việc cần xử lý.” Anh buông thân thể mềm mại trong lòng ra.

“Vâng...”

Cho dù trong lòng nghìn vạn lần không muốn rời đi, cô vẫn ngoan ngoãn tuân theo, không hề phản đối thêm. Bởi vì Thương Hoài Tinh hiểu rõ, từ trước đến nay, mệnh lệnh của Hắc Diệu Tư đã phát ra, không được phép phản đối.

Mà cô đối với Hắc Diệu Tư, từ trước tới nay luôn mê muội, cung kính vái lạy hẩn, đương nhiên lựa chọn thuận theo...

Cô vĩnh viễn, vĩnh viễn, không thể kháng cự nổi bất cứ mệnh lệnh gì của anh.

Chương 2

“Hoan nghênh quý khách tới mua hàng!”

Ở phía trước quầy hàng, Nghênh Hi ngồi xổm trên đất, tay giữ chắc một hộp giấy, đang cố gắng chà sạch vết bẩn do nước ngọt coca rót vào, vừa nghe thấy tiếng động mở cửa, không quên ngẩng đầu mỉm cười.

Một người đàn ông mặc Âu phục Armani bước vào, tiện tay cầm một tờ báo trên giá để sách báo, khi anh ta xoay người, đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Nghênh Hi.

“Cô...”

Anh ta nheo mắt liếc nhìn Nghênh Hi.

“Hoan nghênh quý khách tới mua hàng! Tiên sinh muốn tính tiền sao?” Nghênh Hi nhanh chóng đứng lên, đi vào đằng sau quầy hàng, sau đó quay lưng lại, bộ dáng dường như không có việc gì xảy ra.

“Tôi thấy cô hơi quen quen?” Người đàn ông đi đến trước quầy hàng, nheo lại mắt hỏi.

“Chắc tiên sinh nhận lầm người rồi.” Cô lãnh đạm nói.

Nghênh Hi mở to mắt, không hề sợ hãi nhìn người đàn ông phía đối diện hỏi lần nữa: “Tiên sinh? Xin hỏi ngài muốn tính tiền sao?”

Diêu Gia Nãi, Trưởng phòng hành chính sự nghiệp một ngân hàng thuộc tập đoàn Hắc thị. Anh ta mặc bộ đồng phục đi làm, sao lại đột nhiên vào cửa hàng tiện lợi nhỏ bé này để mua một tờ nhật báo.

“Chúng ta thật sự không quen biết nhau sao?” Anh ta nheo mắt lại, không chịu từ bỏ ý định, hỏi lần nữa.

“Thật sự ngài đã nhận lầm người rồi ạ!” Nghênh Hi mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt, lạnh lùng.

“Thật xin lỗi, tôi cứ nghĩ cô là... một người bạn.” Anh ta nhướn lông mày lên, ánh mắt thông minh lạnh lợi nhìn chăm chú vào gương mặt mộc mạc, khô khan của cô nhân viên bán hàng trước mặt.

“Thực sự mà nói, nếu có thể... Tôi nghĩ rằng bất cứ người nào cũng đều cực kỳ

mong muốn, có thể có được một người bạn có “thể diện” giống như ngài đây. Hạ mi mắt xuống, cô nói về hèn mọn.

Diêu Gia Nãi lấy tờ tiền 1.000 đồng từ trong túi áo ra. “Tôi nghĩ, có lẽ thật sự tôi đã nhận lầm người rồi.”

Không chờ cô trả lời, anh ta giữ lại tờ hóa đơn sau đó mở cửa bước ra ngoài, ung dung bỏ đi.

© Diễn đàn Lê Quý Đôn

Trung tâm thương mại Trung Sơn. Phía trước quầy hàng chuyên bán đồ tinh xảo nổi tiếng có cửa bằng thủy tinh được lau chùi sáng loáng đến độ soi rõ bóng người, đủ để có thể coi như một cái gương.

Lặng lẽ đứng ở phía trước cửa quầy hàng, Nghênh Hi chăm chú nhìn vào bên trong tủ kính, không phải cô xem giá cả của mấy bộ trang phục cao cấp, sang trọng kia, mà là vì cửa kính ấy có thể phản chiếu ngược lại hình ảnh dung nhan tiêu tụy của cô.

Ngưng mắt nhìn cô gái với dung nhan tiêu tụy, gầy như que củi kia, lúc này, bất kể ai cũng không thể tin mới một năm trước đây, cô là hoa hậu giảng đường đại học, nổi tiếng yêu kiều, ngọt ngào thanh thuần.

Không trách Diêu Gia Nãi do dự như thế... cho dù là ai, chỉ sợ tuyệt nhiên không thể tin được cô gái tiêu tụy, trông rất bình thường này lại chính là cô, Thương Nghênh Hi.

Cơn gió lạnh tháng mười một xuyên qua vỉa hè của tòa cao ốc thổi tung mái tóc khô xơ của cô...

Ánh nắng tỏa rực rỡ trên vỉa hè, rọi vào trên cửa kính của chiếc xe ô tô, ánh sáng phản xạ lại hết sức chói mắt.

Nghênh Hi di chuyển ánh mắt khô khan, một luồng cảm giác kỳ quái đột nhiên nín chặt lấy trái tim cô...

Lần đầu tiên cô để ý đến chiếc xe có rèm che màu đen, đỗ ở ngoài vỉa hè kia. Nó dừng ở đây từ này đến giờ, từ lúc cô bắt đầu đứng chờ cửa kính của quầy hàng. Chiếc xe có rèm che màu đen dừng ở chỗ vạch vàng đã hơn 10 phút, nhưng cũng không có bất kỳ người nào mở cửa xuống xe.

Một luồng khí lạnh toát, cay đắng từ dưới chạy dọc suốt sống lưng của cô xông thẳng lên trên.

Cô có một cảm giác quái dị: “Mình đã bị theo dõi!”

Di chuyển ánh mắt, cô xoay người rời khỏi chiếc tủ kính, nhanh chóng bước đi trên vỉa hè.

“Xin chờ một chút!”

Tiếng của một người đàn ông gọi đuổi theo ngay sát sau lưng cô. Cô không dám dừng bước nhìn lại, ngược lại, càng bước nhanh hơn.

“Chờ một chút! Thương Nghênh Hi...”

Cô bỏ chạy, không hiểu sao cảm giác sợ hãi gắt gao làm trái tim cô như bị nhéo lại...

“Này!” Người đàn ông đuổi theo cô, thô lỗ túm lấy cánh tay của cô.

“Buông ra!”

“Em làm sao vậy?!”

“Buông ra, buông ra...” cô cố gắng vùng vẫy, lại hoảng sợ khi phát hiện cánh tay mình bị túm rất chặt.

Người đàn ông nắm cánh tay của cô, kéo đến chỗ góc tường, làm cô va mạnh vào bên cạnh chiếc cột xi măng của tòa cao ốc...

“Nghênh Hi!” Người đàn ông cầm hai vai của cô, kêu to.

Theo khe hở của mái tóc bị bay tán loạn, cô thở phì phò, rốt cục nhận ra người đang túm lấy cô là ai.

“Nghênh Hi? Em có khỏe không? Em còn nhận ra anh không?” Gương mặt của Đinh Tuấn tràn ngập quan tâm.

Ngỡ ngàng một lúc, Nghênh Hi mở to hai mắt, đứng lặng hồi lâu, nhìn trừng trừng về phía bên ngoài vỉa hè...

Chiếc xe có rèm che màu đen đã biến mất.

“Em... vừa rồi em ở cửa hàng tiện lợi...” Cô không trả lời câu hỏi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Trời ạ! Hơn nửa năm qua em đã ở chỗ nào vậy?” Đinh Tuấn kích động chất vấn cô.

Tuy rằng nhận thấy Nghênh Hi đang cực kỳ bị xúc động, hiện tại dường như không thể trả lời được những câu hỏi trong lúc này, nhưng do hơn nửa năm qua đột nhiên bị mất tin tức của cô, nên thật sự anh rất sốt ruột!

Nghênh Hi lắc đầu không biết nói gì, cô không thể giải thích toàn bộ sự việc đã xảy ra với cô suốt hơn hai trăm ngày qua...

“Thực xin lỗi, lẽ ra anh không nên làm em sợ.” Đinh Tuấn thở dài một hơi, mềm mỏng nói. “Ngay đây có một quán cà phê, chúng ta tới nơi đó ngồi nói chuyện một lát nhé?”

Một lát sau, Nghênh Hi đã trấn tĩnh trở lại, rốt cục cô cũng gật đầu, đồng ý đề nghị của Đinh Tuấn.

“Em đã thay đổi nhiều quá, suýt nữa anh không nhận ra em.”

Trong quán cà phê cực kỳ yên tĩnh, Nghênh Hi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nghía những gương mặt xa lạ của người qua đường, thậm chí cô có một ảo giác nơi này rất an toàn.

“Thực xin lỗi... Anh hỏi gì ạ? Vừa rồi nghe em chưa rõ lắm?” Như chợt bừng tỉnh, cô hỏi lại anh.

Rất lâu rồi họ không gặp nhau. Thật kỳ lạ, đối với người học trưởng ở trường đại học vốn hay quan tâm đến mình, trước sau cô lại không hề có cảm giác xa lạ.

“Em thay đổi rất nhiều, anh gần như không nhận ra em nữa rồi.” Đinh Tuấn khàn giọng nhắc lại, bàn tay vuốt ve trên đôi gò má tiều tụy của cô.

Cô khẽ run lên, ngữ điệu dịu dàng của đối phương, dường như khiến cho cô trở lại quãng thời gian ngày xưa...

“Mọi thứ đều phải thay đổi, nếu không thời gian sẽ không còn ý nghĩa nữa.” Cô thu lại ánh mắt, khẽ trả lời.

“Nghênh Hi?” Đinh Tuấn nghiêng người cầm tay cô, ngữ điệu hết sức nhẹ nhàng hỏi cô: “Em vẫn còn chưa trả lời anh, rốt cuộc khoảng thời gian vừa rồi em đã ở đâu vậy?”

Cô ngẩng mặt lên, lặng lẽ rút tay lại, nhìn anh mỉm cười: “Học trưởng, anh vẫn luôn đối xử tốt với em... Sau khi tốt nghiệp đại học, anh vẫn luôn thường xuyên quan

tâm đến em.” Cô không trả lời thẳng vào vấn đề.

“Bây giờ em đang ở chỗ nào?” Anh hỏi, quan sát bộ quần áo giản dị của cô. “Em làm việc gì?” Anh hỏi dịu dàng.

“Em thuê một gian nhà trọ ở trong ngõ hẻm.” Thời gian trước cô đã thuê được một phòng trọ giá rẻ. “Còn bây giờ em đang làm việc tại cửa hàng tiện lợi ở con đường nhỏ ngay chỗ rẽ đằng kia, em cũng tìm được công việc làm thêm ngoài giờ nữa.” Cô nói nhàn nhạt.

Hồi còn chưa quen biết Hắc Diệu Tư, sau khi cha qua đời, hai chị em Nghênh Hi và Hoài Tinh, từng sống với nhau ở căn nhà trọ giá rẻ. Cô còn nhớ rõ, ngày ấy cực kỳ kham khổ, hai chị em thường xuyên lấy mì ăn liền ăn cho đỡ đói, dù chỉ có một chút tài sản gầy còm cùng với tiền học bổng, cũng đủ cho hai chị em cô sống qua ngày. Nhưng cuộc sống nghèo nàn ấy không mang đến sự đầy đủ cũng như không mang đến sự tiếc nuối, bởi vì, ấy ngày ấy cô chưa từng giàu có bao giờ.

Đinh Tuấn ngạc nhiên, mãi một lúc lâu, anh mới do dự nói: “Em thật sự rất khác trước kia.” Anh nhìn cô chăm chú, cẩn thận đề cập tới một chuyện: “Nghênh Hi, em gái của em, Hoài Tinh, cô ấy đã đính hôn với tên họ Hắc, em có biết chuyện này không?”

Cô mở to mắt, không đáp lại.

“Em có biết, lại nhất định không xuất hiện sao?” Anh hỏi lại đầy nghi hoặc: “Nghênh Hi, mấy ngày này rốt cuộc em đi nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao anh không thể liên lạc được với em?”

“Còn nữa,” vẻ mặt của anh đầy khó xử, tiếp tục hỏi: “Còn... còn tên họ Hắc kia, vì sao lại thờ ơ đối với chuyện em mất tích như thế?”

Nụ cười đông cứng lại trên mặt của cô. “Học trưởng, anh vẫn giống như trước kia, luôn quan tâm như thế với em.” Cô nói chuyện không hề liên quan gì với câu hỏi của đối phương.

Anh nhú mày. “Nghênh Hi, thật sự anh không sao hiểu nổi, vì sao em lại có cái bộ dáng thờ ơ như thế này vậy? Còn nữa, rốt cuộc thì em đang trốn tránh chuyện gì...”

“Cái gì đã qua thì hãy để cho nó qua đi thôi.” Cô đứng lên, chuẩn bị rời đi. “Đã muộn rồi, học trưởng, để lần sau chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé.” Cô cầm cái áo khoác mỏng ở trên lưng ghé.

“Nghênh Hi,” anh tóm lấy tay cô một lần nữa, trừng mắt nhìn chiếc áo hạ giá cô

mặc trên người. “Vì sao em không chịu nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em và Hoài Tinh đã tách ra rồi phải không? Giữa hai người có sự hiểu lầm chăng?”

Bây giờ cuộc sống của Thương Hoài Tinh giống như “đệ nhất phu nhân”... giống y như Nghênh Hi ngày trước. Nhưng mọi thứ qua đi, Nghênh Hi cũng không giống như mình đã từng có thời kỳ chuẩn bị là vị hôn thê của chủ tịch tập đoàn Hắc thị, cô nhường lại vị trí đó cho Hoài Tinh - em gái của mình. Còn bản thân thì ăn mặc giống như một nữ nhân viên bình thường.

Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào anh, nét mặt thờ ơ lộ rõ vẻ cực kỳ bình thản. “Anh lo lắng cho em làm gì, học trường? Trước kia không phải anh thường xuyên cảnh cáo em, yêu cầu em rời bỏ 'hắn' sao?”

Đinh Tuấn hồi tưởng lại, đúng là trước kia anh đã từng nói như vậy với Nghênh Hi.

Hồi đó sở dĩ anh nói như vậy, là vì trong lòng anh có ý định vượt quá tình bạn đối với Nghênh Hi.

“Tuy thế nhưng đối với gã họ Hắc kia, anh vẫn có nghi vấn, nhưng mà em đã thay đổi nhiều quá! Hơn nữa trong khoảng thời gian ấy không hề có chút tin tức nào của em, tất cả đều đã thay hình đổi dạng hết rồi. Anh đã từng đến gặp Hoài Tinh, vậy mà cô ấy...”

“Thế sự vô thường.”⁽¹⁾ Cô mỉm cười nhợt nhạt: “Sự thay đổi, có lúc không phải là không tốt, bởi vì nó làm cho người ta nhận rõ chân tướng sự việc.”

(1) thế gian luôn biến đổi

Đề anh ở lại với ánh mắt kinh ngạc, Nghênh Hi bình tĩnh từ chỗ ngồi đứng lên, xoay người rời khỏi quán cà phê.

Đi tới đầu đường, Nghênh Hi ngửa mặt đón làn gió lạnh. Đầu óc cô giờ đây trở nên trống rỗng...

“Tiểu thư Thương Nghênh Hi?”

Mãi đến lúc có một người đàn ông đứng chắn ở trước mặt mà cô vẫn không hề hay biết.

Cô mở mắt, ánh mắt của cô đầy ngỡ ngàng, phía trước mặt cô là khuôn mặt của một người đàn ông xa lạ.

“Kính mời tiểu thư lên xe.” Người đàn ông đột ngột vươn tay, chỉ vào chiếc xe ở

ven đường xe.

Lên xe?

Nghênh Hi trở nên cảnh giác, những chuyện sau khi gặp Đinh Tuấn đột nhiên biến mất.

Cô mở to đôi mắt nhìn người đàn ông xa lạ, cặp môi khi đóng khi mở, cô ra vẻ không hiểu, đứng ngẩn người ở chỗ đó, giống như những lời nói của đối không liên quan chút nào đến bản thân mình.

“Thương tiểu thư?”

Vẻ mặt dờ dẩn của cô, khiến người lạ hoang mang. “Mời tiểu thư lên xe ngay đi ạ!”

Nghênh Hi vẫn đứng bất động tại chỗ như cũ, lúc này đối phương lập tức quyết định dùng hành động. Hai gã đàn ông vạm vỡ chia nhau hai phía, trước sau vây chặt cô, thái độ đầy vẻ uy hiếp, cường bức kèm chặt hai bên người của cô, đi về phía trước...

“Các người muốn làm gì?!”

Cô lấy lại tinh thần, hai tay vùng vẫy điên cuồng, nhưng không sao thoát khỏi vòng vây cường chế.

Hai gã đàn ông vạm vỡ hoàn toàn không quan tâm cô có ngã hay không, mặc cho bước chân của cô đầy hỗn loạn, hai chân giẫm đạp lên nhau, đan xen lẫn nhau, kéo cô lùi về bên cạnh đường...

Mất cá chân bị cọ sát đầy đau đớn, khiến cho Nghênh Hi càng trở nên tỉnh táo. Cô liều mạng xoay chiếc cổ cứng ngắc, nhìn theo động tác của tay người đàn ông, nhìn thấy chiếc ô tô có rèm che màu đen đỗ ở ven đường...

Chiếc xe hơi nhập khẩu phiên bản dài, sơn đen bên cạnh, chính là chiếc xe lúc trước đã theo dõi từ lúc cô đứng ở chỗ tủ kính quầy hàng cho đến lúc cô rời đi. Cô mở to đôi mắt...

Vẫn tưởng rằng trong cuộc đời này, cô sẽ không bao giờ còn gặp lại người đàn ông này nữa, bây giờ con người ấy đang chiếu thẳng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng về phía cô...

“Thật sự không thể nghĩ rằng, chúng ta lại gặp nhau bằng phương thức này.”

Ngồi ở phía sau xe, người đàn ông có ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cô.

Nghênh Hi cho rằng cô đang nằm mơ. Cô bị cưỡng chế lên xe, bị ép đối mặt với anh, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của anh...

“Thoát khỏi tôi, khiến em cảm thấy rất tốt phải không, Nghênh Hi?” Anh hỏi. Nụ cười như có, như không trên khuôn mặt tuấn tú của anh, nhìn vừa tao nhã, lại bao hàm sự giễu cợt.

Từ trước đến giờ, Nghênh Hi vẫn cảm thấy anh là người đàn ông khó đoán biết. Cô né tránh ánh mắt sắc bén, lạnh lùng của anh, buông mái tóc dài xuống che đi miệng vết thương lẫn sự tự ti của cô.

Trái tim cô xuất hiện một khối nham thạch lạnh cứng...

Nó có từ khi rời bỏ anh, lên máy bay đêm hôm trước khi tiến hành lễ đính hôn sao?

“Anh không cần người vợ này, bởi vì, anh không học cách cư xử trung thực với một phụ nữ.” Cô lên tiếng.

Cô đã từng cho rằng mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể nói ra những lời này, vậy mà lúc này đây, chúng lại có thể được nói bằng quơ, nhẹ nhàng như thế, được trút ra từ chính miệng của cô.

Đêm hôm trước lễ đính hôn, cô tận mắt nhìn thấy, người đàn ông cô yêu nhất cùng với một cô gái đang dốc sức áp chặt nửa thân trên trần trụi với nhau, triền miên mãnh liệt ở trên giường...

Đang từ trạng thái kinh ngạc lẫn khuất nhục và tổn thương, cô dần tỉnh táo lại, rốt cuộc nhận ra, người con gái đang cùng anh triền miên kia chính là em gái của mình... Hoài Tinh.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng lạnh sắc bén, không hề lộ một tia cảm xúc.

“Quả nhiên, tối hôm đó em đã tới.” Anh nheo mắt nói nhàn nhạt, giống như kể lại một câu chuyện không có liên quan tới mình.

“Từ khi nào... từ khi nào anh bắt đầu ở cùng với Hoài Tinh vậy?” Cô hỏi mà không sao kiềm chế nổi sự run rẩy trong giọng nói của mình.

Hơn nửa năm qua, đây là nỗi nghi ngờ đau đớn nhất mà cô từng giấu kín trong lòng.

“Đại khái khoảng một năm rưỡi trước đây.” Anh nói dường như không có chuyện gì xảy ra.

Một năm rưỡi trước đây! Thậm chí cô vẫn chưa hề biết anh.

Cô kiềm chế nỗi chua xót trào dâng khắp lồng ngực, cô buồn bã hỏi: “Nếu anh đã biết Hoài Tinh là em gái của tôi, vì sao... vì sao anh còn muốn đính hôn với tôi?”

“Tôi thích thân thể của Hoài Tinh, dĩ nhiên, tôi cũng thích em. Hai người có sự quan trọng khác nhau.” Anh nhếch môi cười giễu cợt đến lạnh lùng: “Còn em, em muốn một cuộc hôn nhân, tôi đáp ứng yêu cầu của em.”

Câu trả lời của anh thật tàn nhẫn biết bao.

Cô không sao hiểu nổi, nhìn anh chăm chú: “Vậy anh cho rằng, cuộc hôn nhân giữa hai chúng ta là cái gì?” Cô có cảm giác ngực mình lạnh buốt.

Anh bĩu môi không quan tâm, nói hời hợt: “Vừa rồi tôi nhận thấy em giống như người khờ dại, không hiểu biết gì lắm về tình hình hiện tại. Thật ra, giữa chúng có một số điểm cần phải có mối quan hệ hài hòa với nhau.”

“Hài hòa sao?” Cô không hiểu, vì sao anh lại có thể thờ ơ, nói ra những lời không chút nhân tính ấy được?” Suốt đời này cô phải tận lực bỏ qua cho anh sao, đồng ý để bạn bè, thậm chí... cả em gái của mình lên giường với anh sao?”

Không thể kiên nhẫn thêm nữa, anh gác đôi chân dài lên, đôi mắt hạ bốt lạnh lẽo: “Thương Nghênh Hi, em thật quá ngây thơ, ngây thơ đến mức gần như ngu xuẩn.”

Anh đã từng thích người con gái này, anh thích sự ngây thơ, trong sáng lẫn vẻ xinh đẹp của cô.

Cũng bởi vì anh thích Thương Nghênh Hi nhiều hơn một chút, nên anh nguyện ý cho cô một danh phận, không tiếc lấy lòng cô, cho cô cuộc hôn nhân mà cô mong muốn... Dù sao người con gái này cũng là của anh, chỉ mong có thể gả cho anh, cho nên anh cũng chẳng mất mát gì.

Dương nhiên, anh cũng không ngây thơ đến mức cho rằng “Yêu đương” là một chuyện nực cười.

Anh nghiêng mặt, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lãnh đạm, chậm rãi nói: “Nói thực ra, hiện tại bộ dáng của em... cũng không thích hợp làm vợ của tôi.” Ngữ điệu lãnh đạm của anh khiến người khác bị tổn thương.

Sắc mặt Nghênh Hi trắng bệch: “Một khi đã vậy, anh không nên nói những điều khinh thường tôi như thế, tôi đã tự động tránh anh rất xa rồi mà.” Cô không đáp lại, có cảm giác trái tim mình chìm trong máu tươi.

Anh cười phá lên. “Chắc... chắc, theo tôi lâu như vậy, em vẫn còn không hiểu sao?” Anh nghiêng người, khuôn mặt tuấn tú nở một nụ cười âm trầm mang theo tà khí. “Em thật sự không biết, hay là giả vờ đã quên rồi... cái gì mà tôi muốn, nhất định phải có trong tay! Cho dù tôi có còn muốn nó nữa hay không.” Anh cay nghiệt hạ lời chú giải.

Cô cũng không nằm ngoài ý đó. Nếu anh nguyện ý buông tha cho cô, bọn họ hẳn sẽ không gặp lại. Cô nên sớm đoán biết việc Diêu Gia Nãi xuất hiện kia không phải là chuyện bình thường, mà đó là khúc nhạc dạo của việc Hắc Diêu Tư đã để mắt đến cô.

“Anh đang hận tôi, hận tôi thoát khỏi sự nắm giữ của anh sao.” Cô nói.

“Hận em sao?” Anh cười nhạo báng: “Em đã đánh giá mình quá cao rồi. Tôi không hận em, Nghênh Hi, tôi chỉ muốn lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.”

“Anh nói cái gì vậy?” Cô thì thào hỏi anh, giống như không hiểu anh đang nói gì, trái tim cô dần dần trở nên lạnh giá.

“Vốn dĩ tôi nghĩ sẽ cho em một cuộc hôn nhân như em vẫn mong muốn, nhưng em lại tự nguyện buông nó ra. Nếu đã vậy, chiếu ý của tôi đã nói qua lúc này... tôi dùng cách này để lấy lại cái tôi muốn, vậy là cực kỳ công bằng.”

“Anh muốn cái gì?” Cô đưa tay, vén những sợi tóc đang che hai gò má vào sau tai, không che giấu nữa, mà để lộ ra hình dáng của bản thân. “Hiện tại, anh còn có thể lấy được cái gì từ trên người tôi đây?”

Hắc Diêu Tư nhướng đôi lông mày. Anh không xác định nổi hiện tại, sự hứng thú của anh đối với Thương Nghênh Hi còn giữ lại được bao nhiêu.

Cô giờ đây đã mất đi vẻ xinh đẹp động lòng người, lẫn khí chất hồn nhiên thanh thoát. Ngược lại, người con gái trước mắt anh bây giờ không những đầy bất an, lãnh đạm mà còn tự ti nữa.

Nhưng mà, cho dù cô có cái bộ dáng như vậy, tựa hồ vẫn còn giữ lại một số những cái gì đó làm anh cảm thấy rất hứng thú...

“Rất thú vị.” Anh nhếch môi, lãnh đạm nở nụ cười anh tuấn đến đả thương người khác. “Em có thể không tin, cho tới bây giờ tôi cũng không nghĩ ra nổi, có thể lấy được cái gì đó ở trên người phụ nữ.”

“Vậy sao? Nếu thế xin mời ngài hãy thật sự quý trọng người phụ nữ hiện đang ở bên cạnh mình.” Thật kỳ lạ, anh chỉ nói vô tình, lại đột nhiên khiến cô cảm thấy bình tĩnh.

Có lẽ, người phạm sai lầm là cô. Chính cô đã không biết tự lượng sức mình...

Đàn ông giống như anh, hoàn toàn không có khả năng lệ thuộc vào bản thân.

Lời nói của cô lại làm cho anh bật lên tiếng cười nhạo báng. “Em đại lượng như vậy, chắc là do biết sẽ không được báo đáp phải không... bởi vì Hoài Tinh chắc chắn sẽ không cảm kích em đâu, mà em nợ tôi nên tôi vẫn đang muốn đòi lại đây.”

Nghênh Hi mở to mắt, không nhìn anh nữa, đem lời nói cuồng vọng kia của người đàn ông, ném ra ngoài cánh cửa trái tim mình.

“Dừng xe.” Đột nhiên anh thô lỗ ra lệnh cho lái xe.

Vốn dĩ xe đang chạy ra hướng vùng ngoại thành, lại thay đổi tạm dừng lại ở gần đó. Trời sắp tối, trên đường cái xe cô đi lại đã vô cùng thưa thớt.

“Xuống xe.” Anh hạ lệnh, lãnh khốc xua đuổi cô. Biết rõ ở nơi này không thể gọi được xe tắc xi, cô sẽ phải đi bộ vài giờ mới đến nội thành, mới về được nơi ở.

Nghênh Hi mở to mắt, nhìn sâu vào ánh mắt âm trầm của anh. Cô không hề phản kháng, không một chút suy nghĩ, mở cửa xe, bước ra khỏi chỗ ngồi ấm áp, sống lưng thẳng tắp đứng giữa làn gió lạnh tháng mười một...

Chợt đột nhiên, cổ tay cô bị người đàn ông ra sức nắm chặt lấy...

“Em đã từng nói em yêu tôi, em còn nhớ rõ không, Nghênh Hi.” Anh cũng bước ra khỏi xe, cộc nhả nói.

“Điều ấy đã là chuyện quá khứ rồi.”

Tránh khỏi bàn tay nắm giữ của anh, coi như không có cảm giác đau ở trên cổ tay, cô thẳng lưng bước đi, ra khỏi tầm mắt của Hắc Diệu Tư, không hề quay đầu lại...

Chương 3

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Nghênh Hi đã đến cửa hàng tiện lợi để làm việc. Khi đến góc của ngã tư đường, từ rất xa cô đã nhìn thấy Mike đứng ở bậc thềm của cửa hàng nhìn ra xung quanh.

“Hi, Nghênh Hi.” Mike chào hỏi cô.

“Chào anh, sao anh không đi vào vậy?” Cô hỏi.

Mike còn chưa kịp trả lời, Nghênh Hi đã phát hiện đèn trong cửa hàng lần đèn ở biển hiệu đều chưa bật lên.

Cô nghi hoặc hỏi: “Sao lại thế này?”

“Là thế này...” Mike gãi gãi đầu, xấu hổ nói: “Ngày hôm qua sau khi cô tan tầm không lâu, có người mang bản hợp đồng đến cửa hàng, hắn nói là muốn mua lại cửa hàng của tôi. Nói thật, đối phương ra giá rất cao, tôi đã nghĩ cả đêm, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng mà...”

Nghênh Hi đã hiểu rõ ý tứ của anh. “Sao có thể đột ngột như vậy được nhỉ?” Cô hỏi đầy chán nản.

“Nghe nói là định làm một trạm bán xăng dầu mới.”

“Thì ra là thế.” Cô rũ mắt xuống, hơi cau mày lại.

Thật không dễ dàng cô mới tìm được một nơi làm việc ổn định, giờ đột nhiên lại bị mất đi...

“Thực xin lỗi, Nghênh Hi. Mới sáng sớm mà tôi đã mang đến cho cô một tin tức bất ngờ như vậy.” Vẻ mặt của Mike đầy áy náy.

“Không sao đâu.” Cô lắc đầu, thậm chí còn nở một nụ cười. “Anh vẫn còn trẻ như vậy, cũng nên tính toán cho tương lai của mình.”

“Vốn dĩ tôi định giới thiệu cho cô đi làm ở cửa hàng của bạn tôi, nhưng vừa rồi tôi gọi điện thoại, đối phương nói trước mắt bọn họ không thiếu người, cho nên...”

“Anh không cần lo lắng cho tôi đâu.” Nghênh Hi an ủi ngược lại với Mike. “Thật sự không sao đâu, nhất định tôi sẽ tìm được công việc khác cho mình.”

Tuy nói như vậy, nhưng sau khi rời khỏi cửa hàng tiện lợi, trong lòng Nghênh Hi cũng rất nặng nề...

Kỳ thật, bây giờ tìm được một việc làm không phải dễ dàng gì, thiếu mất phần thu nhập này, một lần nữa, cuộc sống của cô bị rơi vào cảnh túng quẫn.

Trên đường đi cô mua một tờ báo. Sau khi về đến nhà, Nghênh Hi bắt đầu gọi điện thoại thử tìm việc, nhưng sau vài câu vấn đáp, nếu không phải câu trả lời là “đã tìm được người”, thì cũng là yêu cầu cô gửi bản lý lịch trước, sau đó chờ thông báo lại.

Lòng cô trở nên nặng nề, thời gian trôi qua lúc nào không hay. Đến cuối buổi chiều, khoảng chừng giờ tan tầm, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Nhà xuất bản. Họ thông báo, sau này nhà xuất bản không cần thuê cô nữa, vì sắp tới không có bản thảo mới để cô sửa bài.

Cho dù đối phương đã ngắt điện thoại, Nghênh Hi vẫn cầm chặt ống nghe trong tay, nghe những âm thanh tút tút đến chói tai mãi không sao buông điện thoại xuống được...

Việc bắt đầu lại cuộc sống mới thật không dễ dàng, vậy mà chỉ sau một đêm, đột nhiên bị mất tất cả.

“Nên làm cái gì bây giờ...” Cô mang cuốn sổ tiết kiệm ra xem lại số tiền mình đã gửi ngân hàng. Cô mở to đôi mắt, số tiền ghi trong sổ không tới năm con số.

“Thương tiểu thư?”

Có người gõ cửa ngoài phòng, Nghênh Hi nghe thấy giọng của bà chủ cho thuê nhà, lập tức đi ra mở cửa.

“Bà chủ, có chuyện gì vậy?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi, nếu không thì việc gì tôi phải vất vả leo lên tận tầng cao nhất này để làm gì?” Bà chủ nhà cứ thế tự nhiên đi vào trong căn phòng nhỏ hẹp, tùy tiện chiếm luôn cái ghế duy nhất ở trong phòng.

Nghênh Hi không hề bực, sau khi đóng cửa phòng còn rót chén nước mời bà ta.

“Việc là thế này...” uống một hớp nước, bà chủ nhà nói với giọng điệu đầy ban ơn: “Tôi tới để thông báo trước với cô, sau hai ngày nữa tôi sẽ lấy lại phòng này để sử dụng, cô có thể nhân dịp mấy ngày này nhanh chóng đi tìm nhà khác nhé.”

“Bà muốn lấy lại nhà ư?” Nghênh Hi hi vọng là mình nghe lầm. “Nhưng hợp đồng

thuê nhà đến tháng ba sang năm mới...”

“Tôi sẽ trả lại tiền đặt cọc cho cô, như vậy là được chứ gì?”

“Vấn đề không phải là tiền đặt cọc, mà là trong một khoảng thời gian ngắn như thế, tôi hoàn toàn không thể tìm được nhà để thuê.” Nghênh Hi rất lo lắng, bây giờ muốn tìm được một căn phòng cho thuê với giá rẻ chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, hoàn toàn là điều không thể.

“Sao lại không thể tìm được nhà cho thuê? Ở ngõ Hồng Điều có mà hàng đông lớn, tùy tiện cũng tìm được một gian.”

“Nhưng mà...”

“Không cần phải nói nữa!” Bà chủ nhà uốn éo cái miệng lớn, từ trên ghế đứng lên, vẻ mặt khó chịu. “Hôm nay là thứ năm, sang tuần sau cô phải chuyển đi! Nếu đến lúc đó cô còn chưa chuyển đi sạch sẽ, tôi sẽ coi cô cũng như tất cả những đồ gì đó không dùng được, tất cả đều vứt hết!”

Sau khi quẳng lại một câu nói, bà chủ nhà quay đầu bước đi.

Nghênh Hi đứng ở trong phòng của mình, cô không hiểu vì sao giữa lúc này, đột nhiên vận rủi lại rơi xuống cuộc đời cô lần nữa...

Chẳng lẽ là do Hắc Diệu Tư...

Lắc lắc đầu, Nghênh Hi vứt cái suy nghĩ vớ vẩn kia ra khỏi đầu.

Chắc là không đâu, Hắc Diệu Tư sẽ không để ý đến sự sống chết của cô, lại càng không thể phí công tìm trăm phương ngàn kế...

Để đi hãm hại một người đã không còn quan trọng nữa.

Buổi sáng hôm sau khi tỉnh lại, Nghênh Hi suy yếu đến mức không sao rời khỏi giường được. Cẩn thận suy nghĩ một chút, mới nhớ ra cả ngày hôm qua cô chưa ăn một chút gì.

Nếu tìm không thấy công việc, sau này thậm chí ngay đến ba bữa cơm của cô cũng xảy ra vấn đề.

Buổi sáng trước khi ra cửa, cô hạ quyết tâm, cho dù bất kể là công việc gì, chỉ cần đối phương đồng ý muốn thuê thì cô đều sẵn lòng, cho dù là công việc lao động có

mức lương thấp cũng được! Còn về chỗ ở, cô chỉ cần có chỗ để ở là tốt rồi.

Nhưng cô tìm việc cho tới trưa mà vẫn không có bất kỳ người nào đồng ý thuê mướn cô. Còn về chuyện tìm nhà cửa lại càng không có manh mối nào.

Vì để tiết kiệm tiền, cô đi bộ trên đường cho tới tận buổi trưa. Cô đến các cửa hàng buôn bán, thậm chí còn mặt dày mày dạn đến các công ty hỏi xem có thiếu hoặc cần người làm lao công hay không... Cuối cùng, ngay đến tìm một công việc tạm thời cô cũng đã hỏi, đối phương ngoại trừ yêu cầu cô điền bản sơ yếu lý lịch thì chỉ nói với cô về chờ đợi, đến cả khả năng có thuê cô làm việc hay không cũng không chắc chắn.

Cho đến tận ba giờ chiều, cô mệt mỏi đến mức rốt cuộc không đi nổi nữa, đành ngồi chờ ra trên chiếc ghế đá ở vỉa hè, cũng quên luôn bữa cơm trưa.

“Muốn làm công nhân cũng không có ai thuê, loại mùi vị này thật khó chịu phải không?” Một người đàn ông mặc bộ quần áo đen, đột nhiên đi tới ngồi xuống cạnh cô.

Toàn thân Nghênh Hi cứng đờ. Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô không cần nghĩ cũng biết là ai.

Chậm rãi xoay người, cô nhìn người đàn ông có khuôn mặt anh tuấn với nụ cười trào phúng trên môi.

“Thực khéo, không nghĩ rằng khi em chật vật nhất, thì tôi lại được gặp em.” Hắc Diệu Tư nhếch môi, anh mặc quần áo chỉnh tề, luôn anh tuấn phóng khoáng.

Đột nhiên Nghênh Hi đứng bật dậy, vội vàng như muốn chạy trốn.

Anh túm tay cô kéo lại: “Vừa nhìn thấy tôi em đã muốn bỏ đi sao? Bây giờ tôi mới biết rằng, hóa ra tôi đã làm người khác rất chán ghét.” Anh cười lạnh lùng, nói.

“Hắc tiên sinh, xin anh buông tay tôi ra.” Cô nói đầy mệt mỏi, không còn có sức lực để đấu khẩu với anh nữa.

“Hắc tiên sinh?” Anh cười khẩy, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn cô chòng chọc: “Nghênh Hi, em bắt đầu cư xử với tôi như một người không quen biết từ khi nào vậy? Ít nhất thì tôi và Hoài Tinh đã đính hôn, cũng được coi là em rể của em mà.”

Anh nói tiếp đầy ác ý: “Cho dù không cần chú ý đến thể diện của Hoài Tinh, chỉ với mối 'giao tình' trước kia của chúng ta, tôi cũng không muốn để cho người ngoài biết, cô vợ bị bỏ của Hắc Diệu Tư này, bây giờ xuống cấp đến mức phải lưu lạc khắp nơi tìm việc công nhật.”

“Anh có thể coi như không biết tôi, như vậy sẽ không có ai nói lời ong tiếng ve nào cả.” Cô thần thờ rút tay của mình về.

“Thật đáng tiếc,” Anh đứng lên, hướng về bóng lưng của người con gái, nói giễu cợt: “Giả câm vờ điếc, từ trước đến nay không phù hợp với phong cách hành sự của tôi.”

Nghênh Hi quyết định mắt mù tai điếc, cô bước nhanh đi về phía trước.

“Tất nhiên, tôi cũng không cho phép người khác giả câm vờ điếc đối với tôi!” Anh đuổi theo kéo cô lại.

“Anh buông ra!”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy có sự kỳ quái sao?” Túm chặt đôi tay đang vùng vẫy của cô, anh để lại một vòng màu đỏ sậm ngay trên cổ tay mảnh khảnh của cô. “Tự nhiên bị mất hai chỗ làm ổn định, còn bị chủ nhà cho thuê đuổi ra khỏi cửa... vậy mà em lại khờ khạo đến mức không hề nghi ngờ là tôi cố ý hại em bị mất việc, không còn nhà cửa để ở sao?” Anh cười cợt, nói chế giễu, ánh mắt lãnh khốc đầy ham muốn.

Nghênh Hi chột ngừng giây giũa, bình tĩnh chăm chú nhìn anh, tựa như đang nhìn một người xa lạ không hề liên quan đến mình. “Thì còn biết làm sao đây. Anh cao hứng,.. vậy đành tùy anh thôi. Nếu anh cảm thấy trêu đùa một con kiến mà thấy vô cùng thú vị như thế, thì cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được anh, không phải sao?” Thậm chí cô còn mỉm cười với anh.

Chỉ có điều, nụ cười của cô thật nhợt nhạt, chôn dấu nỗi xót xa trong lòng.

Sắc mặt đùa cợt của Hắc Diệu Tư chột thoáng qua nét âm u. “Xem ra em rất hiểu tôi.”

“Nếu như anh muốn tới thấy để thấy sự xuống dốc của tôi, vậy thì bây giờ anh đã nhìn thấy rồi đấy, anh có thể thả tôi đi không?” Cô lạnh nhạt hỏi.

“Vẫn còn chưa đủ đâu, Nghênh Hi...” Anh âm trầm nói: “Nếu như em hiểu rõ tôi thật sự, thì cũng nên biết tôi sẽ không buông tay một cách đơn giản như vậy.”

Sắc mặt của cô tái nhợt, giọng nói cũng rất nhạt nhẽo. “Nếu mục đích của anh là muốn xem tôi lưu lạc nơi đâu đường nhanh đến mức nào, không quá ba ngày nữa, anh có thể đạt được mong muốn.”

“Lưu lạc đâu đường sao?” Anh cười to, ánh mắt cũng rất lạnh: “Em thật sự rất khờ

dại! Dù nói thế nào, em cũng đã từng yêu tôi, làm sao tôi lại để cho “người phụ nữ của tôi” lưu lạc nơi đầu đường chứ?!”

“Mọi việc đã là quá khứ rồi!” Cô quay mặt đi, nhìn chăm chú khoảng đất màu xám trước mặt.

“Thế nào? Em muốn tuyên bố điều gì với tôi... em không còn yêu tôi nữa chẳng?” Anh túm chặt vào cằm của cô cười nhạo báng: “Ngày trước có một người con gái đã từng nói ở bên tai của tôi rằng: tôi là toàn bộ thế giới của cô ấy! Nếu bị mất tôi, cuộc sống của cô ấy sẽ không còn ý nghĩa...”

“Khi tôi nhìn thấy Hoài Tinh nằm ở trên giường của anh, từ giờ phút ấy trở đi, tình yêu của tôi với anh đã không còn nữa rồi!” Cô cắt ngang lời nói của anh.

Nhưng cô có thể nhận thấy thân thể của mình đang run rẩy.

“Được... Được, nếu em không còn yêu nữa, vậy thì hận tôi cũng không sao.” Anh âm trầm nói, nhìn cô đầy hàm ý, nhếch mép thoáng hiện một nụ cười lạnh lẽo, đậm vẻ thâm sâu.

Đang lúc cận kề sự nguy hiểm, cổ áo của cô bị phanh ra một nửa, lộ ra vùng tuyết trắng đến chói mắt. Hắc Diệu Tư nheo mắt lại, trông mắt đen nhánh, thâm trầm chột chuyết thành màu xám đục.

Nhìn thấu suy nghĩ của anh, cô hoảng sợ giơ tay kháng cự lại anh...

“Cái bộ dáng này của em, nếu như muốn sinh tồn, chỉ có thể tìm việc tại quán rượu mà thôi!” Anh nhếch môi, dễ dàng khóa chặt cổ tay của cô, nắm chặt vào nơi mềm mại trên ngực của phụ nữ.

Nghênh Hi không sao giãy giụa ra khỏi bàn tay nắm giữ của anh, đành để mặc anh hoành hành ngang ngược.

Anh cười lạnh, ngạo nghễ nhìn cô không còn chút sức lực, dù chỉ yếu ớt để phản kháng lại. “Trừ phi em muốn cùng với một người đàn ông khác lên giường, nếu không, hãy coi tôi, Hắc Diệu Tư này, là một người chuyên làm bạn giường của em!” Anh nói thô lỗ.

Sự cay đắng cùng nỗi xót xa, giống như dung dịch axit, ăn mòn trái tim của Nghênh Hi.

Nhưng cô không cho phép cảm xúc đau thương ấy dâng lên đánh bại mình trong lúc này. “Điều ấy sẽ mãi mãi không bao giờ xảy ra!”

Cô ném lại một câu nói, sau đó hất tay anh ra, xoay người bỏ đi...

Cho dù phải đứng nơi đầu đường xin ăn, hay trở thành một người lang thang, cô cũng không bao giờ bán thân, không bao giờ mang thân mình bán đồ bán tháo cho một người đàn ông không trung thực.

Suốt hai ngày liền cô lang thang ngoài đường nhưng chẳng tìm được manh mối nào về công việc, ngay cả việc tìm nhà để thuê cũng vậy.

Đôi với kết quả ấy, Nghênh Hi cũng không hề bất ngờ, lời cảnh cáo của Hắc Diệu Tư không phải chỉ là đe dọa bằng miệng.

Cô cảm thấy trong lòng thật đau xót, cô nhận ra mình đúng như lời của Hắc Diệu Tư đã nói, thật quá mức khờ dại.

Ngày trước, với thân phận địa vị hoàn toàn không tương xứng với người đàn ông tình cờ gặp gỡ, cô được tất cả bạn học cùng lớp, bạn bè thân thiết đến chúc phúc, mừng cho cô tìm được người bạn đời để nương tựa trọn đời. Cô cũng đã làm tưởng rằng mình là người con gái may mắn nhất thế giới...

Nhưng có ai ngờ, hạnh phúc ấy chỉ là sự giả dối. Cô trào cao tưởng với được hạnh phúc, thật ra đó lại điềm báo trước của sự hủy diệt.

“Nghênh Hi!”

Thẳng đến ngày sau cùng, Nghênh Hi vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy có người vẫy tay gọi mình ở đầu ngõ.

“Đình Tuấn?”

“Vận khí của anh thật tốt, vừa lái xe qua đây đã gặp được em.” Đình Tuấn cười cười đi tới.

“Sao anh lại đến nơi này?” Cô hỏi.

“Anh đến tìm em mà!”

“Tìm em ư? Làm sao anh lại biết em ở đây?” Cô khó hiểu, tuy cô có nói qua việc mình sống ở trong ngõ hẻm, nhưng ở đây có nhiều hộ gia đình như vậy, Đình Tuấn không thể từ xa đến đây lại gặp ngay sự may mắn đó được.

“Em quên là anh đang làm nghề gì sao?”

“Anh...” Đột nhiên cô hiểu ra: “Anh đã điều tra địa chỉ của em phải không? Quả thật, em cũng chưa hề làm thủ tục về việc di chuyển hộ khẩu.”

“Anh biết, hộ khẩu của em vẫn đang đăng ký ở căn hộ mà gã họ Hắc kia đã mua để tặng em. Chỉ có điều, bây giờ căn hộ đó do Hoài Tinh đứng tên mà thôi.”

Nghênh Hi hạ mắt xuống, không đáp lại.

Lúc trước vì muốn cho Hoài Tinh một cảm giác an toàn, hơn nữa cô suy nghĩ cho tương lai của Hoài Tinh, bởi vậy cô mới chuyển nhượng căn hộ mà Hắc Diệu Tư đã tặng mình sang tên của Hoài Tinh.

“Là do anh thông qua số điện thoại nên mới tìm được địa chỉ hiện tại của em.”

Anh là cảnh sát, biết Nghênh Hi sống ở khu vực này, nếu muốn thì việc tìm ra địa chỉ của cô không phải là quá khó khăn.

“Thì ra là thế.”

Cô hé miệng, miễn cưỡng nở một nụ cười vui vẻ.

Nghênh Hi nhớ lại, lúc trước do cô nhận sửa bản thảo ở công ty quảng cáo, mới cố gắng nghiền răng tiêu phí mất mấy ngàn đồng để mắc chiếc điện thoại cố định...

“Em làm sao vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt u buồn của cô, Đinh Tuấn không nén được câu hỏi.

“Tuy anh tìm được địa chỉ của em, nhưng đúng vào ngày mai em lại phải chuyển nhà rồi.” Cô rũ mắt xuống, lặng lẽ nói.

“Vì sao vậy?”

Cô mở to đôi mắt, tùy tiện tìm một câu nói cửa miệng: “Em cũng không biết vì sao nữa, lúc trước em đã tìm được hai công việc, đột nhiên lại bị mất hết, bây giờ chủ cho thuê nhà vừa yêu cầu em chuyển đi.”

Tuy cô cố gắng kiên cường, nhưng Đinh Tuấn vẫn nhận thấy vẻ ưu sầu trên khuôn mặt cô. Anh nhẹ giọng mềm mỏng hỏi: “Em đã tìm được nhà mới để thuê chưa?”

Cô lắc đầu.

Đinh Tuấn trầm mặc một lát, sau đó chăm chú nhìn cô nói: “Vậy thì em có thể suy nghĩ một chút xem, em có thể đến ở tại nhà của anh...”

Đề nghị của anh cực kỳ đột ngột, Nghênh Hi im lặng không nói.

“Em đừng hiểu lầm,” Anh cười nói: “Bởi vì căn nhà của anh rộng hơn ba mươi mét vuông, bên trong còn có hai gian phòng để không, anh lại chỉ sống có một mình, cho nên rất hoan nghênh em chuyển đến ở cùng.”

Thực tế, anh đã từng hi vọng có thể có một cơ hội nào đó để tiến thêm một bước, nhằm tiếp cận với Nghênh Hi. Anh định chờ đến sau khi được bổ nhiệm làm sĩ quan cảnh sát, anh sẽ thổ lộ với cô. Nhưng ai ngờ được, Nghênh Hi vừa tốt nghiệp đại học, ngay lập tức, cô được gã họ Hắc kia theo đuổi... Chính vì vậy, anh vẫn ân hận bởi sự do dự của mình... Còn bây giờ, rốt cục anh đã tìm được cơ hội để đền bù tâm nguyện xưa kia rồi.

“Như thế... làm phiền anh quá. Nhưng có điều, em muốn anh nói trước giá tiền thuê nhà, bởi vì em không có quá nhiều tiền bạc.”

Suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc cô đồng ý với lời đề nghị của Đinh Tuấn. Bởi vì cô hiểu rõ thời gian chỉ còn một ngày, mà cô tuyệt nhiên chưa tìm được nhà để thuê.

“Với anh mà em lại còn nói đến chuyện tiền thuê nhà gì chứ?” Thấy cô đồng ý, anh nói đầy hưng phấn: “Bất cứ lúc nào em cũng có thể chuyển đồ vào ở...”

“Không được, nếu anh không thu tiền thuê nhà, em tuyệt đối sẽ không chuyển đồ qua đó.”

“Nghênh Hi...”

“Em không đòi ý đâu.”

Anh thở dài một hơi, biết không lay chuyển được cô: “Vậy thì hai ngàn đồng... em đừng cò kè mặc cả với anh nữa. Em hãy xem anh như bạn bè đi, để cho anh được giúp đỡ em.”

Cô thật sự rất muốn nói “giá như vậy là quá rẻ”, nhưng thành ý của Đinh Tuấn khiến cô thấy xấu hổ, không phản đối nữa.

“Cảm ơn anh, học trưởng.” Tự đáy lòng cô nói lời cảm ơn anh.

Anh vẫy vẫy tay, nôn nóng hỏi cô: “Chùng nào thì em chuyển nhà?”

“Xế chiều hôm nay em nhất định phải chuyển đi rồi.” Cô trả lời không cần giữ ý tứ.

“Nếu vậy thì khoảng ba giờ chiều, anh sẽ lái xe đến nhà trọ em đang ở hiện tại,

giúp em chuyển nhà.”

“Em lại làm phiền anh rồi, học trưởng.”

“Em đừng khách sáo với anh như vậy,” đôi mắt anh thật nồng nàn thắm thiết: “Nghênh Hi, em nên biết anh đối với em...”

“Học trưởng, vậy buổi chiều chúng ta gặp lại nhau...” Cô hạ ánh mắt xuống, vội vã cắt ngang lời anh nói.

Đinh Tuấn định nói lại thôi, sau cùng anh quyết định vẫn nên dừng lại ở đây, tránh vội vàng quá mức, thành ra lại làm Nghênh Hi sợ hãi: “Hẹn ngày mai gặp lại, anh sẽ đến đúng giờ.” Anh đáp lại.

Sau khi tạm biệt Đinh Tuấn, tuy đã sắp xếp được chỗ ở, nhưng trong lòng Nghênh Hi vẫn còn một chút bất an.

Cũng chỉ vì cuộc sống khốn đốn mà cô đồng ý chuyển đến ở nhà của Đinh Tuấn. Cô cũng không biết quyết định này của mình, rốt cuộc là đúng hay sai...

Chương 4

Sau khi dọn đến chỗ ở của Đinh Tuấn, ngoại trừ ngày đầu tiên, ngoài ra Nghênh Hi vẫn rất cẩn thận tránh những dịp có thể bị chạm mặt với Đinh Tuấn.

Hàng ngày cô luôn luôn ra khỏi cửa từ rất sớm để tìm việc làm. Mãi cho đến tối khoảng quá mười một giờ đêm, cô mới về nhà nghỉ ngơi.

Chỉ vì muốn né tránh ánh mắt đa tình của Đinh Tuấn mà cô có ý đồ trốn tránh ấy. Nhưng toàn bộ chuyện này cũng không phải vì Hắc Diệu Tư, đối với người đàn ông kia, cô đã nguyện lấy lãnh đạm và coi thường thay cho oán hận.

Sở dĩ cô né tránh Đinh Tuấn là bởi một lý do đơn giản, với cô, tình yêu là một trò chơi quá lãng phí, nó đã làm trái tim cô trở nên khô kiệt, mệt mỏi đến cùng cực.

Nhưng buổi sáng hôm nay, mới bảy giờ, khi cô chuẩn bị ra khỏi nhà đi tìm việc, Đinh Tuấn đã ngồi ở phòng khách chờ đợi cô...

“Em lại muốn tránh né anh sao?” Đinh Tuấn thở dài hỏi.

“Không phải vậy... là vì đến bây giờ em vẫn chưa tìm được việc làm... cho nên em muốn ra ngoài sớm một chút... hy vọng dịp may có thể gặp được nhiều hơn một chút.” Đứng lại ở bên cạnh cửa, Nghênh Hi hạ mí mắt giải thích, không lưu tâm, né tránh ánh mắt của anh.

“Là bởi lý do này sao?” Đinh Tuấn đi đến bên người cô: “Nghênh Hi, coi như em chưa hiểu hết ý của anh, chỉ cần em có thể thử chấp nhận...”

“Học trưởng!” Cô bối rối cắt ngang lời nói của anh: “Em có hẹn với một công ty thực phẩm, tám giờ sáng nay đến phỏng vấn, tuyệt đối không thể đến muộn...”

“Anh sẽ không làm mất thời gian của em lâu lắm đâu!” Anh chống tay vào bờ vai mảnh khảnh của Nghênh Hi, nửa như ép cô quay người đối diện với anh: “Nếu trong lòng em thẳng thắn, không có chút cảm giác nào với anh, vậy em hãy dũng cảm nhìn vào anh, đừng tránh né ánh mắt anh nữa!”

Cô miễn cưỡng nâng mắt nhìn chăm chú vào gương mặt đầy xúc động của anh.

Nhưng vẻ thuần khiết của cử chỉ lẫn tâm hồn của cô, lại càng kích thích tình cảm của Đinh Tuấn. Anh không sao khống chế nổi bản thân, bất chấp mọi thứ, cúi đầu mãnh liệt hôn cô...

“Dừng mà...!”

Cô đẩy Đinh Tuấn ra, đôi mắt mở to thất thần, đầy kinh hãi nhìn anh chăm chăm...

“Anh... Nghênh Hi, thực xin lỗi...”

Đinh Tuấn còn chưa kịp nói xong, cả người Nghênh Hi chợt run rẩy, cô chống vào khung cửa, xiêu xiêu vẹo vẹo lao ra bên ngoài...

“Nghênh Hi!” Đinh Tuấn ngơ ngác đứng đờ người ở cửa, không dám đuổi theo.

Anh ảo não trách mình có hành động lỗ mãng, càng thêm lo ngại từ nay về sau, Nghênh Hi sẽ né tránh anh xa hơn...

Sau khi chạy ra khỏi nhà Đinh Tuấn, trong đầu Nghênh Hi trở nên trống rỗng.

Cô chạy một mạch vào trong công viên nhỏ ở gần đây mới dừng bước lại... Ngồi trên tấm ván bập bênh của trẻ con vẫn thường chơi đùa, cô đờ đẫn nhìn vào phiến đá xám xịt trước mặt.

“Vì sao lại thế...” Cô có cảm giác trong mắt cay cay...

Cô hiểu rõ, Đinh Tuấn không hề ác ý.

Cô không trách Đinh Tuấn, chỉ cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn.

Chính cô đã lợi dụng tình yêu của Đinh Tuấn đối với mình, không trả một xu, chuyển vào sống trong nhà của anh giống như ở miễn phí...

Chuyện này so với chuyện khuất phục Hắc Diệu Tư có điểm nào khác nhau? Chỉ khác ở chỗ, một bên thì lợi dụng thủ đoạn lừa gạt để người đàn ông thông cảm với mình, một bên là bán đứng thân thể của mình...

“Xem ra cái bộ dạng này của em, nếu muốn sinh tồn, chỉ có thể tìm việc tại quán rượu”!

Đột nhiên cô nhớ tới lời nói của Hắc Diệu Tư.

Giống như một lời nguyên rủa, hiện giờ lời nói ấy đã trở thành lời tiên đoán.

“Nếu thân thể có thể đổi được sự ấm no, nếu thân thể có thể đổi được sự ấm áp...” Cô thì ào ào nói, thất thần lặp đi lặp lại mãi một câu.

“Chị à...” Một cô bé con mặc trên người bộ quần áo giống như con thỏ chíp bông, bộ dáng thật đáng yêu, đột nhiên đi tới giữ chặt góc áo của cô: “Chị à, chị chơi bập bênh với em một lúc có được hay không?”

Giọng của trẻ con thật êm ái, chứa đầy năn nỉ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô lo của đứa trẻ, rốt cuộc Nghênh Hi không kìm nổi sự ghen tị, đưa hai tay lên che khuôn mặt, khóc nức nở thất thanh...

Đã thật lâu... lâu lắm rồi, trái tim của cô đã không còn có thể đơn giản thuần khiết giống như trẻ con được nữa!

© Diễn đàn Lê Quý Đôn

Ánh đèn rực rỡ vừa lên, thành phố Đài Bắc được nhiều người biết đến với khu chợ phần sắc nổi tiếng, nằm ở phía bắc đường Lâm Sâm. Ánh đèn nê ông lấp lánh, đầy rẫy các cô gái xinh đẹp, mặt mũi trang điểm đậm, qua lại chờ khách say rượu tới tìm hương.

Nghênh Hi đã làm việc ở khu đèn đỏ nổi tiếng này trọn vẹn một tuần. Buổi tối cô ở trong căn phòng giá rẻ mà quán rượu dành cho. Tuy tạm thời đã có cái tổ, nhưng gần như mỗi ngày cô đều bị mất ngủ.

Nguyên nhân bởi mỗi gian phòng chỉ ngăn bằng tấm gỗ ván, vách tường cực kỳ đơn sơ, nhất cử nhất động của phòng cách vách đều nghe thấy không sót một âm thanh nào. Hơn nữa, bất luận là ban ngày hay đêm khuya, phòng ốc cách vách vĩnh viễn không ngừng truyền đến mùi vị dâm ô cùng tiếng rên rỉ của phụ nữ lẫn tiếng gầm gào thô lỗ của đàn ông.

Nghênh Hi thường phải bịt chặt lỗ tai để đi vào giấc ngủ, nhưng cô vẫn luôn luôn bị mất ngủ.

“Thương Thương, sao sắc mặt của cô lại khó coi như vậy hả?” Chạng vạng, khi Nghênh Hi đi làm, người phụ trách quản lý quán rượu cau mày hỏi cô.

“Thương Thương” là tên của Nghênh Hi ở quán rượu Hoa Danh.

“Vậy sao...” Cô hạ mí mắt, không dám nói cho quản lý biết hàng ngày cô đều không thể nào ngủ yên được.

“Không ngủ được, đúng không?” Quản lý Judy lắc đầu, cô đã gặp nhiều dạng như ghé con mới đẻ này: “Nếu thật sự không làm được, cũng đừng gắng gượng...”

“Không phải...” Nghênh Hi vội vàng lắc đầu. “Bởi vì cách vách... phòng cách vách

âm ỉ quá, nên em chỉ ngủ được đại khái, vì vậy mới...”

“Ai mới bắt đầu đến đây cũng đều giống như em vậy”, ánh mắt thông minh lanh lợi của Judy nhìn thấu sự việc, đương nhiên cô hiểu rõ ngụ ý của Nghênh Hi. “Nếu không bỏ qua được đoạn này, em cũng đừng tiến sâu vào cái nghề này nữa. Em hãy xem tờ giấy trắng, bị dính mực có thể tẩy trắng được không?”

“Em hiểu rồi chị Judy.” Nghênh Hi buồn bã nói.

Cô biết, Judy đang ám chỉ mình...

Chỉ cần bước chân vào chốn này, sớm hay muộn cô cũng sẽ giống như cô gái ở phòng cách vách kia, dần dần trở lỳ, sa đọa, bắt đầu tìm cách kiếm thêm khoản thu nhập, bắt đầu kiếm tiền trên da thịt mình...

“Tốt nhất là em nên hiểu cho rõ. Vừa vặn phòng bao A2 có khách, người này có thân phận không như người bình thường, em chú ý nhần nại...” Judy cẩn thận dặn dò.

“Em hiểu rồi, chị Judy.”

Nghênh Hi làm theo lời dặn của Judy, cô đến phòng nghỉ trang điểm lại, cẩn răng kéo cổ áo đã lộ ra một nửa thân trên xuống thấp hơn nữa.

Bộ “Lễ phục” này, được coi như “đồng phục” của quán rượu, là một trong những đồ trang phục và đạo cụ do công ty cho cô “mượn”. Judy là người phụ trách quần áo hàng ngày của quán rượu này, thu phí tương đối cao, chỉ vừa mới bắt đầu chạm vào một chút đã tính giá trên vạn đồng, so với quán ở đối diện kia thì chi phí bộ đồng phục của quán lại tính theo tỷ giá khác.

“Ngài khỏe.”

Theo đúng quy định, sau khi vào cửa cô phải khom người cúi chào 60 độ, mục đích là muốn để ánh mắt của khách hàng được dịp sỗ sàng, động tác đơn giản này, Nghênh Hi lại thực hiện giống như một con búp bê gỗ.

“Đi lại đây!”

Trong phòng bao chỉ có một người khách là nam giới. Gương mặt của người khách này vô cùng ác nghiệt, toàn thân mặc đồ tây trang hàng hiệu, trên mu bàn tay trái để lộ ra hình xăm một con Thanh Long quẫy đuôi đang giương nanh múa vuốt.

“Tiên sinh, ngài khỏe ạ...” Nghênh Hi bày ra một nụ cười tươi với vẻ mặt không tự nhiên, ép buộc bản thân đến gần người đàn ông xa lạ kia, cả người loay hoay làm các

điệu bộ quyền rũ giống như bài học đã được các chị trong quán rượu dạy dỗ.

Người đàn ông nhếch mày lên, đôi mắt lạnh lẽo nheo lại, giống như cảm thấy hứng thú với bộ điệu làm dáng ẻo lả của cô vậy.

“Em gọi là 'Thương Thương', em phải xưng hô với ngài như thế nào ạ?” Cô hỏi vẻ dịu dàng.

Người đàn ông vẫn im lặng khiến cho Nghênh Hi cực kỳ bất an.

Cô không rõ trong lòng đối phương suy nghĩ cái gì, lại cảm thấy trên người đàn ông này toát ra một khí thế gì đó khác hẳn với những người khách khác mà cô đã gặp trong một tuần qua.

“Cái tên không quan trọng!” Người đàn ông cất tiếng nói khàn khàn: “Thân thể của em có thể thỏa mãn dục vọng của tôi hay không, mới là điểm quan trọng.”

Sắc mặt Nghênh Hi trắng nhợt: “Thực xin lỗi, em chỉ đảm nhận việc rót rượu, không ra ngoài bán thời gian...”

“Không bán ở ngoài sao?” Người đàn ông cất tiếng cười nhạt: “Bán hay không, cô không phải là người quyết định!” Hắn vươn tay, thô lỗ kéo Nghênh Hi vào trong ngực.

“A!”

Nghênh Hi hét lên một tiếng thê thảm, sự thô bạo của đối phương gần như suýt nữa bẻ gãy xương tay của cô.

“Buông ra!”

Cô vùng vẫy muốn chạy ra ngoài cửa, nhưng lại bị người đàn ông tóm được, quăng vào góc phòng bao... cô ngã lộn nhào, cầm va mạnh vào mặt bàn thủy tinh, ngay lập tức khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

“Van cầu ngài, đừng làm như vậy...” Xem ra, vẻ giả bộ mạnh mẽ bề ngoài của cô, giờ khắc này cũng hoàn toàn bị tan vỡ, để lộ ra sự sợ hãi, yếu ớt của cô, rốt cuộc nước mắt của Nghênh Hi cũng trào ra không khống chế nổi nữa.

“Đừng có ra vẻ nữa!” Người đàn ông bước tới, vẻ mặt không chút thay đổi, một tay xé rách bộ đồng phục mỏng manh của cô...

“Đừng mà... buông tôi ra!” Cô như bị bệnh tâm thần thét chói tai, nhưng không có một ai nguyện ý mở cửa, đi vào phòng bao giải cứu cho cô.

Cô đã sắp bị cường bạo rồi!

Sự sợ hãi tràn ngập trong lòng cô. Cô trừng to mắt, nhìn gương mặt mang nụ cười đầy thêm muốn của người đàn ông. Hắn không chút lưu tình tóm cánh tay mảnh khảnh của cô, định xé bỏ chướng ngại cuối cùng của NghênhHi...

“A...” Cô ôm thân thể mình thét chói tai.

“Đủ rồi, Long Nham!”

Một giọng nói của người đàn ông khác đột nhiên xen vào, hai tay hắn khoanh ở trước ngực, đôi mắt lãnh khốc nhìn chăm chú vào người con gái đang cuộn mình ở góc nhà, cái nhìn đầy thờ ơ, lạnh nhạt trước tình cảnh thảm thương của người con gái sau khi bị làm nhục.

Hai mắt thất thần, đăm lẹ, cô cảm thấy sự nhục nhã căng thẳng bao trùm khắp cơ thể không còn được mấy mảnh vải che đậy của mình... Nghênh Hi chớp chớp đôi mắt đăm lẹ mấy cái, rốt cục đã thấy rõ người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia, đang ngồi trên ghế của phòng bao...

Đó chính là Hắc Diệu Tư.

Người đàn ông động thủ với cô từ từ đứng lên, hướng về phía Hắc Diệu Tư nhếch cặp lông mày lên. Hai người đàn ông trao đổi ánh mắt, sau đó người đàn ông có hình xăm con rồng trên mu bàn tay, dáng vẻ như chẳng có việc gì đi ra khỏi phòng bao.

“Thế nào? Em có thích loại mùi vị này không?”

Đi tới gần bên Nghênh Hi, Hắc Diệu Tư ngồi xổm xuống cạnh cô, lãnh huyết hỏi.

Bởi quá kinh hãi, đôi mắt của Nghênh Hi mở to trợn trừng đầy trống rỗng: “Anh...”

Cô muốn hỏi anh, vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện, lại nghe thấy giọng của mình thật run rẩy, cuối cùng cô đã nghiền nát câu nói đến mức không thể chấp nối lại thành câu được nữa.

“Căn phòng bao này được thiết kế cực kỳ đặc biệt, là nơi dành cho khách hàng sử dụng để “quan sát” phòng giải trí đặc biệt.” Anh nhếch môi, nhẹ nhàng băng quơ giải thích: “Cửa sổ bằng kính ở bên trái kia, kỳ thật là một cửa có hai mặt kính.”

Cô hơi hé mở miệng, nhìn anh chằm chằm như không thể tin nổi: “Anh vẫn... vẫn đứng ở sau tường, nhìn tôi...” Nhìn tôi thiếu chút nữa bị cường bạo sao? Nghênh Hi nghẹn ngào ngừng lại, không sao nói tiếp được.

“Thật không may, em lại bán mình cho quán rượu này, đây là nơi tôi và bạn bè có thể vào để chơi đùa, việc kinh doanh chỉ là chuyện nhỏ. Cho nên tôi có đặc quyền...”

Anh dừng lại, cực kỳ tàn nhẫn, nhìn cô nở nụ cười rất tươi...

“Muốn làm gì thì làm sao?”

Rốt cục Nghênh Hi đã nhận ra, đây là một “trò chơi” được sắp đặt hoàn hảo, mà cô, chính là đồ chơi đã được chỉ định phải chịu sự lãng nhục ở trong trò chơi ấy!

“Thật là biến thái!” Cô thì thào, run rẩy lên án anh.

“Biến thái sao?” Anh cười nhạt. “Nếu không từng trải qua cái loại “trò chơi” đã được đặc biệt sắp xếp này, làm sao em có thể “tự trải nghiệm cuộc sống” nhanh như vậy Anh nói về đùa cợt.

Cảm thấy bản thân mình bị lên án, sẽ chỉ làm anh càng đắc ý, Nghênh Hi chỉ muốn lập tức đứng lên, càng cách xa anh càng tốt! Nhưng cô phát hiện quần áo trên người mình đã bị xé nát, từ đầu đến cuối không đủ che thân, hai tay giao nhau cũng chỉ có thể miễn cưỡng che được hai bầu ngực gần như lộ hết ra bên ngoài.

“Em còn muốn đi sao?” Anh cười lạnh lẽo, thờ ơ bàng quan nhìn dáng vẻ của cô nói khô khan: “Tốt nhất em nên hiểu rõ điều này, từ nay về sau, kiếp sống nhục nhã này sẽ còn tiếp tục diễn ra, so với tiết mục tối hôm nay còn tàn khốc hơn gấp trăm lần... đến lúc đó cũng chẳng có ai vì em mà kêu lên câu ngừng lại đâu.”

Anh tiếp tục nói: “Tôi cho em một cơ hội sau cùng, một... hầu hạ tôi, hoặc lựa chọn để cho mấy ngàn mấy vạn người đàn ông chơi đùa trên thân thể của em...”

“Đủ rồi!” Cô sụp đổ, hướng về phía anh hét lên.

Anh buông tay xuống, nở nụ cười chế giễu lộ rõ vẻ lãnh khốc.

Trong căn phòng bao rộng lớn thắm đẫm một không khí quỷ dị, cô tuyệt đối không còn sự lựa chọn con đường sống nữa rồi.

“Lại đây.”

Trong sự yên tĩnh cực độ, anh lãnh đạm ra lệnh, đột nhiên đánh thức thần kinh yếu ớt của cô...

Cô cố gắng ổn định tinh thần, nheo mắt lại, nhìn thấy Hắc Diệu Tư đã mở rộng chân, ám chỉ mình đi đến giữa hai chân anh.

Giống như bị mê muội, Nghênh Hi không xác định nổi phải quyết tâm như thế nào để cho bản thân thêm dũng khí. Rốt cục, cô cứng ngắc cử động đôi chân của mình, giống như cái xác không hồn.

Nhìn thấy âm mưu của mình được thực hiện, anh cười mãn nguyện.

“Bỏ tay ra, tôi muốn thưởng thức thân thể của em.” Anh nói không chút e dè.

Nghe vậy, cô chỉ do dự một giây, sau đó chán nản bỏ tay ra... nghênh đón ánh mắt đầy rẫy dục vọng lẫn khinh miệt của anh. Gương mặt cô tái nhợt, lộ ra sắc đỏ của sự hổ thẹn...

Từ đáy lòng, cô thầm hạ quyết tâm coi mình giống như một tượng gỗ không chút cảm xúc.

Hắc Diệu Tư đột nhiên ôm lấy eo của cô. “Thả lỏng người ra một chút, tôi còn nhớ rõ ngày trước em rất thích cái ôm của tôi đấy!” Anh nói vẻ châm biếm.

Thân thể của Nghênh Hi run lên. Ngay lập tức anh hôn lên miệng cô, đồng thời cạy mở đôi môi của cô, đầu lưỡi nóng rực bá đạo tiến thẳng vào trong...

“Ừm...”

Cô mở to hai mắt, ép buộc mình trừng mắt nhìn người đàn ông giống như dã thú kia, cố ý kiềm chế cảm xúc của mình, để không bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh làm cho mê hoặc, tuyệt đối không để cuộc giao dịch thất thân ở chốn này làm mất đi hoàn toàn sự tôn nghiêm của bản thân.

Mãi lâu sau, Hắc Diệu Tư đột nhiên buông cô ra, dùng ánh mắt lạnh như băng chăm chú nhìn cô như muốn nghiên cứu.

Bỏ qua khoe miệng, đột nhiên anh đè mạnh hai vai của Nghênh Hi xuống, làm cô quy xuống giữa háng của anh. Cô ngồi chồm hổm trên cặp chân bị gập lại để lộ ra cặp mông ngọc ngà tuyết trắng...

“Anh muốn làm gì...”

“Ngẩng đầu lên.” Anh hạ lệnh giống như một quân vương, không chấp nhận sự thối mặt của cô.

Nghênh Hi cứng đờ, sau đó lãnh đạm ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Anh đột nhiên bắt chéo hai tay ra sau lưng của cô, bắt buộc cô phải uốn lưng thẳng tắp, bật nảy ra cặp vú trần trụi sáng trắng...

Nghênh Hi ngửa cổ hít một ngụm lãnh khí. Anh cưỡng chế mọi hành động, khiến cô trở tay không kịp, trong nháy mắt đập vỡ vụn sự giả bộ bình tĩnh mà cô cố giữ...

“Dừng mà...”

“Dừng cái gì?”

Anh nheo mắt lại, cười hời, gần như thô bạo, vung vẩy cặp vú đầy đặn của cô giữa háng của mình.

Nghênh Hi thở gấp một tiếng, cô cảm thấy nhục nhã khi chợt có cảm giác đầu vú của mình lập tức căng thẳng.

Hắc Diệu Tư nhếch môi đầy tà ý, cố tình dùng ngón tay vân vê nơi đầu vú nõn nà hồng hào của người con gái, mãi đến khi hai đóa nhũ hạch tinh tế, mẫn cảm kia trở nên tròn trĩnh, sưng đỏ, bộ ngực càng thêm căng đầy.

“Không...”

Nghênh Hi kinh ngạc khi nghe thấy chính mình phát ra lời kháng nghị, nghe qua giống như thật yếu đuối vô lực, vậy mà ngược lại, lại cực kỳ giống âm thanh dâm dăng! Tựa như cô gái ở phòng cách vách với cô, mỗi đêm đều phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều một cách mê hoặc, dâm dăng, không còn biết hổ thẹn...

Cô vội vã cắn vào môi dưới của mình, mãi đến lúc giữa răng và môi nếm được vị mặn chát của máu.

“Em thích thì hãy nói ra, hãy kêu lên thành tiếng, nếu không có tiếng kêu nào phát ra tôi sẽ không ngừng tay đâu!” Ngón tay của anh vân vê nhanh hơn, cười đầy vẻ tà ác.

Nghênh Hi mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hắc Diệu Tư sau khi anh buông lời nói đầy dọa dẫm kia, thân thể cố gắng chịu đựng sự đùa bỡn của anh...

Cô cắn môi thở dốc, những giọt mồ hôi ẩm nóng lăn dài xuống thái dương trắng như tuyết của cô...

Hắc Diệu Tư ngạo mạn nheo mắt lại, thần nhiên quan sát phản ứng của cô.

Chiếc eo thon đầy quyến rũ giống như loài rắn nước, kết hợp với một đôi hào nhũ đầy đà lắc lư... thân thể của một phụ nữ trưởng thành ấy lại bày ra với dáng vẻ của một đứa trẻ với vẻ mặt quật cường kia - kỳ lạ thay, lại làm thay đổi Hắc Diệu Tư. Vốn dĩ ban đầu trong lòng anh nghĩ chỉ muốn vui đùa một chút...

Ngày trước, bởi chiều cổ đến tính cách bảo thủ của cô, nên anh dè dặt dục hỏa, theo ý của cô, anh phá lệ không hề vượt quá giới hạn đối với người con gái bên mình. Mặt khác cũng có thể là do cách ăn mặc bảo thủ của cô đã che kín... anh cũng không ngờ dưới lớp quần áo bảo thủ kia lại ẩn giấu một dáng người tuyệt mỹ như vậy, khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải thêm muốn.

Vừa rồi, lúc ở phía sau cửa kính, nhìn thấy đường cong lả lướt của thân thể tuyết trắng của cô... anh thừa nhận đã bị thân thể đẹp đẽ này mê hoặc thực sự.

Bởi vậy anh mới xót xa ân hận, ra mặt hô ngừng lại, để tránh cho người bạn chí cốt Long Nham của mình, “ăn” quá nhiều.

Anh hiểu rất rõ ý tứ cái nhú mày của Long Nham đối với mình. Kịch bản nói là phải lột hết quần áo của Thương Nghênh Hi, vậy mà anh lại ra mặt hô ngừng lại, việc này không giống với những gì đã bàn bạc trước khi chơi đùa của bọn họ.

Có lẽ là bởi vì, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của người con gái ấy không hiểu tại sao lại xuất hiện vẻ quật cường, đó mới chính là động cơ chủ yếu để anh ra mặt hô ngừng lại.

Có lẽ... trước đây anh chưa thật sự hiểu rõ vị hôn thê bé nhỏ “thanh thuần” của mình rốt cuộc là dạng phụ nữ như thế nào.

Ý nghĩ muốn chơi đùa của Hắc Diệu Tư bỗng nhiên bị khơi mào.

“Dâm phụ! Hóa ra là em thích đàn ông chiều em theo kiểu như vậy.” Anh nói thô lỗ, cổ họng bỗng khô khốc dị thường.

Đột nhiên đầu ngón tay anh kẹp chặt lại, khiến cho Nghênh Hi như hồng mắt...

Nhìn thấy vẻ mặt cô ửng hồng, Hắc Diệu Tư cố ý buông tay ra.

“Hôm nay trò chơi sẽ dừng lại ở đây.” Anh khàn khàn giọng đùa cợt.

Vứt bỏ người con gái nằm co quắp ở trên mặt đất, anh đứng lên, trước khi đi bỏ lại câu nói: “Nhanh chóng bao bọc người lại, 30 phút sau, lái xe sẽ đến đón em tới nhà trọ của tôi.”

Nghênh Hi ngơ ngẩn nghe không hề phản ứng...

Giống như con búp bê sau khi bị đùa bỡn chán chê rồi đem vứt bỏ, cô thảm hại sụp xuống mặt đất, trợn trừng đôi mắt to trống rỗng, đờ đẫn nhìn chòng chọc vào cánh cửa phòng vừa bị đóng sầm lại.

Chương 5

Hơn nửa năm trước, Hắc Diệu Tư muốn tặng cho Nghênh Hi một căn nhà trọ cao cấp mới tinh ở đoạn đường phía đông của Đài Bắc, khi ấy cô đã từng cự tuyệt.

Cho dù anh là người cô sắp sửa đính hôn, nhưng Nghênh Hi vẫn không muốn nhận, bởi vì cô thấy mình không thể đương nhiên nhận một món quà tặng quý trọng như vậy.

Cô còn nhớ rõ, lúc trước Hắc Diệu Tư cố ý yêu cầu cô nhận căn nhà đó, với lý do là... anh có thói quen để cho người quan trọng nhất của cuộc đời anh đứng tên của bất động sản đó.

Những lời này, ngay lúc ấy từng làm cho Nghênh Hi cảm động sâu sắc, bây giờ nghĩ lại, cô bỗng nhận ra, những lời nói ấy mới châm chọc làm sao...

Lúc lái xe của Hắc Diệu Tư tới đón cô rời khỏi quán rượu, nói sẽ đưa cô đến khu nhà trọ cao cấp ở phía Bắc khiến cô kinh ngạc... Trong căn nhà trọ, mọi thứ thật ngổn ngang, bừa bãi, quần áo của phụ nữ vứt lung tung trên đất...

Nghênh Hi đứng lặng ở cửa, nhưng rất nhanh, cô nghĩ ra ngay chuyện gì đã xảy ra.

Nơi này cũng không được sang tên, cả căn nhà trọ xa hoa này đại khái chỉ dùng làm nơi ở ngắn hạn cho bạn giường, phục vụ cho những cuộc truy hoan thâm đêm...

Căn phòng bừa bộn thế này, nhất định là kiệt tác của vị “khách trọ” trước đây, rõ ràng là đối phương đã phải ra đi rất vội vàng. Còn cô, chẳng qua cũng chỉ là “khách trọ”, rất nhanh thôi, cũng sẽ có “khách trọ” khác kế tiếp nhiệm vụ “khách trọ” thay cho cô.

Vẻ mặt đầy coi thường, Nghênh Hi bước vào trong phòng. Cô tự nói với chính mình, chỉ có sự coi thường mới có thể chiến thắng tất cả sự nhục nhã này.

“Ách... Thương tiểu thư, có lẽ cô giúp việc không biết hôm nay phải đến dọn dẹp, để tôi đưa cô đến khách sạn nghỉ ngơi cho khỏe trước đã...”

Nhìn thấy trong phòng bừa bãi như vậy, người lái xe chịu trách nhiệm đưa cô đến đây tựa hồ có sự khân trương.

“Không việc gì đâu, tôi có thể tự mình thu dọn được.” Cô đáp lại nhàn nhạt, rồi bắt tay vào dọn dẹp.

Người lái xe sững sốt, ánh mắt nhìn cô với bộ dáng không biết nên hiểu thế nào, trở thành ánh mắt tò mò nhìn lại cô.

Những người phụ nữ khác, chỉ cần hơi bị ức chế, hay không chu toàn một chút, đều nổi cơn lôi đình, vênh váo mắng chửi người khác loạn xạ, chỉ có vị tiểu thư này dường như rất đặc biệt.

Giữa những người phụ nữ của Hắc tiên sinh, cũng chỉ có vị tiểu thư này là khiêm nhường, lễ độ khiến Lão Trương thấy thuận mắt.

“Thương tiểu thư, để tôi cùng làm giúp cô cho chóng xong...”

“Con đàn bà đề tiện kia!”

Nghênh Hi còn chưa kịp nói lại, đột nhiên thấy từ cửa chính một cô gái chạy vọt vào trong phòng...

“Con đi này, mày dám theo đuổi người đàn ông của tao hả!” Cô gái kia vừa vào cửa đã mở miệng gào hét, hơn nữa lại giống như đang lên cơn điên, đột nhiên xông đến phía trước túm lấy tóc của Nghênh Hi.

“Này... tiểu thư Jenny, cô làm gì vậy...”

Lão Trương lái xe muốn tóm lấy cánh tay đối phương, ngược lại, lại bị cô ta tóm lấy.

“Lão tránh ra!”

Cô ta thét chói tai, một bên dùng đầu ngón tay sắc bén, ác ý cào vào cánh tay để trần của Nghênh Hi tóe máu.

“A!” Vừa nhìn thấy máu, lão Trương liền ngây người.

“Đừng làm vậy!” Nghênh Hi muốn giãy dụa khỏi cô ta, lại đến cánh tay kia, cũng bị vẽ lên năm đường vết máu.

Nhìn thấy cái đồ “vật báu”⁽¹⁾ hung hãn như vậy, tinh thần của lão Trương bỗng phục hồi trở lại, lão lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, thành thạo bấm một dãy số.

(1) Tác giả chơi chữ: “Jenny” - âm đọc theo tiếng Trung là “Trân ny” nghĩa là vật báu, đồ quý giá.

“Hắc tiên sinh, tiểu thư Jenny đã chạy đến đây... vâng, hiện giờ cô ấy đang ở đây cùng với Thương tiểu thư... tôi không sao không chế nổi tình hình... vâng... vâng!”

Hiển nhiên lão Trương đã nhận được chỉ thị. Sau khi cúp máy, lão vừa lau mồ hôi, vừa nhìn về phía Jenny lúc này đã buông Nghênh Hi cả người đầy vết thương ra, hai tay ôm ngực, thanh thoi chờ lão cúp máy.

“Hay lắm, lão gọi hấn tới đi, ngược lại, tôi cũng đang muốn nhìn xem hấn có thể trốn tới khi nào!” Bữu bữu cặp môi, không biết đang định tính kế gì, Jenny nheo cặp mắt lại lên tiếng thách thức.

Đương nhiên, mục đích của cô ta là muốn bức Hắc Diệu Tư hiện thân.

Lão Trương nhú nhú đầu mày, tự mình đi đến bên người Nghênh Hi. “Thương tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Hồ ly tinh thì làm sao có thể có chuyện gì!” Jenny khoanh tay, cay nghiệt nói.

Lão Trương đảo cặp mắt trắng dã, không cho là đúng.

Nghênh Hi dường như cũng chẳng buồn đếm xỉa đến, vẻ mặt nhợt nhạt, lãnh đạm, đầy coi thường trò cười từ lúc bắt cho đến khi kết thúc. Hiển nhiên, “Vật báu” tiểu thư kia là một vị khách trọ trước kia đã từng ở trong này gian nhà trọ cao cấp này.

Tuy thân thể bị tổn hại, nhưng Nghênh Hi lại thờ ơ, chỉ hồi tưởng lại quá khứ của mình, chợt thấy bản thân khờ dại đến gần như ngu xuẩn, trong lòng cô liền co rút lại từng cơn đau đớn...

Nếu như cô thật sự kết hôn với Hắc Diệu Tư, có lẽ cả đời này cô sẽ chẳng hay biết gì, cô sẽ vĩnh viễn không biết người chồng của mình là một người đàn ông như thế nào.

Xoay người, Nghênh Hi làm như không có chuyện gì tiếp tục thu dọn sàn nhà. Lão Trương ngơ ngác đứng ở trong phòng, bị kẹp giữa hai vị “nữ chủ nhân” khiến lão toát mồ hôi lạnh.

15 phút sau, rốt cục Hắc Diệu Tư đại giá quang lâm tới nơi anh đã cùng với vô số phụ nữ xây “tổ ấm”.

“A Tư!”

Vừa thấy bóng Hắc Diệu Tư, Jenny liền thay đổi sắc mặt, lập tức chạy nhào đến với bộ dáng lả chã chực khóc, làm cho người ta hoàn toàn không nhận ra cô ta chính là người con gái thật nanh nọc và dã man ban nãy.

“Nếu đã cảm tiền rồi chẳng lẽ vẫn còn không hiểu, lúc này người cần phải tránh đi

là ai chứ nhỉ?” Vẻ mặt của Hắc Diệu Tư mặt không chút thay đổi, hất bàn tay của cô ta đang dính chặt trên người mình ra, lãnh khốc cười nhạt: “Chê chưa đủ tiền? Hay là... tiền bạc đã tiêu hết cả rồi?”

Hai tay Jenny bị hất ra, gương mặt diễm lệ chợt tái nhợt đi.

“Anh thực vô tình, người ta rất nhớ anh mà, anh không biết sao?” Jenny chớp chớp đôi mắt to đầy quyến rũ, giọng nói nghe thật ngọt ngào đáng yêu.

Tuy tiền bạc càng nhiều càng tốt, nhưng cô ta cũng nói những lời thật lòng...

Cô ta không tin có người phụ nữ nào có kỹ thuật cao siêu làm cho Hắc Diệu Tư “được yêu” đến mất hồn như cô ta.

“Cô muốn hai gái cùng chung một chồng, tôi cũng không phản đối.” Anh quẹt miệng, cười nhạt nói.

Ánh mắt dò xét xoi mói của anh vọng về phía cô gái đang đứng ở góc nhà...

Nghênh Hi thờ ơ, chăm chú nhìn mặt đất, dường như lời nói của anh hoàn toàn không có ảnh hưởng đối với cô.

Cô yên lặng đến không ngờ, khiến cho khuôn mặt tươi cười anh tuấn của Hắc Diệu Tư thoáng lộ ra vẻ âm trầm.

“Muốn em và cô ta cùng nhau chung hưởng anh ư?” Jenny ngạo nghễ nhìn chăm chăm vào Nghênh Hi, gương mặt kiêu căng được trang điểm đậm, biểu tình đầy trào phúng: “A Tư, em thực không thể tin được, ánh mắt của anh lại trở nên kém cỏi đến vậy đấy! Sao anh lại có thể thích một phụ nữ chẳng có nét đặc sắc nào vậy?”

Jenny trừng mắt nhìn gương mặt tiêu tụy, tái nhợt của Nghênh Hi, ánh mắt lóe ra vẻ ác độc lẫn châm biếm.

Hắc Diệu Tư nheo lại mắt. “Thích ư?” Anh cười lạnh, từ chối cho ý kiến.

Tiếng cười này không hiểu sao giống như đâm trúng vào ngực Nghênh Hi. Cô đứng ở góc, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

“A Tư, anh thật sự hiểu lầm người ta rồi!” Jenny cố ý đem thân thể đầy đặn dán vào trên người Hắc Diệu Tư. “Kỳ thật, người ta chỉ là muốn trở lại bên cạnh anh thôi mà...”

“Cút ngay!”

Lại nói, anh ghét nhất là bị phụ nữ dây dưa không rõ.

“Đừng mà, nói thế nào người ta cũng không đi...!” Cô ta không biết xấu hổ, thân thể càng ép chặt vào người Hắc Diệu Tư.

Hắc Diệu Tư chẳng chút lưu tình quăng luôn người phụ nữ tự động hiến dâng thân thể...

“A!”

Jenny bị ném vào góc nhà hết sức thảm hại, thẹn quá thành giận, chứa chan oán khí, gập díp liền phát tiết trên người Nghênh Hi...

“Bốp” một tiếng.

Gương mặt tái nhợt của Nghênh Hi lập tức in dấu đỏ của năm ngón tay...

“Cô âm ỉ quá đủ rồi đấy!” Hắc Diệu Tư tiến lên tóm lấy Jenny, thô lỗ lôi cô ta đến ngoài cửa...

“Lão Trương, gọi bảo vệ lên đây ngay lập tức!” Gương mặt anh xanh xám lại, dữ tợn quăng xuống một câu nói: “Chưa có người đàn bà nào dám làm loạn ở trong nhà của tôi, trừ phi người đó không muốn sống nữa.”

Jenny biết, Hắc Diệu Tư có lực lượng xã hội đen, dù đang sợ hãi, ánh mắt tức tối của cô ta vẫn không quên dữ tợn lườm về phía Nghênh Hi...

“A Tư, em cho rằng anh yêu em...” Ánh mắt cô ta chuyển thành quyến rũ, đau khổ chăm chú nhìn vào người đàn ông, ý muốn giãy giụa lần cuối.

Hắc Diệu cười lạnh.

“Cô không làm bộ làm tịch, còn có vẻ đáng yêu một chút.” Anh buông một câu lãnh khốc vạch trần cô ta.

Trong cách nhìn của Hắc Diệu Tư, một người đàn bà dựa vào sự tô son trát phấn trang điểm thật đậm để che đi khuyết điểm, chỉ đủ tư cách làm bạn giường, chứ chưa nói tới được làm người tình của anh!

Gương mặt trang điểm đậm, rực rỡ của Jenny trở nên trắng bệch.

Lúc này mấy tên bảo vệ dáng người to lớn khác hẳn người thường, vừa đi thang máy lên đã hùng dũng tiến vào, tóm lấy Jenny...

“Tôi không muốn đi, buông ra...”

Cho dù Jenny làm bộ làm tịch, lớn tiếng khóc rống, nhưng lại hoàn toàn không dám vùng vẫy. Bởi vì cô ta biết rõ, tất cả bảo vệ trong khu nhà trọ cao cấp này đều có “lai lịch” dọa người, huống chi, chính Hắc Diệu Tư đã sử dụng loại nhân vật này, lại càng không phải là đối tượng cô ta có thể chọc được.

Nghĩ đến bối cảnh những quan hệ bên ngoài của Hắc Diệu Tư... đột nhiên trong lòng Jenny nổi lên sự sợ hãi.

“Hắc tiên sinh, thực xin lỗi.”

Sau khi đưa người gây lộn xộn vào trong thang máy, một tên bảo vệ dáng người cao to, trên mặt có vết sẹo do dao chém, đến trước mặt Hắc Diệu Tư cúi đầu xuống, nói giọng áy náy.

“Nói với Long Nham một tiếng, sau này ta không muốn nhìn thấy người đàn bà này ở tại khu phía bắc này nữa.” Hắc Diệu Tư lạnh nhạt nói.

“Vâng ạ!” Người đàn ông mặt có vết sẹo kia nhận nhiệm vụ, kính cẩn cúi đầu sau đó quay người rời đi.

Kết thúc màn kịch náo loạn, rốt cục anh chú ý tới một người phụ nữ khác, bé nhỏ đến không đáng kể đang ở góc nhà.

Giương mắt, anh nhìn đến vết thương ở trên cánh tay của cô: “Em chảy máu sao...”

Cô lắc mình, tránh khỏi cánh tay anh đang đưa ra.

Hắc Diệu Tư nhếch mày lên, vẻ mặt trầm xuống: “Đừng quên thân phận của em.” Anh lạnh giọng cảnh cáo cô.

“Nếu đã chán ghét tôi, cần gì phải giữ tôi lại ở bên người?” Cô dò dẫn hỏi, không còn tránh sự động chạm của anh nữa, mang toàn bộ cảm giác lẫn sự nhục nhã giấu kín trong lòng, mặc anh tùy ý ức hiếp thân thể của mình.

“Bởi vì tôi thích nhìn em đau khổ.” Anh cười lạnh, ác ý nắm lấy cánh tay bị thương của cô, đôi mắt sắc bén nhìn như muốn đâm thủng cô: “Em càng yêu tôi, tôi càng giữ em ở lại bên cạnh, để càng có thể hành hạ em hơn.”

“Anh đã sai rồi...” Nỗi đau đớn khiến cho sắc mặt Nghênh Hi càng thêm trắng bệch. “Tôi đã không còn yêu anh nữa rồi.” Cô nói.

Nghe vậy, Hắc Diệu Tư giống như nghe kể truyện cười, đưa gương mặt anh tuấn tới gần trước mắt cô, cười nói: “Nếu không còn yêu tôi, em cần gì phải khuất phục tôi?”

Anh tàn nhẫn nói giễu cợt: “Em còn có một con đường khác có thể lựa chọn, đó là, đi tìm cái chết.”

Làn da của Nghênh Hi trở nên trắng bệch như phấn, cô nhìn chăm chú vào đôi đồng tử đen nhánh của anh. “Có lẽ...”, cô nhìn thẳng vào đôi mắt lãnh khốc, giọng nói cực kỳ bình tĩnh không một chút run rẩy: “Có lẽ, có một ngày tôi sẽ làm như vậy!”

Khuôn mặt tươi cười của Hắc Diệu Tư cứng đờ.

“Được... được...” anh cười lạnh lẽo: “Nếu như em dám chết, tôi sẽ cho em gái của em chôn cùng luôn...”

“Không,” cô khẽ kêu lên: “Hoài Tinh... cô ấy là vị hôn thê của anh mà!”

Đối với Hoài Tinh, chưa từng bao giờ Nghênh Hi oán hận em gái của mình.

Cho dù đôi mắt với người đàn ông phản bội mình, cô cũng không hề oán hận anh. Tuy không có cách nào để tha thứ, nhưng cô chỉ mong muốn một điều duy nhất: muốn quên đi.

“Em, Thương Nghênh Hi, cũng đã từng thiếu chút nữa trở thành vị hôn thê của tôi đó thôi.” Anh nhặt nhẹo vạch ra.

Rũ mắt xuống, Nghênh Hi lấy tay ép chặt lên ngực mình, chống đỡ lại ba chữ “Vị hôn thê” kia đang làm bóp nghẹt trái tim cô: “Xin anh đừng làm hại Hoài Tinh, tôi tin là... tin là em ấy yêu anh thật lòng.”

Cho đến tận bây giờ, cô vẫn tiếp tục không đành lòng thương tổn Hoài Tinh.

Hắc Diệu Tư nheo lại mắt, một lúc lâu sau mới cười lạnh. “Vậy sao? Em thực thánh thiện.” Anh nói đùa cợt: “Mà tôi, từ trước đến nay thích nhất là muốn được thí nghiệm nhân tính.”

Anh lạnh lùng nói, khiến trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu...

“Anh muốn thế nào?”

“Tôi muốn như thế nào ư?” Anh há miệng cười sảng sặc: “Thương Nghênh Hi, tại buổi tiệc đính hôn em dám cho tôi leo cây, em lại còn làm bộ như dường như không có chuyện gì xảy ra, mặt ngoài thuận theo, rồi bỏ mặc tôi ở đó tìm kiếm, chờ đợi... còn muốn tôi dễ dàng bỏ qua sao?”

Anh tiến lên một bước, nắm vào chiếc cằm yếu ớt của Nghênh Hi: “Không biết vì sao, tôi chợt cảm thấy, trước kia tôi thật sự cũng chưa phải là một người đàn ông hoàn

thành trách nhiệm... vậy mà lại không hiểu biết hết về người phụ nữ của mình! Để đến mức em dám can đảm ruồng bỏ lời hứa hẹn đối với tôi, dễ dàng làm cho tôi không chịu nổi.” Anh áp sát vào gương mặt trắng nõn của Nghênh Hi, tiếng nói khàn khàn mềm mỏng, dịu nhẹ, nghe thật quý dì.

Giọng nói hết sức nhẹ nhàng của anh, khiến Nghênh Hi cảm thấy rùng mình.

“Em có tin không? Tôi đã nghĩ ra rất nhiều cách thức để trả thù em, trước hết, một trong số đó là, đoạt đi sự “thanh khiết” của thân thể em.” Anh trào phúng nói, đồng thời bắt đầu kéo quần áo của cô xuống.

Trong lúc Nghênh Hi còn đang kinh ngạc, quần áo nửa người trên đã bị Hắc Diệu Tư xé rách.

Thừa dịp cô chưa phản ứng kịp, anh khóa hai cổ tay cô lại, ôm cô lên...

“Anh muốn làm gì... thả tôi xuống...”

“Làm cái gì ư?!” Anh đi vào trong phòng, không chút thương hương tiếc ngọc, ném cô lên trên giường...

“Chờ một chút em sẽ biết ngay!” Anh nói.

Nghênh Hi luống cuống, nhìn thấy sắc mặt Hắc Diệu Tư thật hung dữ, cô biết anh nói thật.

“Đừng mà... Tôi còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý...”

Cô hoảng sợ mở miệng cầu xin anh, nhưng hiển nhiên, lời cầu xin của cô chỉ là chiến lợi phẩm thêm vào mà thôi.

“Thật đáng yêu, như vậy mới giống phụ nữ chứ!” Anh giễu cợt nói.

Nghênh Hi cắn môi, vô cùng hối hận đã mở miệng cầu xin anh...

Không thể nghi ngờ, lời cầu xin của cô đã làm cho anh hứng thú. Hắc Diệu Tư nhếch môi, thô lỗ động thủ, đưa tay giật chiếc áo ngực của cô xuống...

“Á...” Nghênh Hi bị sức mạnh của anh làm cho bị đau, hai bầu vú tuyết trắng trượt ra khỏi áo ngực, cảm thấy xấu hổ, cô vội vàng muốn che giấu lại chính mình, lại bị anh kéo hai tay ra...

“Che đây cái gì?” Đôi mắt thâm trầm lấp đầy dục vọng, anh nắm lấy một bên vú mềm mại, đè ép nó không hề thương tiếc: “Chờ một chút, em sẽ được biết ngay, đây

mới chỉ là bắt đầu mà thôi.”

Nước mắt cơ hồ muốn tràn ra hốc mắt, nhưng Nghênh Hi không cho phép chính mình được khóc...

Từ giờ trở đi, cho dù có tan xương nát thịt, cô cũng sẽ không bao giờ mở miệng cầu xin anh nữa.

Hắc Diệu Tư cực kỳ thỏa mãn cảm xúc trên tay.

Trước đây, anh chưa từng nhận ra cô gái bên mình lại có dáng người bốc lửa như thế, thật là sai lầm!

Nếu như Thương Nghênh Hi có lỗi với anh, ít nhất, cô đưa ra thân thể uyển chuyển này, có thể bù lại một chút những lỗi lầm mà cô đã từng phạm phải.

“Hu...”

Anh nghe thấy tiếng rên rỉ của người con gái ở dưới thân mình, nhưng đó lại không phải là tiếng rên mê hoặc vui sướng, mà là tiếng rên của sự giãy giụa phản kháng.

“Tôi khuyên em một điều, cô gái ạ, em hãy nghe cho rõ đây, chống lại tôi, em sẽ không nhận được bất kể điều gì tốt đẹp đâu.” Vừa nói, tay anh đã hành động kéo chiếc áo ngực của cô xuống đến một nửa.

Người con gái này thật khó thuần phục... buộc lòng anh phải nhanh chóng khóa hai cổ tay của cô lại thật chặt mới có thể hưởng thụ thân thể của cô.

“Vì sao anh cứ nhất định phải ép buộc tôi?” Nhìn thấy thân thể của mình hoàn toàn trần trụi, đôi gò má cô trở nên đỏ rực, ngay cả bộ ngực tuyết trắng cũng nhấp nhô lên xuống không sao kìm hãm được...

“Đây là do em nợ tôi, em hoàn toàn không có quyền tự chủ!” Anh nheo mắt lại nói thô lỗ.

Thân thể người con gái này, sáng trắng đến chói mắt, lại rất hợp với khẩu vị của anh.

Bị anh nhào nặn bừa bãi nên hai bầu vú cô không ngừng lay động rung rung... Anh ngang ngược hưởng thụ thân thể tươi mới của cô.

“Không...”

Nghênh Hi không chịu nổi quay mặt đi... Hắc Diệu Tư cười hừ mấy tiếng, cố ý vôn vê hai nụ hoa hồng thơm tho, cho đến khi hai nụ hoa ấy trở nên xinh đẹp quyến rũ, nở bừng dưới ngón tay của anh.

Nghênh Hi thở dốc vì kinh ngạc: “Không cần như vậy...”

“Nhưng tôi lại thích thế.” Anh càng dùng lực kéo tới.

Anh dứt khoát buông hai cổ tay của cô ra, một cánh tay tập kích về dưới háng, nơi chỉ còn lại chiếc quần lót...

“Không cần...”

“Không phải do em quyết định!”

Anh kéo hai đùi Nghênh Hi đang khép chặt ra, khiến cô bị mất trọng tâm, không sao kháng cự lại sự nhòm ngó của anh.

Một vùng đất hoang khiến người ta phải mê mẩn, nằm ẩn hiện dưới quần lót tơ tằm. Hắc Diệu Tư duỗi ngón tinh chuẩn, mở khe hở thần bí giữa cặp đùi tuyết trắng, hai cánh hoa đỏ hồng, dường như xấu hổ khép kín ở trước mắt anh...

Nghênh Hi cảm thấy mình sụp đổ rất nhanh. “Đừng mà... không nên nhìn...”

“Hãy cầu xin tôi...” Anh nheo mắt, nói đùa cợt.

Nghênh Hi cắn chặt môi.

Anh nhếch môi, cảm thấy thú vị đối với phản ứng của cô, lập tức đưa ngón tay gảy vào chỗ hạch nhỏ phía trên đóa hoa.

Người con gái giống như bị điện giật, toàn thân rung động, đột nhiên gọi lên ngọn lửa dục trong anh...

Cởi bỏ dây lưng, anh lấy ra cây súng đã vận sức chờ phát động...

Nghênh Hi cuống quýt tránh ánh mắt qua một bên, giống như thấy cái gì đó đáng sợ...

Anh cười nhẹ, cưỡng ép cô đưa tay cầm lấy của anh. “Rất nóng phải không? Đây là thứ chuẩn bị cho em đó.”

Kéo quần lót của cô xuống, khi sắp tiến vào, anh chú ý tới sắc mặt tái nhợt của cô, tình không có chút vui thích nào.

Hạ cặp mắt thờ ơ, anh cũng không hề dừng lại, trực tiếp vọt vào thân thể của cô...

Anh cũng không thềm để ý tới cảm thụ của cô.

Nếu Thương Nghênh Hi nghe đầy đủ rõ ràng, cô sẽ hiểu, sau này nên học cách lấy lòng người đối diện mình như thế nào.

Chương 6

Sáng ngày thứ hai, khi Nghênh Hi tỉnh lại, phát hiện Hắc Diệu Tư đã không còn ở bên người.

Cô cũng không bất ngờ, bởi vì cô biết, một người tàn nhẫn như anh, làm tổn thương cô còn chưa đủ, làm gì có chuyện anh ở lại để an ủi thể xác và tinh thần bị tổn thương của cô chứ.

Nằm mãi ở trên giường cũng không phải là hay, Nghênh Hi lấy chiếc chăn đơn bao bọc chính mình kín không kẽ hở, sau đó mới dám từ trên giường đứng lên.

Rời giường rửa mặt chải đầu xong xuôi đầu đó, cô nhìn lên chiếc gương to trong phòng tắm xa hoa, trên mặt cô vẫn mang theo lờ mờ vẻ mệt mỏi của đêm qua.

Cô không hiểu vì sao đêm qua lại đau đến thế...

Tuy đã nghỉ ngơi một đêm, trong bắp đùi chẳng những vẫn còn có cảm giác co rút đau đớn, mà còn đang liên tục nóng lên.

“Không sao hết, không sao hết... Mình sẽ vượt qua được.”

Cô đưa tay lên xoa sát thật mạnh vào gương mặt trắng trẻo của mình, đôi mắt kia vốn trong trẻo như nước giờ đây đã trở thành đỏ quạch, thì thào tự nói.

Mở chiếc va li nhỏ đựng đồ tùy thân cô mang theo khi chuyển vào đây lúc tối hôm qua, bên trong chỉ có hai bộ quần áo rẻ tiền.

Đây là đồ mà cô đã dùng tiền lương suốt một tuần làm việc tại quán rượu, đến chợ đêm mua hàng bán ở vỉa hè. Vốn dĩ cô có ba bộ quần áo để thay đổi giặt giũ, đêm qua bị Hắc Diệu Tư xé mất một bộ, cô cảm thấy rất đau lòng.

Sau khi mặc quần áo tử tế, cô tìm thấy chiếc chìa khóa treo ở trước tấm gương to, sau đó ra ngoài dự định lại bắt đầu một ngày đi tìm việc.

Tuy đã trở thành tình nhân của Hắc Diệu Tư, nhưng cô lại không cho phép chính mình sa đọa, so với dĩ vãng cô muốn mình càng phải mạnh mẽ hơn mới được.

Hôm nay thần may mắn tựa hồ có vẻ chiếu cố đến cô...

Rốt cuộc ở gần khu nhà trọ cô lại gặp được Mike đang trang hoàng cửa hàng mới!

“Nghênh Hi!”

Vẫn lại là Mike phát hiện ra cô trước.

“Mike! Sao anh lại ở chỗ này?”

“Đây là cửa hàng mới của tôi đây!” Mike đắc ý nói: “Tôi dùng số tiền bán nhà kia, mua gian nhà này có mặt tiền cửa hàng rộng hơn, trang hoàng sẽ đẹp hơn, chỉ qua nửa tháng nữa tiệm cà phê của tôi sẽ khai trương rồi!”

“Thật vậy sao? Chúc mừng anh...” Tự đáy lòng, Nghênh Hi mừng thay cho anh.

Mike gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. “À phải rồi, cô đã tìm được công việc mới chưa?”

“Tôi...” Cô buồn bã lắc đầu.

“Thật vừa đúng lúc,” Mike cười nói: “Tiệm cà phê của tôi đang cần người, cô quay về giúp tôi có được hay không?”

“Anh đồng ý thuê tôi sao?” Gương mặt của Nghênh Hi ngập tràn vẻ tươi cười.

“Cô vừa chăm chỉ lại vừa khiêm tốn, bất cứ ông chủ nào cũng sẽ thích cô.”

“Cảm ơn anh, Mike.” Nghênh Hi cơ hồ bật khóc, trong lòng cô tràn ngập cảm kích.

Ngay ngày hôm đó, cô ở lại cửa hàng làm việc luôn, trang trí cho mặt tiền cửa hàng, hỗ trợ thu dọn sân bãi, đồng thời chung niềm phấn khởi với Mike, cùng ngồi phác họa ra cách bài trí cho tiệm cà phê tương lai.

Khi cô nhớ tới việc trở lại nhà trọ thì sắc trời đã cực kỳ tối đen.

“Đã muộn thế này, để tôi đưa cô trở về nhé, Nghênh Hi.” Mike nói nhiệt tình.

“Không cần đâu...”

“Cô còn khách khí với tôi làm gì!”

Nghênh Hi không tiện từ chối nữa, vì vậy Mike dắt chiếc xe máy Honda 125 phân khối của anh ra, đưa cho Nghênh Hi chiếc mũ bảo hiểm đội lên đầu, sau đó giục cô ngồi lên đằng sau anh.

“Đứa bé ngoan khi ngồi xe máy nhất định phải đội mũ bảo hiểm vào.” Anh phô trương, bắt chước giọng nói và điệu bộ diễn trò trong “bố đại hí lý quái lão tử”⁽¹⁾, dạy dỗ Nghênh Hi.

(1) Dịch nghĩa: Ông lão kỳ quái chơi đùa trong chiếc túi to

Buồn cười đến mức Nghênh Hi phải bật cười to thực vui vẻ.

Đã lâu lắm rồi, thật lâu lắm rồi cô chưa từng cười to như vậy...

Khi Nghênh Hi trở lại nhà trọ, trời đã tối thui.

Cô mở cửa, phát hiện ra đèn trong phòng đã được bật sáng.

“Cô đã về rồi sao...”

Nhìn thấy Hắc Diệu Tư ngồi ở trong phòng khách, cô không được tự nhiên nghiêng đầu, gương mặt bắt đầu nóng lên.

“Tôi đã đợi suốt từ buổi trưa, cô lại chạy đi đâu hả?!” Anh ngồi ở trên ghế sofa, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, vừa mới mở miệng đã cao giọng hỏi.

“Chung quy là tôi không thể suốt ngày ở trong nhà ngăn người ra được, tôi chỉ ra ngoài một chuyến, đi bộ loanh quanh mà thôi.”

Cô không phải đứa ngốc, đương nhiên hẳn không ngốc đến nỗi nói cho anh biết chuyện mình đi tìm việc làm.

“Tản bộ cần thời gian lâu như vậy sao?” Anh hỏi giọng âm trầm, khẩu khí tràn ngập sự hoài nghi.

“Tôi là người, tất nhiên phải ăn cơm. Chỗ này chẳng có một thứ gì hết, không thể tiếp tục chờ đợi, tôi cũng không biết “ông chủ” của tôi đến khi nào thì mới có thể nhớ tới sự tồn tại của tôi, nhớ mang đến cho tôi chút đồ gì đó.” Cô đóng cửa lại, cố sức làm ra vẻ dường như không có việc gì đi đến phòng khách.

“Chắc chắc, mới có một ngày không thấy, em có vẻ trở nên nhanh mồm nhanh miệng rồi nhỉ?” Anh đùa cợt nói.

“Tôi nghĩ, chắc chắn tình nhân cũng không phải là cái xác không hồn, giống như kiểu bóng ma, cả ngày ngây ngốc ở nhà, chờ đàn ông đến âu yếm mình.”

Anh nhếch mày lên.

“Anh có chuyện gì sao?” Cô chăm chú nhìn anh, khắc phục thái độ không tự nhiên, lùi bước, đối diện với ánh mắt của anh.

“Nếu tôi là “ông chủ”, chẳng cần lý do gì, hứng chí lên thì tôi sẽ tới.” Anh nói về châm biếm.

Nghênh Hi im lặng không nói gì, cô biết, mỗi một câu anh nói ra đều có ý muốn xỏ xiên cô.

“Trong phòng ngủ, có mấy ngăn tủ để quần áo, em đi thay bộ váy áo màu hồng, tối hôm nay đi ăn cơm cùng tôi.” Rốt cục anh cũng nói ra mục đích.

“Quần áo ư?” Nghênh Hi nghi hoặc hỏi lại. Cô nhớ là buổi sáng trong tủ quần áo không có vật gì.

“Sao vậy? Quá cảm kích, cho nên thành ngây dại sao?” Anh cười nhạo.

Cô lập tức nghĩ thông suốt, thời gian cô không có ở nhà, anh đã “tùy tâm sở dục”⁽¹⁾ sắp xếp mọi thứ chu toàn rồi, tương lai chắc cũng sẽ xếp đặt luôn cuộc sống của cô.

(1) tùy theo ý của mình

Đi vào trong phòng ngủ, cô mở chiếc tủ quần áo khá lớn kia ra, trong tủ không chỉ treo đầy quần áo mới, nhiều nhất là màu hồng và màu trắng, từ đồ mặc mùa xuân cho đến đồ để mặc cho mùa đông, mà còn có mấy ngăn xếp đầy các loại giày dép còn mới tinh.

Cô không hiểu vì sao anh lại mua tất cả những đồ xem ra rất đắt tiền này cho mình, giống như kiểu người đàn ông cưng chiều người phụ nữ của mình vậy... nhưng lại không giống như cách mà Hắc Diệu Tư đối xử với cô, Thương Nghênh Hi này.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy anh đã đi vào phòng ngủ, đang ôm lấy cô từ phía sau...

“Tuyệt không có gì phải khó hiểu, từ trước đến nay tôi rất hào phóng đối với việc bao nuôi tình nhân.” Anh dễ dàng đoán được tâm sự của cô.

Tuy lời anh nói lại một lần nữa làm cô đau đớn, nhưng Nghênh Hi quyết định không thềm chú ý đến.

“Anh muốn tôi mặc bộ nào?” Cô bình tĩnh hỏi, che dấu cảm xúc của mình thật sâu.

Anh vươn tay, chỉ vào bộ lễ phục màu đỏ, thấp ngực lộ vai nóng bỏng, hạ lệnh không lời giống như kiểu quân vương, nhất định không cho phép phản đối.

“Tôi sẽ lập tức thay ngay.” Cô nhẹ nhàng đáp lại, âm điệu cứng nhắc, nhẹ nhàng, không có cảm xúc.

Giống như cảm thấy bị mê hoặc, đột nhiên anh nắm chặt vào cánh tay để trần của cô...

“Em nhu thuận như vậy là có mục đích gì hả?” Bàn tay anh ôm trọn lấy bầu vú ấm áp của cô đầy vẻ chiếm hữu.

“Tôi chạy thoát được khỏi bàn tay của anh sao?” Giọng của cô run rẩy.

“Em sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu.” Anh nói chắc chắn, buông tay hài lòng nói.

© Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hắc Diệu Tư dường như có công việc cần phải gấp rút hoàn thành.

Anh không còn thường xuyên tìm đến cô, nhưng cũng đôi khi, đột nhiên tâm huyết dâng trào anh lại sắp xếp cho cô đáp máy bay ra nước ngoài để gặp gỡ, tại khách sạn muốn cô, buổi sáng hôm sau lại sai người đưa cô về Đài Loan.

Gặp những lúc như thế này, bắt buộc Nghênh Hi lại phải xin phép Mike.

Rất khó tưởng tượng, cô phải trải qua cuộc sống giống như người hai mặt thế này.

Đương nhiên khi không có Hắc Diệu Tư đây, cô cảm thấy mình được tự do thoải mái, nhưng lúc ở bên cạnh anh, ngay cả hơi thở cô cũng phải rất cẩn thận.

Mà đại đa số thời gian khi anh không tìm đến cô, Nghênh Hi biết rất rõ, Hắc Diệu Tư tuyệt đối không hề ôm ấp một người phụ nữ nào khác.

Cô tin tưởng trải qua một thời gian nữa, khi anh đã chán cô, sự báo thù của anh đã nhạt đi, đến lúc đó cô có thể được tự do, cô sẽ có cuộc sống như cô muốn.

Hiện giờ, cô đang vượt biển khơi nghìn trùng để đến một bờ biển khác gặp anh tại một khách sạn nghỉ dưỡng nổi tiếng, nằm ở phía Đông Đài Loan. Nghênh Hi đã được thông báo nhất định phải đến địa điểm ấy trước lễ Giáng Sinh.

Ở trên xe, cô nghe lão Trương nói qua rằng anh đến khu phía Đông này là để thăm dò đồng thời bắt đầu mở mang dự án.

Nhìn về phía xa, bờ biển Đông Hải thật là mỹ lệ, khiến người ta thấy vui vẻ thoải mái. Có thể được nghỉ ngơi ở khách sạn nổi tiếng thế này trong một căn phòng được đặt trước, lại còn ở vị trí lý tưởng thế này, hơn nữa, tất cả lại còn được sửa sang chu đáo như phòng Tổng Thống, chắc chắn phải thông qua mối quan hệ.

Lần trước, cách đây khoảng hơn một tháng, Hắc Diệu Tư đã sai người đưa cô đến

khách sạn này.

Mà cô, mừng rỡ vì được tự do, đương nhiên sẽ không hỏi lại anh, rằng anh đang bận rộn việc gì ở đây.

Biểu hiện bên ngoài này cũng là do cô đã hiểu được cách sống trong vòng tay của Hắc Diệu Tư... sự “khéo léo, thuận theo” của cô là cách nguy trang tốt nhất, để giữ gìn được cuộc sống thực của mình.

Trước đây, cô nhất mực phản kháng, càng làm cho cuộc sống của mình đưa tới kết cục bi thảm.

“Em chờ lâu lắm rồi hả?” Người đàn ông đột nhiên từ phía sau ôm lấy eo cô, vòng tay đầy tính chiếm hữu.

Cô quay đầu lại, nở nụ cười tuyệt đẹp. “Cũng tạm tạm.”

Đương nhiên anh hạ một nụ hôn hạ xuống người phụ nữ của mình rồi buông tay ra. Lúc này Hắc Diệu Tư mới đến ngồi đối diện với Nghênh Hi. Người hầu bàn chờ ở bên cạnh ngay lập tức kéo chiếc ghế dựa ra mời vị khách quý ngồi xuống.

Đang định gọi món ăn, viên quản lý nhà ăn đột nhiên đi tới.

“Hắc tiên sinh, có chuông điện thoại di động của ngài kêu ạ!”

Đây là phòng ăn cao cấp, vì muốn giữ gìn bữa cơm đúng chất lượng, nên có nhân viên chuyên trách thay khách hàng giữ mobile phone.

“Chờ tôi một lúc.” Hắc Diệu Tư đáp lại một tiếng, lập tức đứng dậy.

Nghênh Hi vẫn ngồi lại ở trên ghế, tiếp tục thời gian chờ đợi nhàm chán, cố gắng làm hình mẫu người tình hiền lành.

“Tiểu thư, cô ngồi một mình thôi sao?”

Một người đàn ông anh tuấn tay cầm chén rượu, đi đến bên người Nghênh Hi, ôn nhu hỏi cô.

“Tôi...”

“Cô có để ý đến việc tôi ngồi ở đây hay không?” Thấy cô có chút do dự, người đàn ông lập tức hỏi.

“E rằng là có sự bất tiện, tôi đang chờ người.”

“Tôi cùng ngồi chờ với cô được chứ?” Dĩ nhiên anh ta đã ngồi xuống.

Nghênh Hi thở ra một hơi. Người đàn ông xa lạ này ăn mặc cực kỳ sang trọng, tướng mạo đường đường, xem ra cực kỳ tự tin... cô không khỏi nghĩ rằng, có phải đàn ông áo mũ chỉnh tề đều không biết đến sự khiêm tốn hay không?

Giống như Hắc Diệu Tư, lại càng kiêu căng hơn giữa những người ngạo mạn.

“Tiểu thư họ gì?” Người đàn ông tiếp tục hỏi, tiếng nói ôn tồn trầm thấp, tư thái tràn đầy tình cảm.

Cô chăm chú nhìn ngũ quan người đàn ông một cách sâu xa, tựa hồ có chút hoài nghi lẫn vào.

“Tôi họ Thương.” Cô đáp.

Người đàn ông duỗi thẳng cặp chân dài, tao nhã gác lên nhau. “Hôm nay tôi cực kỳ may mắn, cô là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi đã thấy.”

Nghênh Hi không nhịn được mỉm cười. Đúng vậy, là người phụ nữ đẹp nhất” hôm nay”.

Lâu nay do sống chung với Hắc Diệu Tư nên cô đã có thể dễ dàng nhận ra lời nói bậy bạ của đàn ông.

Nhưng cô vẫn không dám nói ra, quả thật lời nói của đối phương làm cho lòng cô thoáng xao động...

Đã hơn hai tháng qua, không cần phải lo lắng cho cuộc sống nữa, lại càng không phải day đoạ bản thân nữa, có thể vẻ ngoài của cô đã thật sự thay đổi rất nhiều.

“Cô cười rộ lên nhìn rất đẹp.” Người đàn ông khàn giọng nói.

“Người phụ nữ của tôi có đẹp hay không, không liên quan tới anh!” Giọng nói lạnh lùng của Hắc Diệu Tư đột nhiên vang lên.

“A Tư?”

Vẻ mặt của người đàn ông xa lạ trở nên kinh ngạc, lại trực tiếp gọi tên của Hắc Diệu Tư.

“Chết tiệt.” Thấy rõ đối phương là ai, Hắc Diệu Tư mặt mày nhăn lại, thì thảo nguyên rửa.

“Người phụ nữ của cậu sao?” Người đàn ông nhếch đôi lông mày lên, như cười

như không.

“Đứng dậy!” Hoàn toàn không để ý tới sự nghi vấn của đối phương, không chút khách khí anh đẩy đôi thủ ra, đoạt lại ngai vàng thuộc về mình.

Nghênh Hi kinh ngạc nhìn chằm chằm một màn này.

“Này... A Tư, cậu đuổi bạn tốt của mình đi như vậy là rất không có tình cảm anh em đây nhé.” Anh ta hướng Nghênh Hi nháy mắt mấy cái, cử chỉ ám muội.

“Mau trở về vị trí của cậu đi!” Hắc Diệu Tư trừng mắt nhìn đối phương, sắc mặt âm u.

Cho dù không phải là “vật phẩm” mà anh hài lòng nhất, nhưng chỉ cần là thứ gì đó của anh, Hắc Diệu Tư này, nhất định không cho phép người khác mơ ước.

“OK, tránh phát hỏa ở trước mặt phụ nữ, đỡ đỡ cho “người phụ nữ của cậu” cảm thấy cậu không có phong độ lắm. Lợi Nhân Tuyển không sợ chết đùa cợt nói.

Theo như hiểu biết của anh ta, Hắc Diệu Tư hành sự cẩn thận nghiêm mật, đối với phụ nữ lại càng lưu tâm hơn. Nếu chỉ là bạn giường để “tâm hoan tác nhạc”⁽¹⁾, cô gái kia tuyệt đối không xứng đáng để cậu ta thoát ra... câu “người phụ nữ của tôi”.

(1) tìm cảm hứng để sáng tác nhạc – ý của câu này là tìm bạn giường để mua vui

“Cút ngay!”

Vẻ mặt của Hắc Diệu Tư cực kỳ thối, cực kỳ khó coi.

Nhưng Lợi Nhân Tuyển lại có vẻ như đang vui sướng, may mắn nhìn thấy gương mặt thối của Hắc Diệu Tư, nếu trong bữa cơm với tứ xứ bạn bè giống như “hồ đoàn cầu hữu”⁽¹⁾ kia mà không thông báo chuyện này thì thật không phải với nguyên tắc làm người của anh ta!

(1) như cáo như sói

Chẳng qua, cái mà anh ta tò mò lúc này... chính là cô gái kia là ai? Một người như Hắc Diệu Tư, đã từng trên tình trường dùng tiền bạc để thay đổi “Vật”, đổi phụ nữ như thay quần áo, lúc này cư nhiên lại có ý nghĩ muốn độc chiếm một phụ nữ sao?

Sau khi người đàn ông xa lạ thần sắc kỳ quái kia rời đi, Nghênh Hi ngồi ở trên ghế căng thẳng chờ đợi cơn giận của anh đối với cô.

“Menu.” Vẻ mặt khó coi của anh nghiêm lại, không nói một lời, chỉ gọi người hầu mang thực đơn đến.

Câu nói nhắc nhở của Lợi Nhân Tuyển trước khi bỏ đi đã khiến cho anh ảo não... anh, vậy mà ngay trước mặt Lợi Nhân Tuyển lại thốt ra câu nói thừa nhận Thương Nghênh Hi là “phụ nữ của tôi”.

Về mặt thói tha của anh, hiển nhiên so với tính tình của anh càng có hiệu quả đe dọa hơn. Người hầu sợ tới mức lập tức không dám chậm trễ vội vã đưa lên ba bảng menu để cho “quân vương” chọn lựa.

Tuy anh không tức giận, nhưng lại khiến cho Nghênh Hi “như đứng đông lửa, như ngồi đông than”. Cả buổi tối, sắc mặt của Hắc Diệu Tư, trước sau đều cực kỳ âm trầm.

Vì vậy sau một hồi gặp nhau, vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hắc Diệu Tư đã sai người đưa cô trở về Đài Bắc.

Ngay cả ban đêm, anh hoàn toàn cũng không về khách sạn.

Cả một khoảng thời gian sau đó, cách suốt một tháng ròng, anh cũng chưa từng trở lại tìm cô.

“Nghênh Hi, cả một buổi chiều cô ở đây phát ngốc cái gì vậy?” Mike đi đến trước mặt cô, cố ý xòe bàn tay ra múa may ở trước mắt cô.

“A, không có...” Bị ông chủ tóm được trong thời gian làm việc mình lại như đi vào cõi thần tiên, gương mặt của Nghênh Hi hơi phấp hờng.

“Vừa rồi khách ở bàn 5 bàn gọi mang ra một phần bánh ngọt, cô đã mang ra chưa?”

“Chết rồi, tôi quên mất!”

Cô vội vàng từ trước quầy hàng đứng lên, mang bánh ngọt đưa đến bàn của khách.

Mike trừng to mắt, đứng ở sau lưng cô lắc lắc đầu, bởi vì Nghênh Hi là người luôn luôn cẩn thận, cái tình huống mơ màng này quả thực khó có thể tưởng tượng.

Để bù lại sơ suất của mình, buổi tối Nghênh Hi ở lại trong tiệm tăng ca đến mười giờ. Dù sao gần đây Hắc Diệu Tư gần như không xuất hiện, cô gần như đã có thói quen sống một mình.

Buổi tối mười giờ, sau khi tiệm cà phê đóng cửa, Mike dẫn chiếc xe máy Honda 125 của anh ra, nhiệt tình đưa Nghênh Hi về nhà trọ.

Sai khi vẫy tay chào tạm biệt với Mike, Nghênh Hi vừa mỗi một bước đi vào thang máy, vừa ngáp dài, trong lòng chỉ nghĩ muốn về đến nhà thật nhanh, ngâm người vào bồn nước nóng, giải trừ sự mệt nhọc cả ngày.

“Em vẫn còn nhớ là phải về nhà sao?”

Nghênh Hi vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Hắc Diệu Tư, đứng ở ngoài cửa “ôm cây đợi thỏ”...

“Sao anh lại ở đây?” Cô khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không che giấu được sự kinh ngạc.

“Tôi bao nuôi một tình nhân ở chôn này, tôi muốn tới thì tới!” Anh buông câu nói đả thương người.

Nghênh Hi mở to mắt, vờ như không có nghe thấy lời nói châm chọc của anh, yên lặng đóng kỹ cửa lại.

“Em đi những đâu?” Anh chất vấn.

“Tôi chỉ ra ngoài một phen...”

“Một phen?” Anh hừ lạnh một tiếng. “Tôi đến đây từ xế chiều chờ tới bây giờ, 'Một phen' của em thật đúng là lâu!” Hiển nhiên lời nói dối của cô đã chọc giận anh.

Từ xế chiều đến bây giờ? Nghênh Hi bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Anh... anh đã ăn cơm chiều chưa? Nếu quả đúng như vậy, để tôi đi nấu bữa ăn khuya luôn.” Cô hốt ha hốt hoảng vượt qua bên cạnh anh, thiếu chút nữa đụng vào góc bàn.

“Không cần thiết!”

Anh tiến lên một bước, hung tợn tóm lấy tay cô giống bắt một con gà con. “Bớt mơ hồ đi, tập trung vào, còn không chịu giải thích em đi những đâu hả?!”

Không tránh khỏi sự nắm giữ của anh, Nghênh Hi cụp mi mắt xuống, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch quý, im lặng là vàng.

“Đừng có làm ra bộ dạng đáng thương tội nghiệp, lập tức trả lời câu hỏi của tôi!” Anh gầm nhẹ.

“Tôi... tôi thật sự không đi những đâu... Anh có thể buông tôi ra trước được không?”

“Không thể!” Anh nheo mắt lại. “Tôi nghe viên quản lý nói, em thường xuyên nửa đêm mới về nhà, có chuyện này không?”

“Tôi không có!” Nghênh Hi trợn to hai mắt đầy vô tội. “Nhất định là bác quản lý lớn tuổi, cho nên nhận sai người rồi...”

Tuy rằng cô “ngẫu nhiên” về trễ, nhưng bình thường đều tan tầm đúng giờ năm giờ.

“Nơi này không có bác quản lý, chỉ có bộ đội đặc chủng lui về làm bảo vệ chuyên nghiệp.” Anh lạnh lùng vạch trần cô.

Nghênh Hi sửng sốt, nhớ ra mình hoàn toàn không hề chú ý xem viên quản lý ở dưới lầu là già hay trẻ.

“Xem ra, thời gian này em có vẻ cực kỳ 'không ngoan'?” Anh nghiêng người, gương mặt lạnh lùng chỉ cách cô không đầy ba tấc. “Quái lạ, vốn dĩ tôi đã cảm thấy bắt đầu chán nản, hiện tại xem ra, trò chơi vẫn còn chưa đến hồi kết thúc.”

Nghênh Hi nổi lên cơn lạnh buốt ở sống lưng...

“Anh đã suy nghĩ quá nhiều...” cô miễn cưỡng nói, thanh âm nghe thật run rẩy.

Cô lo lắng cho cuộc sống vui vẻ của mình khó có thể giữ lại được.

“Vậy sao?”

Hắc Diệu Tư hướng về phía cô nhếch môi, gương mặt tuấn lãng lần đầu tiên lộ vẻ không ác ý.

Nghênh Hi lại cảm thấy lòng bàn chân bắt đầu run lên.

“Nếu quả thực tôi đã nghĩ quá nhiều...” anh nghiêng người dò xét cô. Nghênh Hi đánh cuộc, khuôn mặt tươi cười, anh tuấn, giả nhân giả nghĩa của anh có thể làm mê một một đồng phụ nữ. “Vì muốn chấm dứt sự hoài nghi của tôi, tôi sẽ đổi nơi ở khác cho em.”

Nghênh Hi kinh ngạc. “Đến nơi nào vậy?” Cô hơi nhú đầu lông mày.

Rất vất vả mới tìm được việc làm ở tiệm cà phê, cô cực kỳ thích công việc này, hoàn toàn không muốn rời đi.

“Ngày mai, em sẽ biết.” Anh quẳng xuống câu nói.

Trong lòng nặng nề, Nghênh Hi cứ cúi đầu nhìn sàn nhà, không nói một câu...

Cô bắt đầu mờ mịt, không biết thời gian sống kiểu “thân bất do kỷ”⁽¹⁾, còn có thể chống đỡ được bao lâu? Cho tới cùng, cô còn phải đợi đến năm nào tháng nào, mới có thể hoàn toàn thoát khỏi Hắc Diệu Tư, một lần nữa bắt đầu sống cuộc sống mới cho mình...

(1) bản thân không tự quyết định được

Chương 7

Buổi sáng hôm sau, Hắc Diệu Tư yêu cầu cô thu dọn quần áo.

“Rốt cuộc anh muốn tôi đi nơi nào đây, dù sao thì tôi cũng phải có quyền được biết chứ?” Nghênh Hi hỏi, cô thật sự không cam lòng bỏ công việc đang làm ở tiệm cà phê.

“Yên tâm, chắc là em rời đi cũng không lâu lắm đâu.” Anh lạnh lùng nhìn cô, cười nhạt.

Cô không biết bên trong nụ cười ma quỷ đầy bí hiểm kia có bao hàm ý nghĩa gì.

Buổi chiều vào khoảng ba giờ, lão Trương lái xe tới đón cô.

“Thương tiểu thư, cô có muốn tới salon trước không?”

“Salon ư?”

“Đúng vậy, đây là nơi dành cho loại phụ nữ các cô... ý của tôi là: nơi này chỉ dành cho những người giống như các quý phu nhân ấy, họ thường thường hay tới nơi này để làm đẹp, gọi là salon ấy mà!”

“Tôi chưa bao giờ đến nơi đó.” Nghênh Hi đáp lại rất nhanh.

Điểm ấy chỉ có cô mới tự hiểu được. Cô có thể là “loại phụ nữ này nọ”, nhưng tuyệt đối không phải là “Quý phu nhân” gì đó.

Cô cũng chưa bao giờ tức giận với lão Trương. Mà mặc kệ người khác thấy cô thế nào, cô luôn yêu cầu bản thân mình phải giữ gìn sự thẳng thắn, đương nhiên, điểm này đối với Hắc Diệu Tư là ngoại lệ.

“Nhưng mà Diêu tiên sinh đã dặn tôi, dù sao cũng phải đưa cô đi thử y phục, ông ta lại còn dặn đi dặn lại với tôi rằng, nhất định phải hỏi cô có muốn tới salon trước để trang điểm một chút hay không.”

“Diêu tiên sinh sao?”

“Đúng vậy, là Diêu Gia Nãi tiên sinh.”

Ồ, hóa ra là ông ta. Nghênh Hi nhớ ra rồi, loại người này chuyên môn làm tay sai phục vụ cho Hắc Diệu Tư.

Loại người này chỉ cần dùng một chữ để hình dung ra cả con người, quả thực vừa cay nghiệt lại vừa vô lễ, Nghênh Hi không khỏi cười thành tiếng.

“Thương tiểu thư, cô cười cái gì vậy?” Lão Trương hỏi, vẻ mặt đầy tò mò.

“Không có gì.” Nghênh Hi thu nụ cười về, lễ độ đáp lại.

Lão Trương đúng là một ông già điển hình cho tính hiếu kỳ.

Về điểm này, Nghênh Hi không khỏi cảm thấy nghi hoặc, bởi vì lão Trương cũng không phù hợp với tiêu chuẩn làm người hầu cho Hắc Diệu Tư, trừ phi, lão Trương là người do Diêu Gia Nãi lựa chọn.

“Thương tiểu thư, cô có muốn đi salon làm đẹp trước hay không?” Lão Trương vẫn không từ bỏ ý định, cố hỏi.

“Nếu bọn họ mà nói tôi cần phải đi thì tôi sẽ đi!” Nghênh Hi đáp.

Từ kính chiếu hậu, Lão Trương liếc cô một cái, ánh mắt mở thật lớn, tựa hồ như đang nói: cô xem ra đặc biệt kỳ quái!

Mặc kệ ánh mắt của lão Trương, Nghênh Hi ngó ra ngoài cửa xe, thả lỏng tâm tình, bắt đầu thưởng thức phong cảnh.

Trời sinh voi sinh cỏ.

Dù sao, vận mệnh của cô cũng không còn có thể bị nguy hiểm nữa rồi.

Mãi cho đến buổi tối hôm đó, Nghênh Hi mới biết, Hắc Diệu Tư yêu cầu cô tham gia một tiệc rượu tư gia, địa điểm tổ chức tiệc rượu ở ngay tại nhà họ Hắc.

Anh chưa từng bao giờ mang cô đi tham dự ở một nơi công khai nào. Nghênh Hi vẫn tưởng rằng chính mình không cần thiết đối mặt với vấn đề này, rốt cuộc, nó lại xảy ra...

“Anh muốn tôi làm việc gì cũng được, nhưng tôi có thể không cần tham gia bữa tiệc tối nay được không?” Cô hỏi anh, giọng nói gần như thỉnh cầu, mặc dù cô đã tự nhắc nhở bản thân không được phép cầu xin anh.

Hắc Diệu Tư nheo mắt lại, quan sát cả người cô từ đầu đến chân,.

Đêm nay cô ăn mặc thật đẹp, mái tóc đẹp đen nhánh buông lơi, kết hợp với ngũ

quan tao nhã, trắng nõn của cô, nhìn thực gợi cảm... khiến cô ở trong mắt của người đàn ông giống như một nữ thần...

Đêm nay quả thực cô đã thay da đổi thịt, chỉ có điều cô còn chưa mặc bộ lễ phục mà chính anh đã chuẩn bị chu đáo cho cô.

“Không thể.” Anh nói thô lỗ, buông ra câu trả lời nhất quán.

Nghênh Hi chán nản rũ mắt xuống, sớm đoán được câu trả lời của anh.

“Tôi cho em 30 phút, sau đó chúng ta sẽ đi vào theo lối cửa lớn, tốt nhất là em hãy đi thay đổi y phục.” Anh tiến thêm một bước nghiêm khắc hạ lệnh.

Sau khi Hắc Diệu Tư ra khỏi phòng, Nghênh Hi trừng mắt nhìn bộ lễ phục màu hồng lộ lưng để ở trên giường lớn, ngần người mãi đến 10 phút.

Sau đó cô đi đến bên giường, dùng ngón tay nhắc bộ váy kia lên, nó mỏng và nhẹ đến mức không đáng kể.

Bộ váy này hoàn toàn không thể được coi là một lễ phục! Chất liệu của nó là sa mỏng, mỏng đến cực kỳ kích động, đến độ gần như cơ thể bị phơi bày ra bằng sạch... Có thể nói đây là bộ trang phục đúng tiêu chuẩn cho một tình nhân.

Cô có thể đoán được mục đích của Hắc Diệu Tư... đêm nay anh đưa cô đi tham dự tiệc rượu này, có một phần nào đó là muốn hạ nhục cô.

Kỳ thật, Nghênh Hi không quan tâm lắm đến việc Hắc Diệu Tư đối xử thế nào với mình, nhưng cô lại không thể không bận tâm đến ý nghĩ của Hoài Tinh...

Hiện tại Hoài Tinh đã đính hôn với Hắc Diệu Tư, nếu người ngoài biết được hai người là hai chị em, lại cùng dính vào quan hệ với một người đàn ông, nhất định sẽ làm Hoài Tinh bị tổn thương.

Bất luận Hoài Tinh đã từng làm cái gì đối với cô, nhưng cô vẫn nguyện không làm tổn thương bất kỳ một người nào đó.

30 phút sau, quả nhiên Hắc Diệu Tư đúng giờ tiến vào nghiệm thu thành quả.

Cô đã mặc quần áo tử tế, sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên giường chờ anh.

“Lúc này em mới chịu nghe lời.” Anh nói đầy thỏa mãn, ánh mắt rơi vào nơi có hai gò bồng đảo tuyết trắng, lẩm bẩm: “Gương mặt của em quá nhợt nhạt.”

Anh vươn tay đến chỗ gò cao, vuốt ve bừa bãi bộ ngực sữa lên xuống...

“Đừng mà... Tôi đã ăn mặc trang điểm xong hết rồi,” Cô giải thích né tránh: “Tôi sợ làm bù rối đầu tóc mất.”

“Tôi sẽ chú ý hơn.” Anh nói thô lỗ, không muốn cô cự tuyệt.

Kéo cổ áo trước ngực cô xuống, hai luồng hào nhũ lập tức trượt ra khỏi áo, cổ áo ép chặt bên dưới cặp vú đầy đà, lớp sa mỏng của bộ lễ phục nhất thời biến thành bộ nội y thật sexy, đầy quyền rũ.

“A...” Cô khẽ kêu lên, mi tâm nhăn lại khi anh khóa trái hai cổ tay của cô ra phía sau thắt lưng.

Anh nâng hai đùi của cô lên chống ở bên giường, ra lệnh cho cô uốn hai đầu gối quỳ chân lên trên giường.

“Chẳng phải ở dưới nhà đang có khách chờ đó sao? Thế này sợ rằng có kịp hay không...” Cô có ý đồ muốn giãy giụa lần cuối.

Cô không muốn bị anh chiếm giữ như thế này ở trong nhà... ở ngay trên chiếc giường này. Biết đâu anh cũng đã từng chiếm giữ Hoài Tinh như vậy...

“Không sao cả, cứ để cho bọn họ chờ đi.”

Anh hoàn toàn không quan tâm, nếu người nào đó có ý nghĩ kỳ quái này nọ, chính là đúng với dự tính của anh.

Hắc Diệu Tư trở nên kích động. Cô đã sửa đổi lại, đã dịu hiền như thế, đột nhiên lại trở nên do dự, không muốn để anh tùy “ta cần ta cứ lấy” nữa, điểm ấy làm anh thật mê mẩn, càng khơi mào dục vọng chinh phục của anh, làm anh thêm giương cao hơn, so với bất kỳ những lần vào ban đêm, lúc này đây anh lại thấy có hứng thú hơn.

“Ách...”

Nơi hạ thể vẫn ngậm chặt sau một đợt va đập kịch liệt. Toàn thân Nghênh Hi đỏ mề hôi, cô nhú mày lại, thân thể kiều diễm run rẩy, giữa hai chân nảy lên từng đợt khoái cảm không chịu nổi...

Cuộc chạy nước rút của anh tiến vào rất sâu, nhưng hoàn toàn không hề làm cô đau, không những thế, lại còn làm cho cô cảm thấy mình giống như một người đắm loạn.

“Thoải mái chứ?” Giọng nói khàn khàn của anh kề sát bên cạnh.

Móng tay bầu chặt trên cơ lưng rắn chắc của anh, cô thì thảo những lời vô nghĩa.

“Kêu to hơn một chút nữa đi.” Anh lại phát động một đợt va chạm nữa.

“A...”

Cô thét lên chói tai.

Cùng lúc đó, anh kích động bắn ra, vọt vào trong cơ thể của cô.

Tóm lại, Nghênh Hi biết trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh, đôi đầu trực tiếp với anh chỉ có thể đôi lấy sự trả thù không từ thủ đoạn nào của anh mà thôi.

Khi xuống lầu, Hắc Diệu Tư cố ý ôm chặt cô, kề sát nửa thân thể gần như để trần của cô, tựa hồ như muốn khoe ra trước mắt mọi người ở trong đại sảnh, người phụ nữ có quần áo không chỉnh tề này là do anh mới mua gần đây để làm bạn giường.

Cho dù trên đường đi xuống thang lầu, Nghênh Hi hồi hộp đến mức cảm thấy toàn thân cứng ngắc, vẫn tiếp tục chú ý xung quanh. Trong đại sảnh đã có không ít người đang châu đầu ghé tai, trừng mắt nhìn cô xì xào bàn tán.

Chịu đựng việc để nửa lưng gần như lộ ra hết, cô phối hợp với bước chân của Hắc Diệu Tư, trước mặt rất nhiều người đàn ông có ý đồ xấu xa vẫn miễn cưỡng cười vui vẻ.

Cô không hiểu vì sao anh lại muốn đẩy cô đến trước mặt những người đàn ông như thế này để làm gì?

“Đây nhất định là chị gái của phu nhân phải không?” Một người đàn ông trung niên, toàn thân mặc hàng hiệu, hai tay cầm bình dương tửu và một cái ly, mặt dày đến làm quen: “Tôi đã từng xem qua bài báo viết về hai chị em của cô... cô là tiểu thư Thương Nghênh Hi phải không? Không biết đêm nay tôi có vinh hạnh được cùng ăn khuya với tiểu thư xinh đẹp này hay không đây?” Đôi mắt đen đầy gian tà nheo nheo trực tiếp nhìn chằm chằm vào phần lưng tuyết trắng cùng vẻ mặt xuân tươi đỏ hồng của cô, nhất thời nổi lên sắc tâm, sinh ý to gan lớn mật, dám ăn đậu hủ của Nghênh Hi ngay trước mặt Hắc Diệu Tư.

Nghênh Hi nhận ra người này, do đắm mình trong tửu sắc tài vận, nên có thể nhận thấy bộ mặt lẫn hình dáng của con người này bị chảy sệ bởi tốc độ lão hóa nhanh chóng.

Nhưng cô khẳng định, nhớ rõ trong một tờ tạp chí Bát Quái ở cửa hàng tiện lợi cô đã từng xem qua, có một bài báo đã bôi míc viết về cậu Hai “phá gia chi tử” của xí nghiệp “Tay chơi đẳng cấp”, trên bìa tạp chí có đăng một tấm ảnh chân dung.

Hắc Diệu Tư hất mặt, liếc nhìn một cái đầy sâu xa khó hiểu quét qua đôi phương: “Người phụ nữ mà Hắc Diệu Tư tôi đã dùng qua, giám đốc Lâm cũng có hứng thú sao?” Giọng điệu cực lạnh.

Đôi phương sừng sốt, đỏ mặt ngay lập tức: “A, tôi không có ý định này...”

Hắn vội vàng lùi lại phía sau, thiếu chút nữa làm lật đổ chiếc khay bạc để đồ ăn trên tay người hầu.

Hắc Diệu Tư quẳng xuống một câu, nói cách khác, đó là một lời thông báo trước hội nghị... tuyên bố với mọi người rằng: người phụ nữ này là của anh, Hắc Diệu Tư này, những đàn ông khác, tốt nhất đừng có nghĩ bậy nghĩ bạ, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Hắc Diệu Tư không chút giấu diếm chuyện hai chị em gái cùng chung một chồng là chuyện có thực.

Tân khách ở đây đều tự xưng là có chút tiếng tăm, uy tín trong giới xã hội thượng lưu, bọn họ chắc chắn cũng không dám khoe mẽ với Hắc Diệu Tư có tiền có thế, để làm cái đích cho mọi người chỉ trích, nên chỉ nhìn về phía Nghênh Hi...

Trên mặt của mỗi vị “nhân sĩ thượng lưu”, đều lộ ra thần sắc hèn mọn như nhau.

Mà câu nói của Hắc Diệu Tư đã làm Nghênh Hi bị tổn thương, rốt cuộc càng làm cho cô cả tối không dám ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của người ngoài.

Nhưng cô tự an ủi chính mình, tất cả đều không quan trọng.

Dù sao cả đời này, cô hoàn toàn không muốn bước chân vào vòng luẩn quẩn của những kẻ có tiền ấy. Điều được an ủi chính là, cô vốn có thái độ chán ghét loại cuộc sống ngọp trong vàng son này.

Nhưng điều mà Nghênh Hi tự an ủi bản thân lúc này, dùng làm lý do để thuyết phục chính mình, chỉ ngay một khắc sau đã hoàn toàn vỡ vụn, khi cô nhìn thấy nơi cửa ra vào xuất hiện một bóng dáng quen thuộc...

Cô nhìn thấy Hoài Tinh, thân hình tao nhã, đoan trang, phục sức thời thượng, xinh đẹp xuất hiện ở cửa chính của nhà họ Hắc, không ngừng nhìn xung quanh, giống như đang tìm người.

“Tôi cảm thấy không được thoải mái, có thể lên lầu nghỉ ngơi trước được không?” Cô quay đầu nhìn người đàn ông ở bên cạnh, yếu ớt hỏi.

Anh lãnh đạm cười nhạt: “Em có tư cách gì mà đòi hỏi?”

Nghênh Hi bế tắc đứng bên cạnh cầu thang. Cô biết, Hắc Diệu Tư đang cố ý hành hạ mình.

Anh bước nhanh ra cửa đón tiếp, cầm lấy tay của Hoài Tinh, cúi đầu khẽ nói: “Em tới sớm một chút.”

“Em biết, nhưng chờ đợi không bằng em đến để gặp anh.” Cô rúc vào trong lòng người đàn ông.

Anh lập tức ôm lấy Hoài Tinh, đưa cô vào giữa đám đông cùng khiêu vũ.

Nghênh Hi giấu mình ở trong góc dưới bậc cầu thang. Tuy Hoài Tinh không nhìn thấy cô, tạm thời tránh cho cô một phen xấu hổ, nhưng cô lại phải một mình chống đỡ những ánh mắt chế nhạo ở xung quanh lẫn tiếng thì thầm và nụ cười giễu cợt.

Không biết qua bao lâu, mãi đến lúc hai chân của Nghênh Hi đứng đến mức tê rần, không khí buổi yến hội dần dần náo nhiệt trở lại, rất nhiều đôi đi vào sân nhảy, lúc này cô nhìn thấy Hắc Diệu Tư ôm lấy Hoài Tinh, hai người theo cầu thang đi lên tầng hai.

Yến hội trở nên sôi động, rượu uống đến mức nóng tai nóng người, không còn ai rảnh rỗi để chú ý đến nhất cử nhất động của Nghênh Hi nữa.

Từ nơi ẩn náu với không gian nhỏ của bậc thang dưới cùng, Nghênh Hi ngược nhìn lên trên, cô thấy Hắc Diệu Tư và Hoài Tinh đi vào căn phòng vừa rồi cô và anh đã “vuốt ve” với nhau.

Cô giật mình, sau đó hai chân không chịu theo ý, không kìm chế được đuổi theo...

Cửa phòng chỉ khép hờ, cô đứng ở ngoài cửa phòng, mơ hồ nghe được lời hai người đối thoại ở bên trong cánh cửa vắng tới.

“A Tư, kỳ thật, vừa rồi em đã nhìn thấy chị của em rồi.”

Nghe thấy Hoài Tinh nói vậy, trái tim của Nghênh Hi đập lỡ một nhịp, đột nhiên trong ngực cảm thấy quặn đau.

Cô không nghe thấy Hắc Diệu Tư trả lời.

“Có phải anh đã đi tìm rồi đưa chị ấy đến đây không?” Hoài Tinh lại nói tiếp: “Em nhìn thấy anh đứng ở bên cạnh chị ấy, hơn nữa chị ấy còn mặc trên người cái bộ đồ kia... Anh có ý để cho chị ấy phải xấu mặt, đúng hay không?”

“Em muốn hỏi điều gì?” Giọng Hắc Diệu Tư rất bình tĩnh.

“Tuy chính chị ấy mới là vị hôn thê, nhưng em biết anh chỉ muốn trả thù chị ấy mà thôi, không phải thích chị ấy thật lòng, chắc chắn em không ghen tị. Nhưng mà, dù sao đây cũng là chị gái của em...”

Giờ khắc này, Nghênh Hi suýt nữa bật khóc thành tiếng!

Cô cố nén nước mắt, yên lặng nghe tiếp.

“Em hi vọng tôi làm như thế nào?”

“Em hi vọng anh đáp ứng với em, đừng làm chị ấy bị tổn thương quá sâu.” Hoài Tinh cầu xin giúp cho cô.

Hai tay Nghênh Hi ép chặt lên ngực, gần như không thể thở nổi.

“Trước khi chúng ta kết hôn, tôi sẽ cho chị gái em một khoản tiền, để cho cô ấy rời đi.” Anh hứa hẹn. Ngữ điệu ôn tồn, ngược lại cách nói với phụ nữ khác, giọng điệu cách biệt như một trời một vực.

“Cảm ơn anh, A Tư.” Hoài Tinh cảm động ôm lấy anh: “Em biết anh yêu em mà.”

“Vậy thì hãy báo đáp tôi chứ nhỉ?” Anh cười nhẹ: “Để cho tôi biết, em có phải là người cũng muốn hay không...” Khẩu khí cực kỳ thẳng thắn.

Cô ngượng ngùng dấm nhẹ vào vòm ngực rắn chắc của người đàn ông. “Thật đáng ghét...”

“Bộp.”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động.

“Ai vậy?!” Hoài Tinh nhảy xuống giường, đi ra cửa quan sát, nhưng ngoài cửa không có một bóng người.

Nghênh Hi bất chấp hết thảy chạy về phía bậc cầu thang...

Không hiểu tại sao nước mắt cứ tuôn rơi xuống hai gò má của cô...

Vừa mới ban nãy thôi, ngay trên chiếc giường này, cô và Hắc Diệu Tư đã từng làm

ting với nhau. Giờ đây anh và Hoài Tinh lại cùng nhau ở trên giường... nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Tuy đã sớm biết, thân thể của cô chỉ là công cụ anh dùng để trả thù, nhưng giờ khác này...

Nghênh Hi cảm nhận được rất rõ địa vị của mình hèn hạ biết bao.

Sau khi chạy thẳng ra khỏi tòa nhà, được hít thở bầu không khí lạnh như băng ở bên ngoài, Nghênh Hi mới cảm thấy dễ chịu một chút.

Đứng ngẩn người ở trong đình viện phải đến 10 phút, cô mới nhớ tới việc lau khô nước mắt.

Hoài Tinh đã biết cô ở nơi này, đêm nay, bất kể thế nào, cô cũng không thể nán lại ở nhà họ Hắc nữa rồi.

Bầu trời cực kỳ tối, gió đêm thật lạnh lẽo. Nghênh Hi mặc bộ lễ phục mỏng manh, chân đi đôi giày gót nhỏ cao ba tấc, hai tay ôm chặt lấy người, cô mờ mịt đi trên đường quốc lộ ở vùng núi này.

Trên đường có rất ít xe cộ chạy qua. Cô biết, đã muộn thế này, lại ăn mặc mỏng manh một mình đi trên con đường gần như không có bóng người lại qua thế này, rất có thể cô sẽ gặp phải nguy hiểm.

Nhưng cho dù có nói gì đi chăng nữa, cô cũng không muốn quay lại, bởi vì nơi đó có nỗi đau đớn lớn đến mức cô không chịu nổi.

“Kít...”

Một chiếc xe thể thao màu đỏ, đột nhiên phanh dừng lại ở bên người cô.

Nghênh Hi cứng ngắc ngay tại chỗ, lo lắng suy xét một chút xem có nên co cẳng chạy đi như điên hay không.

Mãi đến lúc nhìn thấy người đàn ông ở trên xe bước xuống, cô ngậy người ngay lập tức.

“Anh đến để bắt tôi trở về à?” Cô ngờ ngẩn hỏi.

“Bắt cô ư?” Hắc Diệu Đường nhếch mày lên, giống như không hiểu cô đang nói cái gì, lại không ngừng đánh giá người cô từ trên xuống dưới, dường như là cảm thấy

hứng thú đối với cách ăn mặc của cô: “Tôi chỉ cảm thấy kỳ quái, đã khuya khoắt thế này, lại có người con gái mặc áo ngủ bằng sa mỏng đi dạo vùng núi. Tôi dừng xe chỉ muốn xác minh, có phải do mình đi đường đêm nhiều hay không mà lại nhìn thấy nữ quỷ.” Anh ta đùa cợt nói.

Nghênh Hi nhận ra được vẻ khác thường của anh ta, bắt đầu hỏi han người đàn ông trước mặt rất cẩn thận.

Hình dáng, ngũ quan của anh ta không có vẻ thâm trầm như Hắc Diệu Tư, mà ngược lại, lại có một chút không đúng đắn: “Anh không phải là Hắc Diệu Tư, đúng không?”

“Tôi chưa từng nói tôi là anh ấy.” Người đàn ông nhếch môi, vẻ mặt cười cợt bất cần đời.

Anh ta không phải là, nhưng anh ta và Hắc Diệu Tư nhất định có quan hệ huyết thống rất sâu sắc...

“Có rất ít người ngay lần đầu tiên gặp mặt đã có thể nhận ra ngay tôi và A Tư khác nhau, trong giới phụ nữ, không ngờ cô lại là người đầu tiên.” Anh ta nói càng thêm hứng thú: “Cho nên, cho dù cô và A Tư đã từng trải qua, anh ấy nhất định phải nửa đêm khuya khoắt, tự mình bắt cô trở về...”

Hắc Diệu Đường nhếch môi, hơi hơi híp mắt lại: “Tôi có thể đưa cô rời đi, nhưng mà không thể bảo đảm cho cô sự an toàn của những ngày sau.”

“Tôi chưa thấy anh bao giờ, anh và Hắc Diệu Tư có quan hệ gì với nhau?” Nghênh Hi nghi hoặc hỏi.

Ngay cả thời gian trước, khi cô thiếu chút nữa trở thành vị hôn thê của Hắc Diệu Tư, anh cũng không từng đề cập qua với cô về sự tồn tại của người đàn ông này.

“Mối quan hệ của tôi và A Tư sao?” Hắc Diệu Đường cười mỉm: “So với sự tương tượng của cô còn thân mật hơn kia.” Anh ta trả lời với vẻ không đúng đắn.

Nghênh Hi ngẩn ngơ, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Nếu cô không muốn trên mặt báo của ngày mai, sẽ nhìn thấy mình xuất hiện trên tiêu đề của chuyên mục xã hội, cũng nên lên xe nhanh một chút đi!” Người đàn ông đã khởi động chân ga.

Nghênh Hi không còn lo lắng nữa, lập tức mở cửa lên xe.

Cho dù người đàn ông này là ai, nhưng anh ta nói đúng, điều quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi nơi này.

Đột nhiên cô nghĩ đến một cái địa chỉ...

Tuy cô không muốn tạo ra sự phiền toái, nhưng mà trước mắt đây là nơi duy nhất mà cô có thể ở lại.

“Phiền anh đưa tôi đến...”

Cô nói với người đàn ông địa chỉ của Mike.

Chương 8

Trải qua mấy tháng sống gần Nghênh Hi, tất nhiên Mike cũng đã có những hiểu biết nhất định. Bởi vậy, khi thấy cô mặc bộ váy áo mỏng manh chạy đi tìm anh vào lúc nửa đêm, Mike cũng không hỏi han nhiều lắm.

Mấy ngày nay Nghênh Hi đã sống ở trong quán coffee, cô cực kỳ cảm kích Mike đồng ý cho cô ở nhờ, hơn nữa anh cũng không hỏi gì về vấn đề khiến cô phải xấu hổ kia.

Cô sống trốn tránh trong tiệm cà phê của Mike đã vài ngày, nhưng vẫn thấp thỏm không yên. Mặt khác, do rời xa khỏi Hắc Diệu Tư, nên cô thấy trong lòng không còn nặng nề nữa.

Sáng sớm, tiệm cà phê vừa mở cửa, một cô bé làm công trong quán đã vội vội vàng vàng chạy vào...

“Chị Nghênh Hi, bên ngoài có một bác già già nói muốn tìm chị.”

“Tìm chị ư?”

Nghe cô bé nói là “bác già già”, Nghênh Hi có vẻ yên tâm. Ít nhất, thì “bác già già” kia không phải là Hắc Diệu Tư.

“Thương tiểu thư.”

Nghênh Hi đi ra phía cửa quán, nhìn thấy người đứng ở bên ngoài kia đúng là lão Trương.

Cô thất thần tại chỗ, trong lúc này cũng không thể trốn được, đành cứng giọng hỏi: “Lão Trương, sao bác lại tới đây?”

“Là Hắc tiên sinh sai tôi tới đón cô.”

“Anh ta... làm sao anh ta lại biết tôi ở đây?” Nghênh Hi đáp ứng hỏi.

“Việc này tôi cũng không rõ lắm.” Lão Trương gãi gãi đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt Nghênh Hi hiện lên sự do dự, lão Trương trở nên căng thẳng.

“Thương tiểu thư, xin cô đừng làm tôi khó xử.” Lão Trương nói.

Thở dài, Nghênh Hi nghĩ ngợi, rốt cuộc, cô vẫn nên trở về đối mặt là tốt nhất.

Sau khi chia tay Mike, Nghênh Hi lên xe, áp lực nặng nề khiến cô không nói một câu.

“Thương tiểu thư” lão Trương nhìn gương chiếu hậu, đột nhiên lên tiếng bắt chuyện với cô. “Cô không cần phải lo lắng, thật ra Hắc tiên sinh cũng không hề quá tức giận.”

Nghênh Hi im lặng không nói.

Sau lời mở đầu, tâm tình lão Trương không tệ, vừa lái xe vừa tiếp tục trò chuyện: “Hơn nữa tôi cảm thấy tiên sinh đối với cô rất đặc biệt! Thật đấy, cô có thể không tin, từ trước tới nay chưa bao giờ tôi thấy Hắc tiên sinh lại chủ động đi tìm kiếm người phụ nữ nào trở về, lại còn sai tôi lái xe tới đón cô nữa chứ!”

“Ông không biết, đó là bởi vì anh ta có mục đích khác...”

“Không phải đâu! Người khác không biết, nhưng mà lão Trương này có thể nói với cô rằng, Hắc tiên sinh là một người rất tốt!”

Người tốt sao? Nhớ lại cách anh đối xử với cô vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng kia, nếu anh là “người tốt”, vậy toàn bộ thế giới này có lẽ không có người xấu.

“Cô không tin sao, Thương tiểu thư?” Trên mặt lão Trương hiện ra vẻ “Tôi biết ngay mà”.

“Không tin.” Nghênh Hi thành thật trả lời.

“Vậy để tôi kể cho cô nghe lý do vì sao tôi thành lái xe cho Hắc tiên sinh.” Lão Trương bắt đầu làm bộ dáng kể chuyện. “Thực ra trước kia tôi là lái xe tắc xi...”

“À...” Nghênh Hi nghĩ ngợi, khó trách lão Trương lại thích bắt chuyện với “hành khách” như vậy.

Lão Trương tiếp tục nói: “Cô cũng biết đấy, hiện tại nghề lái xe tắc xi càng ngày càng khó khăn, nhất là với người già như tôi, nếu như không có chỗ dựa thì nghề này hoàn toàn không có đất sống. Trước kia bà lão nhà tôi làm giúp việc ở nhà họ Hắc. Vợ chồng chúng tôi cùng có việc làm thì cuộc sống hàng ngày còn qua được. Nhưng từ khi bà lão nhà tôi sinh bệnh đến giờ, cuộc sống chỉ dựa vào số tiền tôi kiếm được từ lái tắc xi, nghĩ cơm ăn lại còn lo trả tiền điều trị, chi phí hàng ngày trước sau không đủ sống.”

“Đúng lúc ấy, nếu Hắc tiên sinh không chủ động bảo tôi tới lái xe cho ông ấy, một

tháng trả lương cho tôi đến mười vạn đồng, vợ chồng tôi đã sớm ăn không khí rồi.”

Nghe lão Trương kể xong, Nghênh Hi ngơ ngác...

Khó có thể tưởng tượng được, Hắc Diệu Tư lại là nhân vật nam chính tốt nhất, với hình ảnh âm áp trong tình tiết của vở kịch làm rung động lòng người này.

Mặt khác của con người... Nghênh Hi thật sự rất khó mang hai chữ “Người tốt” gắn kết với con người của Hắc Diệu Tư.

“Cho nên, cô không cần phải lo lắng đâu!” Lão Trương nói dự đoán trước: “Dựa vào trực giác mà nói, tôi cảm thấy Hắc tiên sinh cực kỳ thích cô.”

Thích ư?

Nghênh Hi ngơ ngẩn mở to đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảnh vật bên ngoài từng màn từng màn lướt qua...

Thực ra, cô hoàn toàn không hề nghĩ tới vấn đề này.

Hơn nữa, cho dù Hắc Diệu Tư đối với cô, quả thật có một chút yêu thích đi chăng nữa, cũng chỉ là chuyện giữa nam nữ với nhau, còn đối với việc bọn họ đã từng quan hệ như “nước sôi lửa bỏng” mà nói, vốn dĩ bé nhỏ đến không đáng kể...

Nếu vậy thì cô cũng chẳng cần thiết phải nghĩ đến vấn đề này nữa, tất cả sẽ đơn giản hơn rất nhiều...

Nhưng khi cô bắt đầu tự hỏi mình, cảm giác của cô đối với Hắc Diệu Tư...

Nếu vậy, chữ thích kia cũng thật đả thương người, một chữ thật bạc bẽo, hời hợt.

“Thương tiểu thư, Hắc tiên sinh dặn cô đêm nay ở nhà chờ ngài ấy.” Trước khi đi, lão Trương không quên thông báo.

Kỳ thật, cho dù lão Trương không nhắc nhở, cô cũng không dự định vừa lâm trận đã bỏ chạy.

Buổi tối tám giờ, cô vừa mới nấu xong gói mì ăn liền Hắc Diệu Tư đã tới, anh trưng cái bộ mặt cực kỳ thoải tha, mạnh mẽ đóng sầm cánh cửa lại.

Nghênh Hi xấu hổ đứng trước bàn ăn, hảo tâm hỏi anh: “Anh đã ăn bữa tối chưa? Tôi đi nấu gói mì ăn liền...”

“Người đàn ông kia là ai?” Anh lạnh lùng nghiêm mặt hỏi, không đón nhận tình cảm của cô.

“Người đàn ông nào...”

“Đừng có giả bộ! Sau khi cửa hàng tiện lợi đóng cửa, các người vẫn luôn giữ liên lạc với nhau, cô và hắn có quan hệ gì?!” Anh chất vấn.

“Sao anh lại biết trước kia Mike mở cửa hàng tiện lợi?” Cô hỏi đầy nghi hoặc.

Anh nheo mắt: “Tôi có thể mua quán của hắn, cũng có thể làm cho tiệm cà phê của hắn không bán buôn gì được nữa.” Anh nói vẻ đe dọa.

Nghênh Hi tức giận trừng mắt nhìn anh: “Sao anh lại có thể độc ác như vậy?!”

Lão Trương lại còn nói “ngài ấy là một người tốt”!

“Vậy thì sao?!” Anh hung dữ nói: “Tốt nhất là hắn nên cách xa cô ra một chút, nếu không tôi sẽ làm cho hắn thân bại danh liệt!”

“Anh trả thù tôi thì cũng thôi, Mike chỉ là bạn của tôi, anh ấy cũng không trêu chọc anh, anh không thể bắt nạt người ta như vậy!”

“Bạn bè sao?” Anh cười lạnh. “Chỉ là bạn bè đơn giản như vậy thôi sao?”

Anh vòng qua bàn ăn, tóm lấy cổ tay cô, bất thành linh kéo cô vào trong ngực...

“Hắn có làm loại chuyện thế này với em không?”

Anh nắm vào bụng dưới của cô, áp chặt hông của cô vào dưới háng mình.

Nghênh Hi thở dốc vì kinh ngạc, cô không nhịn nổi tức giận bởi sự thô lỗ của anh: “Sao anh lại có thể nói xấu tôi như vậy? Giữa tôi và Mike chỉ đơn thuần là bạn bè...”

“Giữa nam nữ không thể có tình bạn chân chính, chỉ có dục vọng!” Anh bá đạo nói.

“Đó là lời để nói với loại đàn ông chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ mà thôi!” Cô tức giận thật sự, hoàn toàn không đếm xỉa đến việc đã khiêu khích anh.

Hắc Diệu Tư nhếch cặp mày lên: “Không ngờ em lại rất hiểu tôi, tôi chính là người thích dùng nửa người dưới để suy nghĩ!” Anh nói không đứng đắn.

Cảm thấy giữa háng của anh đã nổi lên dục vọng rõ ràng, toàn thân cô trở nên cứng ngắc, thử đẩy bộ ngực rắn chắc của anh ra...

“Không được, hôm nay tôi bất tiện...”

“Nhưng tôi muốn!”

Anh hoàn toàn không thèm nghe lời nói của cô, cứ đưa tay tiến vào trong áo của cô, bàn tay nắm chặt vào nơi mềm ấm, đồng thời tay kia xốc chiếc váy ngắn của cô lên.

Kinh ngạc trước hành động vội vàng của anh, tim Nghênh Hi đập rất nhanh...

“Hôm nay thật sự không được...”

Anh tuyệt nhiên không thèm nghe, mãi đến lúc bàn tay tiến vào giữa hai chân cô, phát hiện ra nơi đó ẩm ướt khác thường.

“Em đến kỳ sinh lý à?” Anh nhú mày, giọng nói khàn khàn cực kỳ thô lỗ.

“Uhm...” Cô khó xử mở to mắt.

Bất thành linh anh bế bổng cô lên...

“A, anh muốn ôm tôi đến chỗ nào?”

“Đến một nơi thuận tiện nhất để 'làm việc' chứ sao.” Anh cười gian.

Năm giây sau, rốt cuộc Nghênh Hi biết, cả căn phòng tắm xa hoa rộng rãi, chính là nơi thuận tiện nhất mà anh nói.

“Nhưng mà, tôi đang trong kỳ sinh lý... không thể... không thể làm chuyện kia được.” Cô đỏ mặt nói.

Chỉ vậy cũng đoán biết được suy nghĩ quỷ quái của anh đang định thế nào.

“Ai nói với em như vậy?” Anh từ chối cho ý kiến, hỏi lại cô.

“Đương nhiên là mẹ tôi rồi...”

“Thật là không biết thương thức!” Anh phản đối.

“Tại sao anh lại nói như vậy?!” Cô tức giận giơ tay đập anh.

Anh thuận thế bắt lấy tay cô, kéo cô ngồi lên thành bồn tắm bằng đá cẩm thạch: “Khi tới kỳ sinh lý, lại nên ‘vận động nhiều hơn’ mới có thể duy trì sự thông thuận, em có hiểu không?”

Cô đỏ mặt, thật không muốn nghe, những lời kia hoàn toàn lời bậy bạ của miệng của anh mà thôi.

“Có thể không cần cố gắng như vậy được không? Thật sự tôi không được thoải mái.” Trên thực tế, cô vẫn một mực nhẫn nại.

Tuy buổi sáng hôm nay cô đã uống thuốc giảm đau, nhưng đến bây giờ đã trọn cả ngày rồi... Tình trạng đau bụng kỳ sinh lý của cô cũng rất gay gắt, nhưng vì phải chờ anh nên trước sau không thể ra ngoài mua thuốc được.

Ánh mắt anh chột rơi vào nơi quần áo thâm đen của cô.” Hôm qua em thức suốt đêm à?”

“Tôi đau bụng không ngủ được.” Cô thành thật trả lời.

Bàn tay nóng bỏng của anh đặt vào nơi bụng dưới hơi lạnh của cô... một luồng ấm áp thấm vào bên trong cơ thể, Nghênh Hi thở ra một hơi, cảm giác có sự thả lỏng hiếm thấy.

“Em luôn bị như vậy à?”

“Vâng...” Cô mở to mắt khó xử.

“Đau lắm hả?” Giọng của anh trầm khàn.

Cô yên lặng gật đầu.

Chưa từng có người nào an ủi cô vào thời điểm cô bị đau đớn bởi chu kỳ sinh lý.

Cô còn nhớ, khi đến tuổi dậy thì, cô ước muốn mình được như Hoài Tinh, bởi vì Hoài Tinh không bao giờ bị đau bụng giống như cô. Mỗi lần tới kỳ, cô luôn bị đau đến nỗi hận không thể nằm lăn lộn trên mặt đất.

Đột nhiên Hắc Diệu Tư mở vòi nước ấm, cầm lấy vòi hoa sen.

“Anh định làm gì...” Cô ngơ ngác hỏi, cặp mắt mở to, chăm chú nhìn anh giơ vòi hoa sen lên, kéo vòi của cô ra.

“Chờ một chút!” Mặt cô đỏ bừng lên. “Nếu làm như vậy... sẽ ướt hết “bánh Quả táo” mất!”

“Bánh Quả táo? “Nó là cái gì vậy?” Anh nhú mày.

“Nó là... Nó chính là cái này này!” Cô lấy ra một miếng băng vệ sinh chưa dùng.

Hắc Diệu Tư thoáng sững sốt, một ý cười không nhìn nổi thoáng hiện trên gương mặt lạnh lùng của anh.

Đưa tay kéo miếng “bánh Quả táo” không ăn được kia ra, lập tức một dòng nước ấm được tưới vào giữa hai chân cô...

“A.”

Dòng nước nóng xối mạnh sưởi ấm cơ thể của Nghênh Hi, cảm giác thoải mái khiến cả người cô như muốn chìm vào trạng thái buông lơi.

“Về sau, nếu em lại đau bụng kỳ sinh lý thế này thì hãy nói với tôi.” Anh ôm lấy cô, nói điềm nhiên như không, lực tay cũng rất vừa phải.

Nghênh Hi ngây dại, ngơ ngẩn nhìn động tác mát xa tinh tế tỉ mỉ của anh nơi phần bụng của mình, không hiểu tại sao đột nhiên nước mắt cô trào ra...

“Anh... Vì sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?” Cô ngập ngừng hỏi.

Nếu như anh chỉ muốn trả thù, thì vì sao lại đối xử dịu dàng với cô như thế?

Anh chợt cứng đờ.

“Đương nhiên là có mục đích.” Một lúc lâu, anh mới đáp lại, thần sắc bất định.

Nhìn thấy anh không còn vui vẻ, Nghênh Hi không dám hỏi nhiều nữa, cả phòng tắm to như vậy ngoại trừ tiếng nước chảy, tất cả đều là sự yên tĩnh.

Mãi đến khi dòng nước xối mạnh hơn, độ nóng cũng dần dần tăng lên...

Cô có cảm giác sự mát xa của anh không còn đơn giản nữa mà bắt đầu mang theo sự khiêu khích...

“Ách...”

Nghênh Hi không nén nổi lòng, miệng bật ra tiếng nỉ non cố kiềm chế, dường như được cổ vũ, dòng nước càng lớn mật, trực tiếp xối vào vị trí...

“A, đừng như vậy...”

“Nhân tiện tôi có thể rửa sạch giúp em.” Anh áp sát bên tai cô, thở hỏn hển lộ vẻ gấp rút và nặng nề.

Mặc cho Nghênh Hi lắc đầu biểu đạt ý không muốn, cẳng chân dài của anh cứ tự nhiên, từ đằng sau áp sát vào mắt cá chân của cô, hướng cô về phía chiếc gương lớn ở

trong phòng tắm tách cặp đùi của cô ra, cố ý gầy vào đóa hoa ở giữa đùi cô. Hơn nữa, anh còn xối mạnh dòng nước ấm vào mảnh đất trần cảm kia, đồng thời đôi mắt thâm thúy của anh quan sát vẻ mặt biến hóa của cô.

Nghênh Hi biết không thể ngăn cản anh được, chỉ có thể quay mặt đi, không muốn nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ muốn chết của mình ở trong gương.

Toàn bộ quần áo của hai người bị ướt hết. Anh vứt bỏ vòi hoa sen, tháo khuy của chiếc áo cô mặc trên người, bàn tay to thăm dò vào trong cổ áo, ôm chặt lấy hai bầu ngực nhũ đang run rẩy bên trong nội y đã ướt đẫm.

Sự đùa bỡn của anh làm cho toàn thân Nghênh Hi trở nên khô nóng... Dưới sự điều khiển giống như ác ma của Hắc Diệu Tư, cô cư nhiên không còn ý thức, chủ động mở đùi ra...

“Thật là một cô gái ngoan.” Anh khàn giọng, cúi đầu thở gấp một tiếng.

Chẳng biết tự lúc nào, anh đã kéo bỏ khóa quần, vật tượng trưng cho nam tính đầy ngang tàng, đã sớm vận sức chờ phát động, chuẩn bị sẵn sàng vọt vào nơi khe nhỏ ẩm ướt của cô.

“Hắc...” Nghênh Hi lấy lại tinh thần, kinh hoảng khẽ kêu lên.

“Gọi tôi là A Tư.” Anh thúc giục không thành tiếng.

“A Tư đừng... A...”

Vốn định mở miệng ngăn cản, nhưng anh đã tiến vào trong cơ thể của cô...

Đá cẩm thạch lạnh lẽo cùng với hơi nóng ở bên trong hòa lẫn với nhau thành một cảm giác kích thích với cô...

Chịu đựng sự ứ máu trong cơ thể cùng với cuộc chạy nước rút mạnh mẽ của anh, Nghênh Hi không chịu nổi, rơi vào trạng thái hoa mắt chóng mặt rồi ngất đi...

© [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Hắc Diệu Tư đi rồi, chờ đón Nghênh Hi là một căn phòng trống rỗng. Bát mì ăn liền nóng nghi ngút đã nguội lạnh từ lâu.

Cô ngơ ngác, ánh mắt đờ đẫn nhìn mặt bàn, trầm nghĩ, anh thậm chí còn không muốn ở lại qua đêm.

Về chuyện xảy ra trong yến hội buổi tối ngày hôm đó, anh không có bất kỳ lời giải thích nào hết. Mà thực tế, anh cũng hoàn toàn không cần thiết phải giải thích với cô...

Dù sao, Hoài Tinh mới chính là vị hôn thê của anh. Nếu như cần thiết, anh khắc giải thích với Hoài Tinh, chứ cũng không phải là cô - một người được dùng để tìm sự vui vẻ trên giường, hưởng thụ thứ sung sướng từ người phụ nữ.

“Đinh...” tiếng chuông điện ở cửa vang lên.

“Anh còn để quên thứ gì sao?” Nghênh Hi vội vàng chạy thẳng ra cửa, với sự nhiệt tình ngoài dự kiến, nhanh chóng mở cửa...

Vốn tưởng rằng anh quay trở lại, nhưng cô lại nhìn thấy người mà cô không mong nhìn thấy nhất.

“Nghênh Hi? Hóa ra chị thật sự ở nơi này!” Thương Hoài Tinh hơi híp mắt lại, ngập ngừng liếc nhìn người chị cùng cha khác mẹ của mình.

Quan hệ chị em kỳ quái với kiểu thân phận đáng xấu hổ này, vẫn luôn làm cho Thương Hoài Tinh cảm thấy rất mệt mỏi.

“Thời điểm A Tư nói cho em biết chị đang ở nơi này, em vẫn không thể tin được.” Hoài Tinh bình tĩnh nói.

“Anh ấy nói cho em biết sao?” Nghênh Hi sững sốt, không hiểu vì sao cô thoáng bị câu nói này đâm cho bị thương.

“Đương nhiên, nếu không thì chị nghĩ xem, làm sao em có thể biết được?” Hoài Tinh lắc đầu nói: “Vốn dĩ em thật sự không tin, chị lại đâm mình đến mức này, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy, nhân tiện em cũng muốn nghĩ thay cho chị mà nói ra chuyện này, với chị, đây cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.”

Nghênh Hi vẫn yên lặng, cảm thấy trái tim mình dần dần như bị vặn xoắn lại vào nhau.

“Nghênh Hi, vì sao chị lại làm vậy... vì sao chị phải đồng ý với A Tư vào sống ở nơi này? Chị biết rõ anh ấy chỉ muốn trả thù chị thôi mà...”

“Chị có thể chống lại được sao?”

“Chị có thể trốn đi mà.”

“Chị đã từng thử trốn chạy, nhưng Hắc Diệu Tư là người đàn ông như thế nào, tin rằng em là người hiểu rất rõ.” Cô nâng mắt, nhìn em gái của mình.

Hoài Tinh nheo mắt lại: “Chị có nghĩ tới hay không, chị đồng ý với anh ấy chính là

chị đã phá hoại hạnh phúc của em...”

“Phá hoại “hạnh phúc” của em sao?” Nghênh Hi đột nhiên cảm thấy buồn cười: “Vậy thì, tại sao em lại phá hoại hạnh phúc của chị?”

“Em biết trong lòng chị thấy bất bình, nhưng đây là A Tư lựa chọn em. Tuy thật sự đã làm cho chị thấy khó chịu, nhưng chị có nghĩ tới hay không, sống với một người hoàn toàn không thích chị, tận lực khổ sở dây dưa với người đàn ông chỉ lợi dụng thân thể của chị, liệu có kết quả gì không?”

Hoài Tinh nhìn chị gái của mình nói: “Hiện tại em đã là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của A Tư, nếu như chị còn nghĩ đến chút tình cảm chị em giữa chúng ta, chị nên rời khỏi anh ấy, đừng làm người khác không chịu nổi.”

Lời Hoài Tinh nói, nghe qua thật đầy đủ đạo lý, hơn nữa mỗi câu đều như đâm Nghênh Hi bị thương.

Không cần phải hỏi, sự hoang đường hay được mô tả trong các vở kịch, lúc này ai là người bị tổn thương sâu nặng nhất? Từ đầu tới giờ, tựa hồ tất cả mọi lỗi lầm đều do cô gây ra.

Bởi vậy Hắc Diệu Tư mới có thể đùa bỡn, trả thù cô. Còn Hoài Tinh tự nhiên thanh thản, so với việc cô tự mình cam chịu trầm luân, làm bạn giường của Hắc Diệu Tư, có vẻ thô bỉ không chịu nổi...

Nghênh Hi không khỏi muốn hỏi, chuyện này có phải ông trời muốn trêu đùa cô hay không?

“Thật xin lỗi, Nghênh Hi. Chị phải biết rằng, loại kết quả này dù không muốn cũng phải chấp nhận.” Cô ta đi đến bên cạnh Nghênh Hi, nói sâu xa: “A Tư lợi dụng chị, em cũng rất đau khổ, bởi vì em cũng là phụ nữ...”

Nghênh Hi giương mắt muốn nhìn rõ ánh mắt của đối phương có được mấy phần chân thực.

“Chẳng lẽ, chị muốn để cho hai chị em chúng ta bị người ngoài nhạo báng hay sao? Nếu ba còn sống, nhất định ba sẽ rất đau lòng.” Cô ta nói tiếp.

Sắc mặt Nghênh Hi đột nhiên chuyển trắng nhợt, cô dờ dẫm hỏi: “Vậy em muốn chị làm thế nào đây?”

Hai mắt Hoài Tinh đột nhiên lóe sáng. Dù sao, cô ta cũng là em gái của Nghênh Hi muốn đánh trúng nhược điểm Nghênh Hi rất dễ dàng.

“Rời khỏi A Tư, đừng làm cho em không chịu nổi nữa, cũng chính là tự cứu chị.” Hoài Tinh chăm chú nhìn chị gái của mình, trên khuôn mặt trang điểm đậm lộ ra vẻ tươi cười. “Từ nhỏ đến lớn chị vẫn luôn cực kỳ thông minh, cho nên người được ba yêu thương nhất, chính là chị. Nói thật, lúc còn nhỏ, em thật sự rất ghen tỵ với chị, chắc rằng chị đại khái cũng không phải hoàn toàn không biết gì?” Cô ta nói nửa đùa nửa thật.

Sau đó lại tiếp tục nói: “Chị đã biết nên làm như thế nào... Nếu chị vẫn còn chưa rõ ràng lắm, em có thể nói cho chị biết, A Tư ghét nhất là trái tim bị đùa giỡn và người phụ nữ chỉ yêu thích hư vinh.” Cô ta nói ám chỉ.

Nghênh Hi trầm mặc nhìn em gái của mình...

Rời khỏi Hắc Diệu Tư.

Cách đây đã hơn nửa năm, cô tận mắt nhìn thấy Hoài Tinh nằm ở trên giường của Hắc Diệu Tư, vẻ đầy ham thích. Khi đó, cô đã muốn nói chuyện với Hoài Tinh.

“Chị biết rồi.” Cô trả lời, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Em tin chị.” Hoài Tinh hoàn toàn không nghi ngờ điều này.

Bởi vì cô ta biết rõ, Nghênh Hi có ưu điểm là rất dễ mềm lòng, chỉ cần nhắc tới cha là cô không sao kháng cự được, đồng thời, đây cũng là nhược điểm trí mạng của cô.

Đạt được đáp án vừa ý, cô ta lập tức xoay người rời khỏi khu nhà trọ, trước sau thời gian dừng lại ở nơi này không vượt qua năm phút đồng hồ, thậm chí còn chưa kịp tháo chiếc kính đeo trên mặt xuống.

Sau khi rời khỏi khu nhà trọ rộng lớn đó, di động của cô ta cơ hồ lập tức vang lên...

“Mọi chuyện xong xuôi rồi chứ hả?” Trong tai nghe vọng tới tiếng của một người đàn ông.

“Tôi biết ngay là anh mà.” Cô ta đắc ý nói. “Yên tâm đi! Nghênh Hi, cái đồ ngốc như quả dưa kia, chỉ cần tôi vừa nhắc tới ba ba, một chút có ích cũng chẳng có! Tôi bảo cô ta rời khỏi Hắc Diệu Tư, lại còn ám chỉ cô ta là một phụ nữ làm cho người ta chán ghét. Xem ra cô ta giống như đồ đàn độn nhất định sẽ nghe theo! Anh cần tiếp tục thay tôi giám sát cô ta, chỉ cần diệt trừ Nghênh Hi...”

“Rốt cuộc cô có hiểu hay không vậy, đó không phải là mục đích của chúng ta! Nếu

không thì cô đã không nhất định phải đối phó với cô ta. Tôi cho rằng hoàn toàn không cần phải theo dõi người phụ nữ kia! Để cô ta tồn tại, nói không chừng Hắc Diệu Tư có vẻ sẽ không rảnh để quản chuyện của tôi!” Dừng một chút, người đàn ông mất hứng hỏi: “Thứ mà tôi muốn đó, chừng nào thì cô mới có thể giành về tay?”

“Đến cả tôi hẳn cũng đề phòng, hiện tại vẫn chưa có khả năng, hãy cho tôi một chút thời gian nữa.” Giọng nói của cô ta trở nên nghiêm túc.

“Hãy nhanh lên một chút, hẳn đã bắt đầu điều tra đến tôi rồi, nếu như hiện tại không lấy được thứ đó, để hẳn trở mặt, tôi sẽ bị thân bại danh liệt!”

“Tôi biết rồi!” Hoài Tinh không kiên nhẫn cúp điện thoại.

“Thật đáng ghét, vì sao tôi lại phải nghe lời anh!” Cô ta lẩm bẩm, giờ tay vẫy một chiếc tắc xi.

Phía bên kia cửa nhà trọ, lão Trương ngồi ở trong xe, đang giương tai về phía “vị hôn thê” của ông chủ, cuộc điện thoại vừa rồi, ông ta đã nghe được rõ ràng toàn bộ những lời đối đáp không sót tiếng nào.

Chương 9

Hai ngày trôi qua, Nghênh Hi trở lại tiệm cà phê mới biết quán của Mike đã đóng cửa rồi. Cô tìm khắp nơi nhưng không thấy Mike, trên đường trở lại nhà trọ, cô chợt nhớ tới lời nói của Hắc Diệu Tư...

“Tôi có thể mua quán của hắn, cũng có thể làm cho quán cà phê của hắn không bán buôn gì được nữa...”

Hóa ra, anh không nói đùa.

Nghênh Hi bắt đầu cảm thấy lo sợ...

Nếu Hắc Diệu Tư không từ một thủ đoạn nào để trả thù, làm tổn thương bạn bè của cô, vậy thì, từ lúc cô trở lại Đài Loan, chỉ cần người đó đã từng tiếp xúc với cô, liệu họ có cơ hội may mắn thoát khỏi hay không đây?!

Đột nhiên Nghênh Hi nghĩ đến Đinh Tuấn, cô đã từng ở trong nhà của anh một thời gian, hiện tại cô không khỏi nảy sinh sự lo lắng cho tình hình của anh.

“Lão Trương, tôi muốn đến cửa hàng tiện lợi phía trước mua một số thứ, ông đưa tôi đến chỗ này là được rồi.” Cô xuống xe ở đầu ngõ. “Chẳng phải ông nói Hắc tiên sinh muốn dùng xe sao? Ông nhanh chóng trở lại công ty đi!”

“Liệu thế này có được không? Thương tiễn thư?” Lão Trương do dự.

“Không việc gì đâu, dù sao tôi cũng đã về đến nhà rồi. Nếu ông lo lắng chuyện tôi trở về quá muộn, ông có thể gọi điện thoại cho viên quản lý một chút!”

“Thôi được! Vậy tôi đi trước nhé, cô nhớ đi mua đồ xong, phải trở về nhanh nhanh một chút đấy, gần đây có rất nhiều người xấu, Hắc tiên sinh cực kỳ chú ý an toàn của cô...”

“Tôi biết rồi!” Nghênh Hi đóng cửa xe.

“Lão Trương là người thành thật, chắc chắn ông ta cũng không biết Hắc Diệu Tư phải đi theo mình, chính là muốn ông ta giám sát chứ tuyệt nhiên không phải là lo lắng an toàn cho mình”.

Nhìn lão Trương lái xe chạy đi, Nghênh Hi mở ví lấy ít tiền lẻ ở đền cửa hàng mua một tấm thẻ điện thoại, quay số gọi điện thoại cho Đinh Tuấn.

“Nghênh Hi?” Đinh Tuấn cực kỳ kinh ngạc khi nhận được điện thoại của cô: “Bây giờ em đang ở đâu? Ngày đó, sau khi em ra ngoài liền mất tích luôn... Suốt mấy tháng qua anh cực kỳ lo lắng cho em...”

“Thực xin lỗi, học trưởng.” Nghênh Hi có chút áy náy, những ngày qua thậm chí cô cũng không gọi cho anh một cuộc điện thoại nào. Nhưng sau khi xảy ra những chuyện kia, cô thật sự không biết nên cự tuyệt tình cảm của Đinh Tuấn như thế nào mà không làm anh bị tổn thương.

“Học trưởng, gần đây anh có khỏe không?” Đầu điện thoại bên này cô nhẹ giọng hỏi.

“Hóa ra em vẫn còn quan tâm đến anh, anh lại nghĩ rằng em vẫn còn đang giận anh chứ!” Cô nghe rất rõ tiếng Đinh Tuấn thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Học trưởng, những ngày vừa qua anh có tốt không?” Cô hỏi lại, chỉ sợ anh gặp phải chuyện gì, nếu vậy nhất định cô sẽ tự trách mình.

“Anh đã rời bỏ cương vị công tác rồi.” Anh đáp lại.

Nghênh Hi ngẩn ngơ. “Vì sao vậy? Chẳng phải anh rất thích công việc sĩ quan cảnh sát sao?”

“Gần đây công việc của anh không được thuận lợi lắm.” Thực ra bởi lẽ suốt mấy tháng vừa rồi, anh hoàn toàn không còn lòng dạ nào để làm việc. Từ khi Nghênh Hi bỏ đi anh vẫn cực kỳ hối hận, ngày đó anh nhất thời quá xúc động nên đã hù dọa cô chạy mất. “Hơn nữa anh đã quyết định, cuối tháng sau anh sẽ đáp máy bay đi Nhật Bản.”

“Đi Nhật Bản sao? Vì sao đột nhiên anh lại đến một nơi xa xôi như thế?”

“Anh có người bác đang mở một quán ăn Trung Hoa ở Nhật Bản, việc buôn bán của quán rất tốt, hiện đang rất cần người. Nghênh Hi, em đồng ý cân nhắc việc này được không... Chúng ta sẽ cùng nhau sang bên đó?” Anh hỏi cô lòng đầy mong đợi.

Đầu điện thoại đằng này, Nghênh Hi trầm mặc trong chốc lát. Tuy đề nghị của Đinh Tuấn rất đột ngột, nhưng cô cũng thật sự nghiêm túc suy xét khả năng đến Nhật Bản.

“Anh biết, sau khi em về Đài Loan cũng không thuận lợi, nếu thay đổi hoàn cảnh, biết đâu có thể bắt đầu cuộc sống mới lần nữa.”

Không chờ cô trả lời, Đinh Tuấn lại tiếp tục nói: “Nghênh Hi, anh cũng không

muôn không được nhìn thấy em!”

“Có lẽ cũng không được thuận tiện lắm...”

“Vì sao vậy?” Anh miễn cảm nghĩ đến Hắc Diệu Tư. “Có người làm phiền em sao?”

“Không phải vậy.” Cô vội vàng tìm lý do. “Thôi... Bây giờ em đang bận việc không tiện nói chuyện tiếp.”

“Nếu em không tiện chúng ta hẹn gặp nhau ở bên ngoài, được chứ?”

Cô thoáng do dự. “Vâng, nhưng hôm nay thì không được.”

“Không sao cả, dù sao hiện nay anh cũng đã từ chức, lúc nào cũng rảnh.”

Nghênh Hi không có cách nào từ chối nữa. Sau khi hẹn thời gian gặp gỡ với Đinh Tuấn cô mới cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện với Đinh Tuấn qua điện thoại, trong lòng cô mơ hồ dấy lên một niềm hi vọng...

Ngày Hoài Tinh tìm đến cô, những lời cô ta đã nói Nghênh Hi vẫn luôn khắc sâu ở trong lòng không hề quên.

Nếu như có thể rời khỏi Đài Loan, thật sự có thể rời bỏ khỏi Hắc Diệu Tư, chính là cơ hội tốt để cô bắt đầu xây dựng lại cuộc đời lần nữa...

Nhưng vì sao cơ hội này, ngược lại, lại làm cho tâm tình của cô thấy nặng trĩu, do dự không thôi?

Những ngày qua cho tới giờ, đối với cô, Hắc Diệu Tư ngoại trừ trả thù thì còn có điều gì nữa đâu? Nếu thật sự chỉ là như vậy, vì sao đêm hôm qua anh lại đối xử với cô ôn nhu như thế?

Nhưng trong đêm yến hội ở nhà họ Hắc, cô cũng đã từng nghe thấy chính miệng Hắc Diệu Tư nói với Hoài Tinh, chờ khi bọn họ kết hôn anh sẽ cho cô một khoản tiền...

Cho cô một khoản tiền, đuổi cô đi là xong...

Ở trong thang máy nhà trọ, đột nhiên Nghênh Hi cảm thấy người lạnh buốt.

Ôm chặt hai tay, cô thấy mình cô độc lạ thường.

Từ nhỏ đến lớn, phép khích tướng của Hoài Tinh vẫn rất thấp kém. Ngày trước, sở

đĩ cô để cho Hoài Tinh được đắc ý là do cha cô còn sống, cô không muốn để cha mình đau lòng khi thấy chị em gái cãi nhau.

Nhưng hiện giờ, cô chắc chắn không thể để cho Hoài Tinh tùy ý lợi dụng mình nữa.

Chẳng qua, lúc này mà nói, những lời của Hoài Tinh từng câu từng chữ đã đâm trúng điểm yếu của cô...

Dù sao, anh cũng đã lựa chọn Hoài Tinh, cô ta mới đúng là vị hôn thê của Hắc Diệu Tư.

Khi thang máy lên tới tầng gác nơi Nghênh Hi ở, cô ra khỏi thang máy, nhìn chăm chăm vào căn phòng, một “kỳ túc xá” cao cấp mà Hắc Diệu Tư đã từng nuôi dưỡng vô số phụ nữ...

Bản thân là một tình nhân, cô cần phải hoàn thành trách nhiệm. Nếu cô yêu cầu bảo đảm, liệu anh có cho không?

Mở khóa cửa, cô đến trước chiếc gương to ở sau cửa, thông thả nhìn thân mình từ trong gương phản chiếu ra, một dáng hình yếu điệu xinh đẹp...

Hơn bốn tháng vừa qua ở cùng với anh, cô đã thay đổi rất nhiều! Ai tạo nên tất cả những điều này?

Nhìn khuôn mặt diễm lệ ở trong gương, cô nở nụ cười xinh đẹp.

Có lẽ, đã đến lúc cô nên vì tương lai của mình, hiện giờ cô thử buông tay một lần...

Như bao đêm khác, sau khi hoan ái xong, cả người đầm đìa mồ hôi, Nghênh Hi gối đầu lên ngực anh.

Gần đây, dường như tối nào anh cũng đòi hỏi cô, hơn nữa không chỉ là một lần, thậm chí có khi mỗi đêm còn làm mấy lần. Nghênh Hi thực hoài nghi không biết có phải là anh quá dư thừa sức lực hay không, nếu không cả ngày đã bận công việc như thế, buổi tối lại còn tiếp tục... thì làm sao chịu nổi?!

Nhưng mà hiển nhiên, ban ngày anh thích ứng rất tốt, thậm chí có khi Nghênh Hi thấy anh nửa đêm rời giường để xem công văn! So với tình trạng cô ngáp liên tục lúc ban ngày, cô thấy anh quả thực là siêu nhân.

Nằm ở trong lòng anh, cô nhẹ giọng hỏi: “Khi cùng với phụ nữ ở trên giường, anh

không có thói quen mang cái kia sao?”

“Cái gì kia?” Hắc Diệu Tư nhếch lên mày, đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

Cô có cảm giác gương mặt mình hơi nóng lên... Nghênh Hi vừa trải qua cuộc hoan ái kịch liệt, nên khuôn mặt cô rất hồng hào: “Anh có thể làm em mang thai.” Cô nói thăm dò.

Anh xoay người ngồi dậy mặc lại quần áo, nói giọng khàn khàn: “Tôi đã tính chu kỳ an toàn của em.” Quay đầu lại, anh liếc nhìn cô một cái nói về chế giễu: “Chẳng lẽ tự em cũng không tính được hay sao?”

Gương mặt của Nghênh Hi càng nóng thêm: “Biết vậy, nhưng cũng có khả năng bị xảy ra việc ngoài ý muốn... em cảm thấy có lẽ mang 'cái kia' vẫn an toàn nhất.”

Hóa ra, từ sau kỳ sinh lý lần trước, anh đã tính ngay ngày an toàn của cô rồi.

Quả thật anh rất dày dặn “kinh nghiệm” trong chuyện này.

“Em định nói là nói bao cao su?” Anh cố ý nói ra từ thô kệch.

Nghênh Hi đỏ mặt mở to mắt, lặng lẽ vươn tay áp sát vào bụng: “Có lẽ... em nói là có lẽ thôi... nếu như có thể nói, anh tính toán không được chuẩn thì rất có khả năng em đã mang thai rồi.”

Anh không trả lời, cô tiếp tục nói: “Tuy những lời nói của em đều chỉ là giả thiết, nhưng mà... mỗi một lần nghĩ đến khả năng này em đều không thấy yên tâm.”

“Rốt cuộc em muốn nói điều gì?” Anh đứng trước giường, đốt một điếu thuốc lá, nhìn cô không chút biểu cảm.

“Em ở cùng với anh cũng đã lâu, nhưng em thấy không có chút gì bảo đảm...”

“Cái mà em gọi là 'bảo đảm' ấy là cái gì?”

Cô rũ mắt xuống, kéo cao chiếc chăn đơn bao trùm cơ thể trần trụi của mình. “Đương nhiên sẽ có một ngày anh không còn cảm thấy hứng thú đối cơ thể của em nữa, anh quyết định thu hồi gian nhà trọ này, nếu vậy em chỉ còn hai bàn tay trắng.”

“Em muốn nhà cửa sao? Tôi có thể sang tên cho em căn nhà này ngay lập tức.” Anh nheo mắt lại, cân nhắc nói: “Nhưng mà, tôi nhớ rõ trước kia em cái gì cũng không cần cơ mà.”

“Mọi thứ của con người đều có thể thay đổi, hiện giờ thứ em cần chính là sự bảo

đảm.” Cô nhìn chăm chú vào chiếc vỏ gối trắng tuyết nói lầm bầm, ánh mắt xinh đẹp chợt lóe lên.

Anh rút một hơi thuốc, mở cánh cửa tủ để quần áo, lấy ra chiếc áo khoác.

“Anh phải đi rồi à? Đêm nay anh không ở lại sao?” Cô vội vàng từ trên giường ngồi dậy.

“Sáng sớm ngày mai tôi có một cuộc gặp rất quan trọng.” Anh vội vàng nói lại một câu, mở cửa phòng ra.

“A Tư!” Cô gọi giật anh lại.

Anh đứng ở cửa, nhìn lại cô: “Còn có việc gì sao?”

“Em... Gần đây em nhìn thấy một bộ quần áo rất đẹp, anh... anh có thể mua cho em được không...?” Cô ấp a ấp úng nói.

“Ngày mai tôi sẽ bảo người mang đến cho em một chiếc thẻ tín dụng. Em thích cái gì, có thể tự mình đi mua.” Anh đóng cửa lại.

Mười giây đồng hồ sau, Nghênh Hi nghe thấy tiếng khép cửa của căn nhà trọ.

Cô biết, anh đã rời đi.

Ngồi ngơ ngẩn ở trên giường, ánh mắt đờ đẫn của Nghênh Hi nhìn đông chần ga hỗn độn trên giường đến ngẩn người...

Đây là đêm đầu tiên trong hơn nửa tháng qua, anh không ngủ lại với cô...

Thật vất vả mới thoát khỏi lão Trương, Nghênh Hi đến một quán trà kín đáo ở phía đông để gặp Đinh Tuấn theo lời hẹn.

Đinh Tuấn đặt lên bàn hai tấm vé máy bay đi Tokyo Nhật Bản, hơn nữa còn mở một tấm vé máy bay ra, đặt lên trước mặt Nghênh Hi.

“Học trưởng?”

“Anh đã đặt vé máy bay cho em, thời gian bay là cuối tháng, chúng ta sẽ cùng bay một chuyến đến Nhật Bản.” Đinh Tuấn ngỏ ý: “Đây là tấm vé máy bay của em, trước tiên em cứ nhận lấy đi đã, đến lúc đó, anh hi vọng có thể nhìn thấy em xuất hiện tại sân bay.”

Nghênh Hi mở to mắt nhìn tấm vé máy bay nằm yên tĩnh ở trên bàn: “Bây giờ em vẫn chưa thể cho anh một đáp án chắc chắn.” Cô buồn bã nói.

“Anh hiểu rất rõ, Nghênh Hi, anh nhất định sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em.” Lần này, Đinh Tuấn có vẻ rất chú ý đến ý nguyện của cô, không dám cưỡng ép cô nữa.

Mấy tháng trước, anh vốn có cơ hội theo đuổi Nghênh Hi, nhưng lúc ấy do anh quá nôn nóng, nên mới dọa cô chạy mất! Đến giờ anh vẫn cực kỳ hối hận.

“Dù sao vé máy bay cũng đã mua, trước tiên em cứ nhận lấy được không? Ít nhất, đến lúc đó nếu như em không tới, anh có thể hiểu rõ quyết định của em.” Đinh Tuấn nói thành thật.

Nghênh Hi không cách nào cự tuyệt anh nữa.

Bởi Đinh Tuấn rất kiên trì, cuối cùng cô đành đưa tay cầm lấy tấm vé máy bay trên bàn kia.

Sau khi rời khỏi quán trà, bất giác Nghênh Hi gọi tắc xi đi đến cửa hàng áo cưới “Victoria” ở phía bắc đường Trung Sơn.

Xuống xe, cô đi đến trước chiếc tủ kính sáng ngời đặt ở trước cửa ra vào của cửa hàng áo cưới. Cô mở to đôi mắt, ngơ ngẩn nhìn vào một bộ trang phục áo cưới bằng ren rất đẹp nhưng không ghi giá tiền, đang trưng bày ở bên trong tủ kính.

Một tháng trước, khi cô đi qua cửa hàng áo cưới này bất ngờ phát hiện bộ váy cưới bằng ren màu hồng phấn kia đang trưng bày ở tủ kính ngoài cửa.

Sở dĩ bộ áo cưới này hấp dẫn ánh mắt của cô, không phải là bởi vì giá trị sang quý, mà bởi vì đối với Nghênh Hi nó có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Bộ váy cưới bằng ren cực kỳ xa hoa kia, vốn dĩ được thiết kế riêng cho cô mặc trong buổi lễ đính hôn.

Lúc trước vì Hắc Diệu Tư muốn buổi lễ đính hôn của bọn họ thật đặc biệt, nên đã cố ý mời nhà thiết kế danh tiếng từ thủ đô Paris của nước Pháp xa xôi đến lấy số đo của cô để thiết kế, tiêu phí trên trăm vạn đồng cho bộ áo cưới làm thủ công này.

Nghênh Hi không rõ, vì sao bộ lễ phục này lại lưu lạc đến nơi đây...

Chỉ có điều, sau này chắc chắn nó đã tạo nên không ít hồi ức ngọt ngào cho các cô dâu mới?

Nghĩ tới đây, Nghênh Hi trở lại bình thường.

Tuy cô không có cơ hội, nhưng có cô gái nào đó sẽ hạnh phúc hơn khi may mắn được mặc nó vào người.

“Tiểu thư, quả thực cô rất tinh mắt! Cô có muốn thử chiếc áo này hay không ạ?” Nhân viên trong cửa hàng áo cưới nhìn thấy Nghênh Hi cứ nhìn chăm chăm vào tủ kính mãi đến 10 phút, cuối cùng đi ra chào hàng.

“Tôi...” Cô cố gắng bình tĩnh, gật gật đầu với nhân viên cửa hàng.

“Đây là một bộ áo cưới mà ông chủ của chúng tôi phải khó khăn lắm mua được đây, chính tay nhà thiết kế nổi danh của nước Pháp làm thủ công đấy! Bình thường chúng tôi cũng không tùy tiện đưa người khác mặc thử đâu. Vì tôi thấy cô chăm chú ngắm nó rất lâu nên tôi nghĩ nhất định cô cực kỳ thích nó!” Lúc giúp Nghênh Hi mặc bộ áo cưới, cô nhân viên cửa hàng nói chuyện rất nhiệt tình.

“Cô dự định khi nào thì kết hôn ạ? Bộ áo cưới này tuy giá của nó không hề rẻ, nhưng kết hôn là chuyện cả đời, mặc bộ váy cưới hàng cao cấp này để chụp ảnh, tính toán một chút, kỳ thật cũng rất tuyệt vời!” Cô nhân viên cố gắng chào hàng.

“Tôi... Tôi không muốn kết hôn.”

Nghênh Hi vừa nói dứt lời, tiếp đó, cô nhân viên cửa hàng liền ngậy ra, không khí thoáng chút xấu hổ...

“Nhưng mà, tôi muốn mua bộ váy cưới này.” Cô mở ví lấy tám thẻ tín dụng bạch kim mà Hắc Diệu Tư bảo lão Trương đưa tới: “Có thể quét thẻ được không?” Cô hỏi.

Nhìn thấy thẻ tín dụng bạch kim, ánh mắt của cô nhân viên sáng lên, nhưng không đưa tay tiếp nhận chiếc thẻ: “Nhưng mà, bộ áo cưới này chúng tôi không bán.”

“Xin cô đấy, tôi thật sự thích nó cực kỳ, cho dù hết bao nhiêu tiền tôi cũng mua, thậm chí... tôi bằng lòng trả giá gấp đôi để mua nó! Cô có thể giúp tôi hỏi ông chủ của cô được không?”

“Việc này...” Cô nhân viên cửa hàng có vẻ cực kỳ khó xử.

“Trước tiên tôi có thể giao tiền đặt cọc, cô chỉ cần hỏi giúp tôi là tốt rồi, đến lúc đó, nếu như ông chủ của cô không muốn bán cho tôi cũng không sao.”

“VẬY... Được rồi, tôi sẽ thử hỏi giúp cô một chút xem sao.” Nhìn thấy Nghênh Hi có thành ý như vậy, cô nhân viên cũng không tiện từ chối nữa.

“Cảm ơn, xin cảm ơn cô!” Nghênh Hi cảm kích nói.

Cô nhân viên cửa hàng cầm lấy chiếc thẻ tín dụng trên tay Nghênh Hi, quẹt số tiền đặt cọc gồm sáu con số, đồng thời yêu cầu Nghênh Hi ký xác nhận đồng ý vào hợp đồng ngay tại chỗ: “Đồng ý điều kiện: nếu như đến lúc việc mua bán của hai bên không thành, chủ cửa hàng chỉ trả lại toàn bộ tiền đặt cọc, người mua không thể có bất kỳ ý kiến gì khác hoặc có yêu cầu nào khác, để tránh việc tranh chấp của hai bên trong tương lai”.

Sau khi rời khỏi cửa hàng áo cưới, Nghênh Hi không hề hối hận với việc đã trả mấy chục vạn đồng cho bộ lễ phục kia.

Cô biết Hắc Diệu Tư cho phép cô sử dụng khoản tiền này. Mấy chục vạn trong mắt anh chỉ là một khoản rất nhỏ không đáng kể, nhưng đối với Nghênh Hi mà nói, bộ áo cưới kia có ý nghĩa rất quan trọng...

Nó đã từng tượng trưng cho toàn bộ tương lai và hạnh phúc của cô, nhưng bây giờ, cuộc sống của cô cũng chẳng thể xác định được nữa rồi...

Không xác định được tương lai, không xác định được quan hệ, không xác định được khi nào...

Anh sẽ mở miệng, yêu cầu cô rời khỏi cuộc sống của anh.

Đã năm ngày trôi qua, Hắc Diệu Tư không hề đến nhà trọ của Nghênh Hi.

Cô hỏi thăm lão Trương, lão Trương chỉ ấp úng nói với cô: “Gần đây Hắc tiên sinh bận nhiều việc.”

“Ông có số điện thoại gọi thẳng đến văn phòng của anh ấy không? Tôi muốn gọi điện thoại cho anh ấy...” Cô ngỏ ý.

Lão Trương lắc đầu: “Thương tiểu thư, cô có chuyện gì, tôi có thể chuyển lời tới Hắc tiên sinh thay cô.”

“Lão Trương, ông có biết tối nay anh ấy có đến đây hay không?”

Lão Trương lắc đầu vẫn như cũ.

“Ông không biết hay là ông không thể nói?”

“Hắc tiên sinh không dặn dò gì cả.” Ánh mắt lão Trương chợt lóe lên, là người luôn luôn mau mồm mau miệng, đột nhiên lão trở nên cực kỳ kín tiếng.

Nhìn lão Trương, Nghênh Hi hỏi: “Lão Trương, ông có chuyện gì giấu tôi phải không?”

“Không, không có mà!”

Cô nhìn lão, mãi đến khi lão Trương phát xấu hổ: “Thương tiểu thư, hay là tôi đưa cô đến công ty của Hắc tiên sinh nhé! Cô có việc gì thì tự mình hãy hỏi Hắc tiên sinh, vậy sẽ tốt hơn.” Rốt cục lão cũng nghĩ ra được biện pháp vẹn toàn cả đôi bên.

Nghênh Hi trầm mặc nghe theo sự sắp xếp của lão, ngồi lên xe đến công ty của Hắc Diệu Tư.

Cô cũng không muốn gây khó xử cho người đàn ông hiền lành này. Bởi vậy cô cũng không hỏi lão Trương nhiều nữa, cô muốn chủ động đi gặp Hắc Diệu Tư hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Tuy nhiên trong lòng cô mơ hồ có một dự cảm...

Khi lão Trương đưa cô đến công ty, cô bị bảo vệ của công ty giữ lại ở lầu một.

Một mình lão Trương đi ra bên ngoài tòa nhà lớn, thần thần bí bí dùng di động gọi điện thoại.

“Hắc tiên sinh, tiểu thư Nghênh Hi đang ở dưới lầu một của công ty, cô ấy có thể lên gặp ngài không?” Tuy đã cố sức nói nhỏ, nhưng do giọng nói của lão Trương rất nặng nên Nghênh Hi vẫn nghe thấy toàn bộ nội dung nói chuyện của lão.

Hóa ra, lão Trương có số điện thoại riêng của Hắc Diệu Tư bên mình. Nghênh Hi chợt nhớ ra, ngày cô vừa mới chuyển vào nhà trọ, lão Trương cũng đã từng gọi điện thoại cho Hắc Diệu Tư.

Rõ ràng lão Trương có số điện thoại, nhưng lão lại không nói cho Nghênh Hi biết, chỉ có một nguyên nhân... ông chủ của lão không cho phép để cho cô biết.

Đương nhiên Nghênh Hi không trách lão Trương. Cô hiểu rất rõ, suốt khoảng thời gian sống cùng Hắc Diệu Tư cho tới nay, bản thân cô luôn luôn sắm vai là một nhân vật bị động. Cô chỉ có một việc... chờ anh mở miệng.

“Thương tiểu thư, cô có thể đi lên rồi.” Lão Trương hỏi ý kiến xong, cười hì hì báo cho Nghênh Hi biết.

Cô mỉm cười, điềm nhiên như không, cảm ơn lão Trương.

“Thương tiểu thư” Nghênh Hi vừa đi đến trước thang máy, lão Trương đã gọi giật lại rồi nói với cô: “Tôi chờ cô ở dưới lầu nhé, chờ một chút, cô phải nhớ tới tìm tôi đây, tôi sẽ lại đưa cô trở về nhà.” Xem ra lão có chút khẩn trương.

“Tôi đã nhớ rồi.” Cô cười đáp lại lời dặn dò của lão.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, cô do dự một giây đồng hồ, rốt cục ấn vào nút có ghi số của tầng cao nhất.

Chương 10

Thang máy vừa mở ra trong chớp mắt, Nghênh Hi nhìn thấy trong phòng khách rộng rãi xa hoa có một cô gái thật xinh đẹp tuổi độ thanh xuân, cặp chân dài vắt lên nhau, đang ngồi ở trên ghế sofa bọc nhung đỏ cao cấp.

“Nghênh Hi?” Thương Hoài Tinh nheo mắt lại, thoáng sững sốt, cặp môi đỏ mọng há ra, đôi mắt mở tròn nhìn ra cửa thang máy.

Bất ngờ gặp lại Hoài Tinh ở nơi này, Nghênh Hi đứng sững ở trong thang máy, mãi đến lúc cửa thang máy khép nhanh lại, cô mới cuống quýt bước ra ngoài.

Thương Hoài Tinh lập tức khôi phục sự bình thản, che miệng cười nói: “Thật khéo! Chị đến thật đúng lúc, vừa vặn có thể góp ý một số nhận xét, giúp em chọn một bộ áo cưới xinh đẹp.”

Áo cưới ư? Sắc mặt Nghênh Hi đột nhiên thoáng chuyển tái nhợt.

“Những thứ này chỉ là các mẫu áo cưới thôi, A Tư nói, đến lúc đó sẽ tìm nhà thiết kế nổi tiếng ở nước Pháp và nước Anh tới lấy số đo, mỗi người sẽ làm năm bộ lễ phục để cho em không bị tiếc nuối. Kỳ thật em cảm thấy như vậy quá lãng phí. Nhưng mà A Tư nói đây là chuyện cả đời, không thể tùy tiện được!” Hoài Tinh nhân tiện nói thêm.

“Tiểu thư Thương Nghênh Hi? Hắc tiên sinh đang chờ cô ở bên trong.” Thư ký đi tới thông báo.

“Chị vào đi! Đợi lát nữa khi ra nếu chị có lòng tốt, còn nghĩ đến tình nghĩa sâu nặng giữa hai chị em chúng ta, chị hãy giúp em chọn một bộ áo cưới mang phong cách lãng mạn một chút.” Hoài Tinh ngượng ngùng nói.

Theo sự dẫn dắt của thư ký, Nghênh Hi đi vào văn phòng của Hắc Diệu Tư.

Anh ngồi ở đằng sau chiếc bàn làm việc thật to, lặng thinh nhìn chăm chăm vào màn hình Computer.

Cô đi đến trước mặt anh, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nghiêm túc hỏi: “Anh quyết định kết hôn... nguyên nhân có phải là do em mở miệng xin tiền anh không?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, sau đó nhếch môi: “Tôi vẫn cho rằng em là người cực kỳ thông minh, nhưng hôm nay, em có vẻ đột nhiên trở nên ngây thơ rồi.”

Anh đứng lên cười khan một tiếng, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú lại không hề có nét cười: “Phụ nữ ở cùng với tôi, cho dù không mở miệng, tôi sẽ cho một khoản coi như “thù lao”. Còn như chuyện kết hôn, tôi và Hoài Tinh đính hôn chính là vì sẽ kết hôn... Chuyện này đã sớm quyết định, không phải vì bất kỳ ai khác!” Lời anh nói cực kỳ tàn nhẫn.

Nghênh Hi vẫn yên lặng không tiếng động. Cô nắm tay thật chặt thành quả đấm, móng tay cứng rắn cắm sâu vào lòng bàn tay, nhưng cô tuyệt nhiên không có cảm giác...

Giờ này khắc này, cô chỉ có sợ hãi.

Đột nhiên cô có một trực giác, giống như biết đây là lần cuối cùng cô được nhìn thấy anh...

“Huống chi, tôi đã đồng ý với Hoài Tinh, sẽ cho em một khoản tiền.” Anh lạnh lùng nói, đồng thời kéo chiếc ngăn kéo lấy ra một tờ chi phiếu.

Nghênh Hi ngây dại, cô ngơ ngẩn nhìn gương mặt vô tình lần động tác không chút do dự ấy của anh.

“Đây là thứ em nên được. Hiện tại, chúng ta Game Over.”

Anh ném tờ chi phiếu lên trên bàn.

“Anh muốn tôi rời đi phải không?” Cô trừng mắt nhìn tờ giấy mỏng kia, giọng nói mơ hồ giống như du hồn.

“Trò chơi đã kết thúc.” Anh lạnh lẽo nhấn mạnh.

“Trò chơi...” Cô nở nụ cười cô đơn, gương mặt tái nhợt gần như trong suốt. “Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Gương mặt anh không chút thay đổi, từ chối cho ý kiến.

“Anh có từng... có từng yêu tôi không?” Cô hỏi.

Hắc Diệu Tư cứng đờ.

“Tôi nghĩ là không có.” Cô mỉm cười nhợt nhạt, buồn bã nói: “Lúc ấy tôi mở miệng yêu cầu anh, chẳng qua đó là cảm giác thiếu an toàn của phụ nữ, một yêu cầu cơ bản nhất. Những thứ đó không phải là anh không cho nổi, mà chỉ là không muốn cho. Nhưng vốn dĩ anh đang chờ tôi mở miệng, bởi vì mối quan hệ giữa chúng ta lúc

này, đúng như mong muốn của anh, chỉ dừng lại ở sự mua bán rất đơn thuần.”

Nghênh Hi chăm chú nhìn anh, ra sức nhìn anh thật sâu... cô muốn khắc thật sâu gương mặt anh tuấn của anh vào trong óc của mình...

Tuy nhiên nhìn anh lại khiến cô đau lòng.

Hắc Diệu Tư trừng mắt, sắc mặt rất lạnh lùng. “Tôi còn bận rất nhiều việc...”

“Tôi sẽ đi, tôi đã hiểu rõ ý của anh rồi...”

Thu tờ chi phiếu vào tay, cô cười rồi xoay người bỏ đi. Cô đi qua Hoài Tinh, mãi đến khi bước vào trong thang máy, Nghênh Hi mới cho phép mình rơi nước mắt.

Cô thừa nhận tình cảm của mình, không muốn tự dối mình nữa, tuy kết quả nhận được là sự tôn thương sâu sắc như thế, nhưng mà...

Cô không hề hối hận.

Bước ra khỏi thang máy, Nghênh Hi nhìn thấy lão Trương thần sắc khản trương đang ngồi ở trong phòng khách lầu một.

Rốt cục Nghênh Hi đã hiểu ra, lão Trương vốn đã sớm biết gần đây có chuyện gì đã khiến ông chủ phải “vội vàng”.

“Thế nào rồi, Thương tiểu thư?” Vừa nhìn thấy cô, lão Trương lập tức đã chạy tới.

“Không có việc gì đâu, lão Trương, chúng ta trở về thôi.” Cô cười nói, nước mắt đã được cô lau khô từ lâu.

“Vậy...” Vẻ mặt lão Trương đầy lo lắng, nhưng lại không biết nên mở miệng hỏi như thế nào.

Suốt dọc đường đi, vốn thích nói chuyện nhưng lão Trương cũng im lặng không nói gì hết, lão cũng yên lặng cùng Nghênh Hi mãi đến lúc về tới nhà trọ.

Mãi đến khi Nghênh Hi rời đi, Hắc Diệu Tư đứng bất động ở trước cửa sổ một lúc lâu...

Sau đó anh quay đầu lại, đột nhiên như phát cuồng đưa tay quét tất cả tài liệu ở trên bàn rơi xuống...

Một tập ảnh chụp khá dày rơi tán loạn trên mặt đất.

Có thể nhìn thấy rất rõ, đó là một tập ảnh chụp liên tục ở nhiều góc độ.

Tập ảnh chụp một đôi nam nữ ngồi đối diện với nhau ở trong quán trà, ánh mắt người đàn ông tràn ngập tình yêu, đang đặt hai tấm vé máy bay lên bàn, sau đó người phụ nữ nhận một tấm vé máy bay, cất vào trong chiếc ví da của mình.

Rất rõ ràng, cô dự định cùng người đàn ông trong tấm ảnh xa chạy cao bay, cô bắt đầu đòi tiền anh vì cô đã phản bội anh!

Hắc Diệu Tư xiết chặt quả đấm không muốn buông ra, vì vậy lòng bàn tay của anh bị tụ máu nghiêm trọng, tím bầm lại...

Anh sợ chính mình sẽ ra tay bóp chết cô, sau đó giết tên đàn ông kia.

Sự ghen tuông quá mức gần như làm anh trở nên điên cuồng!

Anh không cách nào đối mặt với cú chấn động xảy ra bất chợt này... với Thương Nghênh Hi, thậm chí anh có một ham muốn chiếm hữu thật mãnh liệt!

Nhưng điều ấy đại diện cho cái gì đây?

Anh trừng mắt nhìn những tấm ảnh chụp rơi rụng trên đất, sương mù phủ kín gương mặt lạnh lùng.

Hoài Tinh đi vào văn phòng, nhìn thấy đồng ảnh chụp trên đất, cô ta âm thầm cười trộm.

“Ai chụp ảnh vậy? Làm sao lại có những tấm ảnh chụp này thế? Người phụ nữ này là Nghênh Hi sao?” Cô ta trộm liếc nhìn Hắc Diệu Tư một cái, biết rõ còn cố hỏi.

“Ảnh chụp là do trưởng phòng Diêu giao cho tôi.” Anh nói, vẫn đứng tại chỗ, mặt không chút thay đổi, nhìn người phụ nữ đang tỉ mỉ nhặt những tấm ảnh chụp ở trên mặt đất lên.

“Ồ, hóa ra là Diêu tiên sinh, ông ta chụp ảnh Nghênh Hi để làm gì vậy?”

Hắc Diệu Tư quay mặt đi, nhấn vào nút trò chuyện ở trên bàn. “Vào nhặt những thứ ở trên mặt đất mang ra đốt đi.” Anh hạ lệnh cho thư ký của mình.

Hoài Tinh nhếch môi, đi đến bên cạnh người đàn ông, dịu dàng như nước ôm lấy anh. “Anh có vẻ không được vui...”

Anh xoay người lại, ôm lấy cô ta: “Khi nào thì chuyển qua đây?”

“Vậy anh muốn khi nào thì em chuyển vào đây?” Cô ta nháy mắt đầy khiêu khích.

“Mau chóng.” Nụ cười anh tuấn xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng của anh.

Hoài Tinh nhìn anh si mê. “Tất cả mọi việc em đều nghe theo anh.” Kim lòng không đậu, cô ta ngả đầu vào trong ngực anh.

Cứ cho là cô ta có ráp tâm khác, nhưng sự say đắm đối với Hắc Diệu Tư thì không cần phải hoài nghi!

Giả sử nếu như không phải cô ta bị Diêu Gia Nãi uy hiếp...

Cái đồ đàn ông đáng chết kia, dám thừa dịp khi cô ta ngủ say đã lén chụp cô ta đang khóa thân, sau đó lại lấy chuyện này để ép buộc cô ta phải vào nhà họ Hắc ăn cắp tài liệu nghiệp vụ cơ mật của tập đoàn...

Nếu lúc trước cô ta sớm đoán được, một người tầm thường nghèo kiết xác như Nghênh Hi, vậy mà thật may mắn có thể quen biết được với người có danh vọng như Hắc Diệu Tư, lúc ấy nhất định cô ta sẽ không vội vã lên giường với Diêu Gia Nãi, mượn việc này để quan hệ với Hắc Diệu Tư.

Nhưng mà, cho dù đã xảy ra những chuyện tày trời kia cũng không thể ngăn cản được cô ta... Cuối cùng cô ta cũng đã loại bỏ hết những chướng ngại đó, dứt khoát thoát khỏi cuộc sống nghèo kiết xác, đạt được mục đích của mình...

Trở thành tổng giám đốc phu nhân danh giá, đứng hàng thật giá thật!

Nhà họ Hắc.

Màn huỳnh quang, người phụ nữ trong đó có vẻ lén la lén lút, dáng điệu vụng về, có tật giật mình... Hắc Diệu Đường ngồi theo dõi trước màn huỳnh quang ngáp liên tục.

“Cậu A Đường, rõ ràng chúng ta nhìn thấy cô ta lén lút, chạy vào phòng của cậu A Tư, giống như muốn trộm cái gì đó, vì sao không dứt khoát tóm cô ta lại vậy?”

“Bởi vì cái tên A Tư kia nói không thể bắt.” Hắc Diệu Đường nói mĩa mai.

“Không thể bắt ư? Vì sao vậy?” Lão Trương, người được mệnh danh là “đầu củ cải” bám đuôi Hắc Diệu Đường ngồi ở sau máy theo dõi, ngơ ngẩn hỏi.

“Có quỷ mới biết được cái đồ gia hỏa âm trầm kia trong óc đang suy nghĩ cái gì.” Hắc Diệu Đường cau mày, nói lầu bầu.

Tóm lại, hiện tại A Tư nói cái gì cũng được! Bởi vì gần đây anh ta có điểm yếu bị đồ gia hỏa kia nắm giữ trong tay, nên đành mặc cho người khác “chà đạp”.

“Oa?! Cậu A Đường, hình như cô ta đã ăn trộm được cái gì rồi kìa!” Lão Trương chỉ vào người phụ nữ trong màn huỳnh quang kêu to.

Hắc Diệu Đường lười biếng không buồn động đậy chân tay, nhưng ánh mắt sắc sảo hết sức tập trung chú ý vào màn huỳnh quang không rời...

Sau khi copy tài liệu được lưu trữ ở trong ổ cứng vào USB, Thương Hoài Tinh rút USB ra, nhanh chóng cất giấu vào trong chiếc ví lớn của mình. Mọi việc được tiến hành rất thuận lợi. Sau khi ra khỏi phòng ngủ của Hắc Diệu Tư, hai mắt cô ta tỏa sáng, say sưa trong giấc mộng tương lai tươi đẹp, một bước lên trời...

“Cậu A Đường, thật sự chúng ta không bắt cô ta lại à?” Lão Trương trơ mắt nhìn Thương Hoài Tinh trộm cái gì đó, đã đi ra cửa chính, lão căng thẳng đến độ tay không ngừng chà xát ở bên cạnh.

“Có vẻ ông rất không vừa lòng đối với vị hôn thê của ông chủ hả, lão Trương?” Hắc Diệu Đường chế nhạo lão bộc trung thực của nhà mình.

“Ai bảo cô ta có như thế, ngay cả chị gái của mình mà cũng làm hại!” Lão Trương nói lòng đầy căm phẫn. Ngày đó ở bên ngoài nhà trọ, nghe thấy những lời Thương Hoài Tinh chửi mắng Nghênh Hi, lão vẫn luôn canh cánh ở trong lòng.

“Đúng thế...” Hắc Diệu Đường cười thâm, hùa theo với dụng ý xấu: “Gần đây A Tư cũng hại tôi cực kỳ thâm, ông bảo lòng dạ xấu xa của tên gia hỏa kia có phải cũng rất tồi tệ hay không?”

Hắc Diệu Đường làm bộ như không có việc gì xảy ra, nhìn lão Trương, khuôn mặt tuần tú bày ra một nụ cười vô hại.

Lão Trương đáp ứng, bĩu môi nói: “Cậu A Đường, cậu đừng có nghĩ hại tôi đấy nhé!” Hình như trúng kế rồi...

“Lại còn định chối cãi hả? Bây giờ tôi mang cuộn băng giám sát toàn bộ gian phòng này suốt 24 giờ qua để chúng ta cùng nhau kiểm chứng một lần nhé, xem có đúng ông có ý đồ hiềm khích, bóng gió hay không?”

Gương mặt lão Trương như vẩn xoắn lại.

“Không nói lời nào, như vậy là ngầm thừa nhận rồi nhé!” Hắc Diệu Đường xấu xa chòng ghẹo lão Trương.

Lão Trương mặt đỏ lên, mồm há hốc, một câu cũng không dám cãi, nhưng lại cảm thấy hình như mình cần phải nói điều gì đó mới đúng.

Nói tóm lại, lão Trương có tiếng là thích nói chuyện, nhưng chỉ cần gặp được cậu Hai của nhà họ Hắc thì nhất định sẽ giống như bị đá trúng cửa sắt vậy...

Nói nhiều sai nhiều, không nói, cũng thấy mình không đúng!

Lại nói, gần đây cậu A Tư còn bảo lão phải đi theo cậu A Đường thật sát sao. Cậu A Tư còn cảnh cáo, phải canh phòng nghiêm ngặt không để cậu A Đường chạy trốn, cho nên gần đây số mệnh của lão trở nên thân thiết, như bị cột chặt ở cùng một chỗ với cậu A Đường...

Xem ra số tiền lương mười vạn khối của lão kiếm được không phải dễ dàng gì!

Ài, số kiếp của lão thực khổ.

“Thương Nghênh Hi tiểu thư! Cảm ơn thành ý và sự nhiệt tình của cô, bởi tôi đã hết sức cố gắng thuyết phục, nên cuối cùng ông chủ của chúng tôi đã đồng ý bán bộ áo cưới đó. Hiện nay chúng tôi đã xếp gọn lại bộ lễ phục để sau đó giao cho quý khách. Sau khi nhận hàng, nếu như không có gì thắc mắc, trong vòng ba ngày mời quý khách tới cửa hàng thanh toán số tiền còn thừa. Cảm tạ quý khách hàng đã hân hạnh chiếu cố!

Cửa hàng áo cưới Victoria.”

Hắc Diệu Tư trợn mắt nhìn vào hộp giấy lớn, phía trên là một tấm thiệp tao nhã ghi lời cảm ơn tinh tế, do người thư ký mang đến đặt trên bàn làm việc của anh.

Người đưa hàng giải thích, chủ cửa hàng áo cưới ủy thác giao hàng, cần đưa hộp giấy này đến khu nhà trọ cao cấp ở đường Tín Nghĩa. Do người mua đã chuyển đi nơi khác nên không có người nhận hàng, do đó viên quản lý quyết định giao lại để Hắc tiên sinh xử lý.

Theo thời gian ghi trên tấm thiệp cảm ơn kia, thời gian hiện đã qua hai ngày, hôm nay là ngày đến hạn.

Sắc mặt Hắc Diệu Tư âm trầm, anh trừng mắt nhìn hộp giấy.

Ngay cả trong tưởng tượng anh cũng không ngờ đến khả năng, Thương Nghênh Hi dùng tiền bạc của anh mua bộ lễ phục này để kết hôn với một người đàn ông khác!

Anh tuyệt đối không có ý định mở ra chiếc hộp giấy đựng thứ chết tiệt kia!

Bởi vì bộ váy cưới trong hộp giấy kia, có thể làm anh phát điên... anh sợ mình không thể khống chế nổi bản thân, sẽ sai người tới chân trời góc biển để bắt Thương Nghênh Hi về, sau đó ném cô đến một hòn đảo nhỏ không người, giam cô ở đó cả đời!

Mà trên đảo chỉ có một người đàn ông, chính là anh, Hắc Diệu Tư!

“Một hòn đảo nhỏ không người, trái lại là một chủ ý không tồi...” Anh trừng mắt nhìn hộp giấy, lẩm bẩm.

Chết tiệt! Anh nhú mày...

Mình bị trúng tà sao?!

“Này, A Tư, anh nhìn cái hộp giấy kia đã quá lâu rồi đấy.” Hắc Diệu Đường không kiên nhẫn được nữa, đành nhắc nhở anh: “Rốt cuộc anh có định nghe em nói chuyện hay không đây?”

Anh vào trong phòng làm việc này đã 30 phút, trước sau, ánh mắt của Hắc Diệu Tư chỉ dừng lại ở trên người anh không vượt quá năm giây.

“Cái gì...” Hắc Diệu Tư cau mày.

“Em nói, phiền anh bảo lão Trương đừng có đi theo em nữa được không? Nếu không tính nhẫn nại của em mà hết, không loại trừ sẽ tìm người ám sát lão nhà quê ấy đấy.”

Hắc Diệu Tư biết, em trai của mình từ trước đến nay sẽ không tùy tiện nói ra điều gì.

“Lão Trương đã trêu chọc chú à?” Anh nheo mắt lại hỏi.

“Trái lại không hề có, chẳng qua lão làm phiền đến em.” Hắc Diệu Đường vừa thu lại cặp chân dài, từ trên ghế sofa đứng dậy, đi đến trước hộp giấy.

“Nếu có bản lĩnh, chú mặc kệ lão Trương xem nào.” Khi nói, vẻ mặt Hắc Diệu Tư không chút thay đổi... Dường như bị mê muội, anh đưa tay từ từ mở chiếc hộp giấy được đóng gói rất tinh xảo đẹp đẽ kia...

Hắc Diệu Đường chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Hắc Diệu Tư, mãi đến khi hộp giấy kia được mở ra... Trong nháy mắt...

Thần sắc của Hắc Diệu Tư chột trần ngập phức tạp, mọi cảm xúc ngạc nhiên, mừng rỡ, kích động, hồi hận... hết lần này đến lần khác đan xen lẫn lộn trên khuôn mặt tuấn tú đầy kinh ngạc của anh.

Hắc Diệu Đường nheo mắt lại, đột nhiên hỏi: “Hộp áo cưới này là của người đẹp ở nhà trọ kia sao?” Nghe qua như là tùy tiện hỏi để mà hỏi.

“Chỉ có cô ấy mới xứng với bộ lễ phục này.” Anh không cần nghĩ ngợi, nói về kích động.

Anh đã từng đem nó đi bán đồ bán tháo, bởi vì cảm hận cô đã ruồng bỏ hôn ước, khiến anh không sao chịu nổi. Nhưng chẳng những cô tìm được nó, lại còn tận tâm suy nghĩ tìm cách mua nó về.

Anh đã từng điều tra, chỉ có một lần duy nhất cô quẹt thẻ chi tiêu, đó là lần cô dùng mua bộ lễ phục này. Cô đòi tiền của anh cũng chỉ vì muốn mua về một “quá khứ” thôi sao?

Hắc Diệu Tư nắm chặt quả đấm. Nghĩ lại khoảng thời vừa qua chính mình đã dùng đủ kiểu để làm tổn thương Nghênh Hi, đột nhiên anh có một nỗi sợ hãi, dường như anh sắp mất cô rồi...

“A Tư, chúng ta làm một giao dịch nhé, được không?” Hắc Diệu Đường ngó ý, thần sắc khác thường. Quả thực anh không thể tin được, lần đầu tiên cái đồ gia hỏa âm trầm này cư nhiên đã quên việc đề phòng anh!

Hắc Diệu Tư lưỡng lự, giương mắt nhìn, từ chối cho ý kiến.

Suy nghĩ của anh, tất cả đều tập trung vào việc làm thế nào để sửa chữa lại sai lầm trước kia của mình...

“Để cho em rời khỏi Đài Loan, em cam đoan sẽ tặng anh một món quà suốt đời không quên.” Hắc Diệu Đường tiếp tục nói.

Hắc Diệu Tư nheo mắt lại. “Là quà tặng gì vậy?” Anh hỏi lại giọng khàn khàn.

Hắc Diệu Đường nhếch môi, nói về thần bí...

“Người phụ nữ mà anh muốn nhất.”

© [Diễn đàn Lê Quý Đôn](#)

Nghênh Hi quyết định sẽ đến Nhật Bản, trước đó cô cũng không thông báo với Đình Tuấn.

Bởi vì cho đến giây phút cuối cùng, cô vẫn còn do dự.

Kỳ thật hiện tại cô đã dự tính không rời khỏi Đài Loan, Hắc Diệu Tư cũng không còn hứng thú đến tìm cô để gây phiền toái nữa.

Nhưng quyết định rời khỏi Đài Loan, có thể sẽ làm cho miệng vết thương của cô được khép lại nhanh hơn một chút.

Một ngày nào đó cô mang hành lý ra sân bay, nhưng cô hoàn toàn không dự đoán được, sẽ có người “ôm cây đọt thỏ” ở ngoài sân bay...

“Lên xe đi.”

Một người đàn ông giống Hắc Diệu Tư, lại một lần nữa đột nhiên xuất hiện trên một chiếc xe mui trần đầy kiêu ngạo, đột nhiên dừng ở bên đường nơi người đến người đi, dùng giọng điệu đầy bá đạo ra lệnh cho cô lên xe.

“Cô vẫn nhận ra tôi không phải là A Tư?” Hắc Diệu Đường nhếch mày lên.

“Đương nhiên rồi!” Nghênh Hi khẳng định luôn.

“Thật xuất sắc, cô đã đoán đúng rồi!” Anh thật sự rất kinh ngạc.

“Không cần phải đoán, hai anh em nhà anh vốn dĩ khác nhau rất nhiều.” Nghênh Hi thở ra một hơi, tạm thời buông tay đặt hành lý cồng kềnh của mình xuống.

“Cô đã nhận ra tôi, vậy thì tốt rồi, lên xe đi!”

“Vì sao tôi lại phải lên xe?” Nghênh Hi chớp chớp mắt hỏi lại.

“Ở vùng núi đêm hôm đó, chính tôi đã đưa cô xuống núi. Tôi tiễn cô một đoạn đường, cũng là đã cứu cô một mạng! Cho nên cô nợ tôi... đã có ơn thì phải báo đáp, hiểu chưa?” Anh nói rất đương nhiên, không hề xấu hổ.

Nghênh Hi mở to mắt, chăm chú nhìn anh.

Người này, người này, quả thực đúng là do thổ phỉ đầu thai.

“Nào, lên xe nhanh lên, còn chậm chễ nữa nhất định ân nhân của cô phải chết!”

Cô trừng mắt nhìn một thân trang phục của anh, thì thào hỏi: “Anh nói vậy là có ý tứ gì...”

“Thú thật với cô, tôi bị ép hôn, nếu cô không giúp tôi đến lễ đường giải thích với tân nương tử⁽¹⁾, nhất định tôi sẽ bị gia tộc của tân nương tìm người ám sát.”

(1) cô dâu mới

“Lẽ đường gì cơ? Ngay bây giờ hay sao? Vì sao lại phải là tôi?” Nghênh Hi nói đầy kinh ngạc: “Tôi tuyệt đối không có khả năng thay thế anh nói cái gì đó...”

“Để tôi nói cho cô biết nhé: Cô nhầm rồi, chú rể là Hắc Diệu Tư, không phải là Hắc Diệu Đường.” Anh nhếch môi, ác ý định thử hù dọa cô xem sao.

Nghênh Hi ngây người.

“Nhanh lên xe đi! Lại còn đứng đó ngây ngốc cái gì nữa?”

“Tôi không đi...” Sắc mặt tái nhợt, cô lắp bắp nói.

“Không đi sao? Vậy thì cứ để cho A Tư làm kẻ chết thay, còn tôi sẽ chạy thoát thân, cho anh ta bị ám sát. Dù sao, người khác cũng hoàn toàn không thể phân biệt được hai chúng tôi ai là ai.” Anh nói vẻ thanh thoi.

Sắc mặt của Nghênh Hi tái nhợt đến thảm hại. “Anh đừng có ở đó mà nói chuyện giạt gân...” Cô không tin.

“Tin hay không là tùy cô nhé. Gia tộc của cô dâu có thể lực tung hoành trong giới chính thương⁽¹⁾. Nếu không có ai nhắc nhở A Tư, anh ấy hoàn toàn không biết tôi dự định không thực hiện hôn ước. Đến lúc đó ở trong hôn lễ, hai phái nổi lên xung đột, A Tư chính là người bị hại trực tiếp nhất.” Anh ra vẻ đứng đắn, nghiêm túc nói. Trên thực tế, để vở kịch vui đạt hiệu quả, anh không phản đối việc thêm một chút.

(1) chính trị và thương nghiệp

Còn về phần cô dâu nhỏ đáng thương kia lần chuyện gia tộc chính trực của cô...

Đại khái không thể trêu vào thế lực của nhà họ Hắc. Cô dâu nhỏ đang chờ lấy chồng kia, một khi biết mình bị hủy hôn, đại khái cũng chỉ biết trốn vào góc vụng trộm mà khóc nức nở.

Thượng Đế tha thứ cho anh đã làm tổn thương một trái tim thiếu nữ ngây thơ, Amen!

“Vì sao anh không tự đi nói với anh ấy?” Nghênh Hi yếu ớt hỏi anh ta.

“Rất đơn giản, tôi không thể để cho A Tư tìm thấy tôi.” Hắc Diệu Đường hạ ánh mắt xuống, thu lại ngọn lửa đang nhảy nhót ở trong đôi mắt đen của mình. “Đây là quy tắc của trò chơi.”

Ngưng mắt nhìn Nghênh Hi đã bị dao động rất rõ, anh ta nhếch môi, hạ lời giải thích.

Chương 11

Nghênh Hi không biết có phải mình bị lừa gạt hay không?

Người kia sau khi đưa cô đến lễ đường kết hôn đã ném cô xuống xe, sau đó lập tức nhấn ga mạnh hơn rồi “bỏ chạy”.

“Ông trời...” Cô thì thào nói nhỏ, đứng thẳng bất động trước cửa lễ đường được trang trí trắng lộng lẫy.

Trùng mắt nhìn cổng lễ đường được kết thành vòng bằng mấy vạn đóa hoa hồng tươi màu hồng phấn. Hai bên cửa lễ đường, trên bức tường cao khoảng gấp đôi chiều cao của người, có treo hai chiếc TV màn hình lớn, đủ thấy buổi hôn lễ này thật long trọng...

Bên ngoài một đoàn truyền thông đang ở chờ đợi, mười mấy nhân viên bảo vệ trang bị đầy đủ, cố gắng ngăn cản những phóng viên truyền thông đang chuẩn bị xông vào lễ đường.

Bỗng nhiên, màn hình TV trước lễ đường chợt bật sáng, hiện lên màn bắn pháo hoa rực rỡ. Trong nháy mắt toàn bộ mọi ánh mắt đều tập trung vào màn hình TV...

Màn hình TV bỗng hiện ra một tấm ảnh cưới đúng tiêu chuẩn: một đôi nam nữ trang phục lộng lẫy đang yên lặng nhìn nhau trong vòng tay ngọt ngào.

Các phóng viên ảnh nhao nhao hướng ống kính vào màn hình TV, chụp ngay hình ảnh của cô dâu chú rể trong tấm ảnh, chú rể Hắc Diệu Tư anh tuấn cao ngất cùng với cô dâu đáng người mềm mại khả ái...

Nghênh Hi ngơ ngác mở to mắt nhìn tấm ảnh ghép kia!

Đột nhiên nước mắt tràn ngập trong khóe mắt của cô...

Trong ảnh, người con gái kia cười mới duyên dáng làm sao, bộ váy cưới cô dâu mặc trên người, chính là bộ áo cưới được may thủ công ở trong cửa hàng áo cưới mà cô đã thỉnh cầu nhân viên cửa hàng bán cho cô...

Còn người đang tươi cười tràn đầy vui vẻ hạnh phúc kia lại chính là cô.

“Wow? Kia không phải chính là cô dâu đó sao?!”

Có một ký giả phát hiện ra Nghênh Hi, hiện trường lập tức nổi lên một làn sóng

xôn xao...

Trước khi cô sắp sửa bị vây quanh, một chiếc xe hơi màu đen có chỗ ngồi dài hơn nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô, đột nhiên cánh cửa xe bật mở, Nghênh Hi bị một đôi tay mạnh mẽ ôm ngang hông...

“Lên xe nhanh lên.”

Nghênh Hi còn chưa kịp phản ứng, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông đã áp sát vào bên tai cô khẽ nói, đồng thời với tác phong gọn gàng nhanh nhẹn, hai tay anh kèm chặt vào hai bên rồi nhắc cô lên xe.

“Nhìn kia, đó là Hắc Diệu Tư!”

Đám phóng viên bắt đầu ùn ùn xô đến, tiếng la hét chói tai. Chú rể trang phục lộng lẫy, bắt chước tình tiết lãng mạn trong điện ảnh, tay ôm chặt cô dâu chỉ mặc trang phục bình thường nhắc bổng lên xe trước hàng loạt ánh đèn flash chớp nháy, tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn với màn trình diễn vừa rồi...

Qua phút thăng thốt, sau khi Nghênh Hi bị cưỡng ép lên xe, cô mới phát hiện trên xe chỉ có hai người, cô và Hắc Diệu Tư, lão Trương ngồi ở ghế trước cười hì hì, bị ngăn cách bởi một vách kính bằng thủy tinh chống đạn từ bên ngoài thật dày.

“Em ngạc nhiên lắm sao?” Anh cười nhìn cái miệng nhỏ nhắn hơi hé mở của cô. Hắc Diệu Tư ôm chặt thân thể mềm mại mà thật kiên cường kia vào lòng mình.

Giọng nói thuần, dịu dàng của anh lại làm cô hoài nghi anh có mục đích riêng.

“Vì sao lại là anh? Rõ ràng anh ta nói với tôi... anh ta nói với tôi, đây là hôn lễ của anh ta mà...” Âm điệu run rẩy của cô không khổng chế nổi sự ghen ngào, bên trong bao hàm rất nhiều cảm xúc, vừa yếu đuối vừa uất ức mà ngay cả bản thân Nghênh Hi cũng không biết...

“Đương nhiên là anh rồi!” Anh nắm chặt đôi tay nhỏ bé của cô. “Chẳng qua đây chỉ là khúc nhạc dạo đơn thuần. Hôn lễ của chúng ta không tổ chức ở chỗ này, mà là ở một tòa giáo đường yên tĩnh, không có bất luận kẻ nào có thể quấy rầy chúng ta.”

“Anh... Cho tới cùng anh có biết là anh đang làm cái gì không? Hoặc là, lúc này anh lại nghĩ ra một trò chơi mới nào đó để làm tổn thương tôi chăng?” Cô không tin, nghi ngờ hỏi lại anh.

Gương mặt anh tuấn của Hắc Diệu Tư giật giật một hồi: “Em cực kỳ hiểu anh, Nghênh Hi à, trước mặt giới truyền thông anh không thể làm bất kể chuyện gì đối với

phụ nữ, cho dù là để trả thù.”

Nói cách khác, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay đều được anh thiết kế tỉ mỉ. Mục đích của anh là muốn tuyên bố với toàn thế giới... cô gái có tên là Thương Nghênh Hi kia, đời này kiếp này là vợ của anh, của Hắc Diệu Tư này!

Quả thực, Nghênh Hi hiểu anh rất rõ, từ trước đến nay cách hành xử của anh cực kỳ ngang ngược. “Nhưng chẳng phải là anh vẫn luôn hận tôi hay sao?” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh hồi tâm chuyển ý như thế?

“Hận em ư?” Anh cúi đầu xuống khẽ nói.

Nghênh Hi rũ mắt xuống, mặc nhiên thừa nhận.

“Bởi vì khi ấy anh chưa hiểu rõ, em có ý nghĩa quan trọng với anh đến nhường nào! Cũng bởi vì sự quan tâm của anh với em quá mức lớn lao, vượt qua cả giới hạn mong muốn của bản thân, cho nên anh bị sự hận thù làm mê muội, cho rằng chỉ cần hận em là có thể lấy nó thay thế cho cảm xúc yếu đuối của anh.” Hắc Diệu Tư vươn bàn tay to ấm áp, áp sát vào đôi má lạnh lẽo của cô, động tác dịu dàng tinh tế giống như đang bao bọc một vật quý giá.

“Rốt cục đến khi anh hiểu ra em quan trọng với anh đến nhường nào, anh mới nghĩ ra, duy nhất chỉ có cách này mới có thể khiến anh tìm lại được người con gái anh yêu, để bù đắp lại cho cô ấy.”

Đôi bàn tay to của anh ôm chặt lấy gương mặt cô, khiến cho Nghênh Hi buộc phải phải ngửa mặt lên, ngắm nhìn đôi mắt đầy sâu xa của anh.

“Anh để cho tôi đi có lẽ sẽ tốt hơn...” Cô mở to mắt nhìn lại, lựa chọn cự tuyệt anh.

Hắc Diệu Tư sững sốt. “Vì sao vậy? Em cần phải hiểu ý của anh...”

“Chỉ có như vậy thôi vẫn chưa đủ.” Cô lắc đầu, cười nói: “Có lẽ là anh để ý đến tôi, nhưng để ý và yêu là hai chuyện khác nhau.”

Cô nhấn vào nút trò chuyện với người ngồi lái xe phía trước: “Lão Trương, xin hãy dừng xe.”

“Nhưng Thương tiểu thư à, chẳng phải cô muốn kết hôn với ông chủ của tôi đó sao?” Lão Trương khó hiểu hỏi. Nhưng Hắc Diệu Tư vẫn chưa mở miệng ngăn cản, cho nên lão ngoan ngoãn dừng xe lại.

Nghênh Hi không trả lời, sau khi mở cửa xe cô xuống xe không chút do dự.

“Em vẫn còn chưa nghe hết lời nói của anh!” Hắc Diệu Tư đuổi theo.

Cô không dừng bước: “Thực xin lỗi, sắp sửa đến giờ lên máy bay, tôi sợ rằng không còn nhiều thời gian để cùng anh chơi trò chơi nữa.” Cô nói nhàn nhạt, đưa tay vẫy một chiếc tắc xi.

Sắc mặt Hắc Diệu Tư cứng đờ. “Chỉ cần một phút đồng hồ.”

Anh tóm lấy cổ tay cô, ngăn không cho cô lên xe.

“Anh buông ra đi, vô ích thôi.” Cô quay đầu lại, thậm chí còn mỉm cười với anh: “Tôi thừa nhận, vừa rồi những chuyện mà anh đã làm khiến tôi cực kỳ cảm động, nhưng chỉ có thế này thôi thì tôi không có thể...”

Cô nghẹn ngào dừng lại.

Cô đã từng hỏi anh, nhưng anh vẫn không chịu nói lời yêu với cô... đến ngay cả lúc này cũng vậy...

Rút tay ra, cô kiên quyết xoay người lên xe...

Không quay đầu lại.

Một tháng sau.

Trên thế giới, duyên số của con người ta có lúc quả thật cũng rất kỳ lạ.

Bản thân Nghênh Hi cũng không hiểu vì sao cuối cùng cô lại gặp được Mike, khi ấy cô cực kỳ bàng hoàng đến mức không biết xử trí thế nào nữa.

“Bởi vì tôi là của Chúa Cứu Thế của cô mà! Amen.” Mike làm mặt quỷ nhìn Nghênh Hi nói.

“Đừng có trêu đùa kiểu như thế!” Bạn gái của Mike thản nhiên dùng lực cốc một cái vào đầu anh.

“Ái dà, nhẹ tay một chút đi, rất đau đấy!”

“Ai bảo anh lần nào cũng không đứng đắn...”

Cặp môi nhỏ nhắn của Điềm Điềm ngọt ngào cãi lại... Nghênh Hi lặng lẽ rời khỏi phòng bếp của nhà hàng, nụ cười của cô ẩn chứa một nét hiu quạnh.

Một tháng trước, sau khi rời khỏi Hắc Diệu Tư, cô cũng không trở lại sân bay, lên

máy bay rời khỏi Đài Loan nữa.

Bởi vì đột nhiên cô nhận ra rằng, chiều sâu của vết thương, chẳng hề liên quan đến khoảng cách xa hay gần. Cho dù vượt trùng dương đến Nhật Bản xa xôi, vết thương của cô vẫn đau đớn như cũ.

Những ngày qua, cô đã cố gắng sống để quên đi quá khứ. Thời điểm cô nghĩ muốn bắt đầu lại cuộc sống một lần nữa, lúc đi tìm việc, may mắn thay, duyên số đã khiến cô gặp lại Mike lần thứ ba, khi đó Mike đã là ông chủ của một nhà hàng chuyên món ăn Pháp!

Trước đây cô vẫn cho rằng Hắc Diệu Tư lợi dụng thế lực áp bức người khác, không nghĩ tới anh vậy mà lại dùng tiền để mua lại quán cà phê của Mike, chỉ vì muốn cô không có việc làm.

Rất hiển nhiên, Hắc Diệu Tư lợi dụng sự giàu có của mình mà mua làm gió rất nhiều chuyện.

Đi đến phía trước nhà hàng, Nghênh Hi nhận thấy bên ngoài có chút xôn xao.

“Có chuyện gì vậy?”

Cô hỏi vài học sinh làm part-time đang tụ tập trước quầy hàng.

Một nhóm các cô trẻ tuổi đang châu đầu ghé tai thì thảo với nhau, bộ dáng vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Chị Nghênh Hi, bên ngoài có một người khách rất đẹp trai!” Một cô gái nhỏ có đôi bím tóc buộc cao trên đầu, hai má đỏ hây hây nói đầy thán phục.

“Thật quá đẹp trai! Xem ra ngài ấy cực giỏi, hơn nữa bộ dáng giống như có rất nhiều tiền.” Một cô gái khác bằng tuổi hai mắt tỏa sáng bổ sung thêm.

“Nói cho chị nghe với nào?” Nghênh Hi cười hỏi.

Mấy cô gái trẻ này thật sự rất đáng yêu.

“Ngài ấy lái một chiếc xe thể thao xem ra cực kỳ đắt tiền, rồi dừng lại ở ngoài cửa nhà hàng của chúng ta!” Cô gái thứ ba có đôi má đầy tàn nhang, vẻ mặt tràn ngập ảo tưởng, lộ rõ vẻ mê mẩn.

“Ở ngay cửa sao?” Ánh mắt Nghênh Hi dời về phía ngoài cửa.

Quả nhiên, có một chiếc xe thể thao màu đen đầy kiêu ngạo đang đỗ chắn ngang

trước cổng nhà hàng...

Nhưng theo quy định, chỗ này không được dừng đỗ xe.

Nghênh Hi hơi hơi nhú mào, đi tới nơi đã thu hút ánh mắt của nhóm các cô gái trẻ kia...

“Tiên sinh, phiền ngài có thể lái xe dời qua chỗ khác được không?”

“Có thể lắm, nhưng mà với điều kiện em phải đi cùng với anh.” Người đàn ông xoay người, ánh mắt thâm thúy rơi vào người cô.

Nhìn thấy gương mặt của người đàn ông kia, trong nháy mắt, Nghênh Hi chết sững ở tại chỗ, cảm giác thấy mình cơ hồ không sao hít thở nổi nữa.

“Em cực kỳ kinh ngạc sao?” Hắc Diệu Tư nhếch môi, yên lặng nhìn cô. “Em là người phụ nữ của anh, cho dù em ở nơi nào anh cũng đều có thể tìm được em.”

Cô trừng mắt anh, mãi lúc sau cô mới không chế được sự kinh ngạc lẫn thất thố của mình.

“Mời anh đem xe đi chỗ khác, nếu anh muốn dùng cơm, trước hết xin mời anh đưa xe đi đã, sau đó có thể gọi người để được phục vụ các món ăn.” Cô nghiêm mặt lại, vừa nói dứt lời không chút do dự xoay người bỏ đi...

“Nghênh Hi.” Anh tóm lấy cánh tay của cô.

“Anh buông tay ra.” Cô nhỏ giọng trách cứ anh, khẩn trương nhìn xung quanh một hồi.

Mãi đến khi xác định không làm người khác chú ý, cô mới thở dài nhẹ nhõm: “Anh mau buông tay ra, tôi đang trong giờ làm việc.” Cô tức giận cảnh cáo anh.

Nhìn thấy cô căng thẳng, thái độ của anh lại nhàn nhã khác thường: “Anh có lời muốn nói với em, trừ phi em theo anh ra ngoài, nếu không anh sẽ không buông tay.” Nhường mào, anh cẩn thận nghiên cứu thái độ của cô.

“Anh...”

Hít sâu một hơi, Nghênh Hi tự nhủ mình không nên so đo, bởi vì, anh chính là một người đàn ông thô phỉ nhất trên đời.

“Rốt cuộc anh muốn nói điều gì đây? Không thể nói ở nơi này hay sao?”

“Em đang trong giờ làm việc, không tiện lắm.” Anh dùng lời nói của chính cô để

bao biện ngược lại với cô.

Cô trừng mắt nhìn anh, cố gắng hạ giọng, tức giận nói: “Vậy anh hãy buông tay ra trước đã có được hay không?”

Cô chú ý tới mấy cô gái trẻ kia đã nhìn thấy Hắc Diệu Tư đang động tay động chân với cô.

“Theo anh ra ngoài.” Anh cong môi, nhắc cặp chân dài, lôi thẳng cô ra ngoài cửa nhà hàng.

Cho dù Nghênh Hi không muốn, nhưng trong phòng ăn có rất nhiều khách hàng, rất khó tránh khỏi làm cho mọi người chú ý đến nề cô cứ khư khư cố chấp chống cự lại anh. Trừ phi cô không thèm để ý tới ánh mắt của người khác.

Hai người đi đến ngoài cửa, cô lập tức hất tay anh ra.

Hắc Diệu Tư nheo lại mắt, cực kỳ hứng thú nhìn cô. “Em đang tức giận sao, Nghênh Hi?”

“Vì tôi lại không thể tức giận chứ?” Cô phẫn nộ nói: “Trước kia anh trả thù tôi còn chưa đủ sao? Dựa vào cái gì anh lại tới quấy rầy cuộc sống của tôi chứ?”

“Em biết rõ ràng vì sao anh xuất hiện ở đây mà.” Anh thu hồi lại nụ cười, thẳng thắn yêu cầu: “Theo anh trở về.”

“Không bao giờ.” Cô cự tuyệt không chút suy nghĩ.

Không khí đột nhiên trở nên cực kỳ căng thẳng.

Hắc Diệu Tư giận tái mặt: “Rốt cục em muốn anh phải làm như thế nào đây?” Mãi lâu sau anh mới phá vỡ sự trầm mặc.

“Anh không phải làm cái gì hết, chỉ cần hãy rời khỏi cuộc sống của tôi mà thôi.” Nghênh Hi cúi nhìn mặt đất thẫn thờ nói.

“Như vậy không được.” Anh cũng nghiêm mặt lại, trả lời thẳng thừng.

“Vậy, cho tới cùng anh muốn thế nào đây?!”

Cô cũng không sao giữ được bình tĩnh nữa, kích động chất vấn anh.

“Những lời này anh nên hỏi lại em mới đúng, cho tới cùng em muốn điều gì đây?!” Giọng nói của anh không còn kiên nhẫn, trở nên cứng nhắc nhưng cũng đầy gượng gạo.

Cảm giác sắp không khống chế được nước mắt tràn mi, Nghênh Hi xoay lưng lại về phía anh. “Anh đi đi, tôi không thể trở về với anh, vĩnh viễn không thể.”

Hắc Diệu Tư giận tái mặt, gương mặt anh tuần đầy u ám.

“Được, em muốn thời gian, anh sẽ cho em thời gian.”

Anh đi đến cạnh cửa xe, trước khi lên xe còn bỏ lại một câu sau cùng...

“Em hãy ngẫm nghĩ một lần cuối đi, anh thật sự hi vọng em hãy trở về cùng anh.”

Nghênh Hi đứng thẳng bất động tại cửa, mãi đến lúc anh lái xe đi, cô mới mệt mỏi đưa tay lau đi những giọt nước mắt.

Nghênh Hi phát hiện, gần đây thường xuyên có những người không hiểu tại sao cứ đến gác ngoài cửa nhà hàng...

Những người đó vừa nhìn đã thấy không giống như những người dân bình thường khác, tất cả họ đều cao to, cường tráng, vẻ mặt sát khí, trên mặt chỉ kém không có vết dao chém mà thôi. Khách hàng sợ tới mức không dám tới cửa, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, nhà hàng hoàn toàn không thể kinh doanh được nữa.

“Ài!”

Lúc này đã là lần thờ dài thứ hai mươi trong ngày của Mike.

“Tôi thấy nhất định là do tôi không muốn bán nhà hàng này, cho nên đã đắc tội với người nào đó rồi.” Mike lẩm bẩm, ánh mắt trùng trùng như muốn đâm mấy gã đại hán ở ngoài cửa kia.

“Rốt cuộc có chuyện gì thế, những người này ở từ đâu tới đây vậy?” Nghênh Hi hỏi Mike.

“Hai ngày trước có người tới tìm tôi đàm phán chuyện mua lại nhà hàng này.” Mike nói vẻ như không biết làm thế nào: “Cô cũng biết rồi đấy, Nghênh Hi à, tôi và Diễm Diễm cũng sắp kết hôn, cho nên tôi đã suy nghĩ kỹ và đưa ra quyết định, cho dù đối phương có đặt giá bao nhiêu tiền tôi cũng không bán nhà hàng này. Nhưng mà không biết vì sao mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng như vậy, tình hình mà còn thế này thì làm sao nhà hàng tiếp tục buôn bán được đây...”

Mike hoang mang ôm lấy đầu, không hiểu vì sao mỗi lần anh mở cửa hàng, mỗi

lần kinh doanh không quá ba tháng, đều có người muốn mua lại.

Nghênh Hi vừa nghe, đã biết đây là kiệt tác của ai.

“Anh không cần phải lo lắng, không sao đâu.” Cô yếu ớt an ủi Mike.

Mike vẫn không ngừng thờ dài, mỗi một lần ngẩng đầu nhìn ra đồ hung thần ác sát ngoài cửa kia, anh lại càng chán nản cúi đầu xuống thấp hơn.

Nhìn thấy bộ dạng này của Mike, thật sự Nghênh Hi cảm thấy mình thật có lỗi, nếu không phải vì cô, Mike hẳn sẽ không luôn gặp phải những chuyện kỳ quái như vậy...

Cô biết Hắc Diệu Tư làm như vậy, mục đích là cái gì.

Nhưng sao anh lại có thể không kiêng nể bất cứ điều gì vậy chứ? Anh phá hoại cuộc sống bình lặng của cô, bức bách bạn bè của cô để làm gì?

“Nghênh Hi, thật xin lỗi, lần này có khác với những lần trước, tôi đồ rằng không chắc mình có giữ lại được nhà hàng này không.” Mike ưu sầu nói.

Nghe thấy Mike nói vậy, Nghênh Hi không kìm được lòng chua xót...

Vì sao cô luôn luôn không thoát nổi Hắc Diệu Tư? Lại còn làm liên lụy đến bạn bè bên cạnh, hại bọn họ phải mang vạ!

Vành mắt cô đỏ ửng, rốt cục Nghênh Hi hạ quyết tâm...

Mục đích Hắc Diệu Tư làm như vậy chính là muốn ép cô chủ động đi tìm anh! Vậy thì cô sẽ đi tìm anh...

Triệt để phân rõ ranh giới với anh...

Sau khi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, cô đơn thương độc mã chạy đến tòa nhà lớn của tập đoàn Hắc thị. Cô nhận thấy, những bảo vệ lần trước đã ngăn cản cô lần này để mặc cô đi vào thoải mái không ngăn trở nữa, lại còn mỉm cười đầy khách khí chào hỏi cô...

Giống như đã sớm biết cô sẽ tới nơi này vậy.

Nghênh Hi đẩy hồ nghi đi vào thang máy, sau khi đến tầng cao nhất, cô phát hiện ra, cả khu văn phòng xa hoa rộng lớn như vậy lại trống không, đến cả một con mèo nhỏ cũng không có.

Ngày trước khi cô tới, rõ ràng nơi này rất náo nhiệt, một đoàn thư ký và nhân viên trợ lý rong rã vây quanh bên người Hắc Diệu Tư.

“Em nhìn cái chết tiệt gì ở xung quanh văn phòng vậy?”

Tiếng nói trầm thấp của Hắc Diệu Tư bỗng dưng vang lên, làm Nghênh Hi giật nảy mình.

“Vì sao nơi này của anh lại trở nên trống không như vậy?” Cô nghi ngờ hỏi, vừa rồi từ lúc ở dưới lầu cô đã cảm thấy có gì đó không bình thường.

Một văn phòng trống không, cũng bởi vì nó xa hoa, rộng lớn đến mức khiến người ta lú lù, lại càng làm cho người ta cảm thấy quái dị.

“Rất đơn giản, anh đã bảo tất cả bọn họ rời đi rồi.” Anh sai cặp chân dài, nhàn nhả ngồi dựa vào chiếc bàn tiếp khách.

“Vì sao lại thế?” Giác quan thứ sáu của con người, làm cho cô nổi lên sự hoài nghi về hiện tượng không bình thường này.

“Em đến chỗ anh là để thảo luận về văn phòng sao?” Anh cười như không cười hỏi lại cô: “Nếu em thích, anh có thể chuẩn bị một phòng “trợ lý đặc biệt” dành riêng cho em ở nơi này.” Anh cúi đầu cười nhẹ ngỏ ý.

“Anh đừng có giờ vẽ mặt đùa cợt ấy với tôi!” Nghênh Hi cực kỳ nghiêm túc nghiêm mặt lại. Cô chợt nhớ hôm nay mình tới đây là vì muốn “giáo huấn” anh: “Tôi đến đây vì lý do gì, tin rằng chính anh đã làm ra chuyện thì anh cũng đã biết rất rõ rồi.”

“Anh đã làm chuyện gì vậy?” Anh khẽ cười hỏi lại, mở chiếc hộp màu vàng rút ra một chiếc xì gà cao nhất cấp, thành thoi châm lửa.

“Anh đã phái người đến gác ở cửa nhà hàng của Mike, cố ý làm cho việc kinh doanh của anh ấy không được thuận lợi, đúng không?” Cô vạch trần tội trạng của anh.

“Anh đã làm vậy sao?” Anh tròn mắt.

Không ngờ rằng anh lại có thể vô lại đến vậy!

“Đương nhiên là anh làm rồi!” Nghênh Hi trợn trắng mắt, thái độ quá quắt tỏ ý không liên quan gì của anh làm cho cô cực kỳ phẫn nộ. “Nếu như anh muốn làm việc gì, cứ nhắm vào tôi là được, đừng có làm ảnh hưởng đến bạn bè vô tội của tôi!”

Hắc Diệu Tư nheo mắt lại: “Em sai rồi, tất cả những điều anh làm chỉ nhằm vào em thôi, những người khác anh hoàn toàn không có hứng thú.”

Giọng điệu tự cao tự đại, chỉ tốt ở bề ngoài, khiến Nghênh Hi càng thêm tức giận.

“Nhưng hiện tại, anh đã xúc phạm tới bạn bè của tôi...”

“Đủ rồi đấy!” Anh đột nhiên phát hỏa: “Mở miệng ngậm miệng đều là bạn bè, anh nghe thật chú ý, nếu có thể anh sẽ tìm người mang cái người mà em gọi là bạn bè kia ném xuống sông luôn.”

Nghênh Hi kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

“Làm sao anh lại có thể ngang ngược, không phân rõ phải trái như vậy chứ?!”

“Bởi vì ‘lý’ là do anh đặt ra, anh cao hứng thì sẽ rất biết điều, còn nếu mất hứng thì sẽ rất ngang ngược!” Anh xấu xa nói.

Anh kiêu ngạo nhìn cô, lồng ngực của Nghênh Hi không ngừng lên xuống bởi quá tức giận, cô cố gắng kìm lại nước mắt: “Tới cùng anh muốn thế nào mới bằng lòng dừng tay đây?!”

“Điều ấy em biết rất rõ mà, việc gì phải hỏi anh nữa.” Khẩu khí của anh cực kỳ cứng rắn.

Rốt cuộc nước mắt của Nghênh Hi không kìm nổi nữa liền trào ra: “Tôi đã nói rồi, sẽ không bao giờ trở về với anh, nhất định không trở về.”

Khuôn mặt tuần tú bá đạo của Hắc Diệu Tư trở nên cứng đờ.

Nhìn thấy nước mắt của cô, gương mặt anh tuần của anh thoáng chốc như bị sương mù phủ kín: “Không được khóc.” Anh khàn giọng cảnh cáo cô.

Cô chưa xót khổ sở gần từng tiếng nói với anh: “Nếu anh còn tiếp tục làm tổn thương tới bạn bè của tôi, tôi sẽ hận anh.” Nước mắt không nghe lời vẫn tiếp tục lăn xuống dưới.

Sắc mặt Hắc Diệu Tư rất khó coi: “Anh đã bảo là em là không được khóc cơ mà!” Giọng của anh càng thêm trầm đục.

“Anh đừng có để ý đến tôi...”

“Chết tiệt!”

Đột nhiên anh đưa tay tóm lấy cô. Nghênh Hi trở tay không kịp, lập tức bị anh ôm

vào lòng...

“Anh đã nói là em không được khóc, em không nghe thấy sao?!” Giọng nói của anh rất xấu, lại giống như đang cố kìm nén lại cảm xúc sắp sửa bạo phát, vòng ôm của anh rất dịu dàng, rất cẩn thận như không muốn làm đau cô.

Nghênh Hi ngơ ngác nhìn người đàn ông đang thở hổn hển...

Nước mắt của cô làm cho anh không khống chế được sao?

Mọi người đều biết, từ trước đến nay Hắc Diệu Tư luôn lạnh lùng, tự kiềm chế rất tốt, nhưng mà...

Trong lúc vô tình, dường như cô đã phát hiện ra một chuyện vô cùng lạ lùng...

Nước mắt tiếp tục rơi xuống đất, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Hắc Diệu Tư càng ngày càng thối, “thí nghiệm” của cô đã có phần chuẩn xác.

“Ginny, lập tức thông báo cho Long Nham, nói cậu ta rút bỏ người gác cửa!” Rốt cục anh nhấn vào chiếc nút trò chuyện ở trên bàn, ảo não nhìn người con gái ở trong lòng.

Nụ cười thắng lợi hiện ra trên gương mặt như “lê hoa đái vũ”⁽¹⁾ của Nghênh Hi...

(1) nước mưa đọng trên cánh hoa lê

Nếu như sớm biết chiêu này có tác dụng tốt như vậy, cô cũng không ngại lấy nước mắt của mình để đối phó với “người xấu” kia.

“Em đừng tưởng rằng anh sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy!” Anh nói giọng âm trầm, hung tợn trừng mắt nhìn nụ cười trên gương mặt Nghênh Hi.

“Tôi phải đi rồi.” Lau nước mắt xong, cô đẩy người đàn ông ra, không buồn để ý tới lời uy hiếp ác bá của anh.

“Em còn muốn chạy đi đâu?” Hắc Diệu Tư không những không buông tay, ngược lại còn ôm cô chặt hơn.

“Anh còn muốn thế nào nữa...”

Trước sau Nghênh Hi không thể tránh thoát ra nổi vòng tay của anh, sức lực của anh cũng thật lớn...

“Tự đến cửa chui đầu vào lưới, đơn giản như vậy mà em đã muốn đi sao?” Anh nheo mắt lại, đột nhiên ánh mắt trở nên sâu sắc.

“Cho tới cùng anh muốn thế nào mới thôi!” Cô căng thẳng nhớ tới việc một cả tầng lầu này hoàn toàn không có người khác.

“Vậy em muốn như thế nào?” Anh cong môi, nở nụ cười cực kỳ tà ác. “Em nói xem?”

Nghênh Hi ngơ ngác mở to mắt nhìn lại anh...

Đột nhiên cô chợt hiểu ra, so với sự hư hỏng của “con người xấu xa” kia, bản thân cô dường như đã quá đơn thuần...

Chương 12

“Anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?!”

Ở trong thang máy, Nghênh Hi trước sau không thỏa hiệp vẫn tiếp tục phản kháng lại anh.

Hắc Diệu Tư liếc cô một cái, sắc mặt xem ra không được tốt lắm.

Nghênh Hi thoảng co rúm người lại. “Nếu anh còn không chịu buông tay, tôi sẽ lớn tiếng gọi người đến cứu mạng!” Cô to gan đe dọa anh.

Hắc Diệu Tư cười chế giễu, tiếp tục giữ thái độ trầm lặng, giống như đang giễu cợt cô không biết tự lượng sức mình.

Nghênh Hi đợi cho đến lúc cửa thang máy mở ra, lập tức cố sức hét lên lanh lảnh...

“Cứu tôi với! Hắc Diệu Tư bắt cóc tôi!”

Không thể tưởng tượng được, nhân viên bảo vệ tòa nhà đã được huấn luyện kia lại giống như không thấy chuyện gì xảy ra, ai nói chuyện phiếm tiếp tục nói chuyện phiếm, ai hút thuốc tiếp tục hút thuốc...

Hắc Diệu Tư rất dễ dàng cưỡng ép được cô đi đến bãi đỗ xe dưới đất. Nghênh Hi ý thức được mình đã thất bại. Nơi này hoàn toàn thuộc địa bàn của anh, cô lại muốn gọi người giúp đỡ mình ở nơi này thật là quá u mê!

“Nếu Mike phát hiện ra tôi bị mất tích, nhất định sẽ báo cảnh sát đấy.” Cô nhắc nhở anh.

“Không sao cả, dù sao cũng không có ai đi tìm em đâu.” Anh thoải mái nói rồi nhốt cô vào trên xe.

Nghênh Hi nghi hoặc trừng mắt nhìn anh. “Cảnh sát nhất định sẽ tìm được tôi.”

Anh cười nhạo. “Không có khả năng ấy đâu, đến lúc đó thì em đã ở trên một hòn đảo nhỏ không một bóng người rồi.” Anh nhìn cô, khuôn mặt tuần tú nở nụ cười toe toét.

Nghênh Hi ngây người. “Anh có ý gì...”

“Ý ở đây là... trên đảo này sẽ không có thừa những người không có liên quan, chỉ

có anh với em thôi.” Anh trả lời ngắn gọn thanh thoát.

Nghênh Hi ngơ ngẩn trừng mắt nhìn khuôn mặt cười hàm chứa vẻ xấu xa của anh, hơn nửa ngày không thốt nên lời, mãi đến lúc anh đi vòng qua xe, mở cửa xe bên kia...

“Sao anh lại có thể dám hạn chế tự do của tôi như vậy chứ?” Cô hoang mang trách móc anh.

Hắc Diệu Tư chưa kịp trả lời, từ bên ngoài tòa cao ốc, phía sau chiếc cột lớn khoảng tám mét, đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc...

Giữa lúc hỗn loạn, Nghênh Hi kinh ngạc giật mình khi nhìn thấy đằng sau chiếc cột bê tông cốt thép kia có một người đàn ông, lăm lăm khẩu súng trong tay đang chuẩn bị bắn trộm... Mãi đến lúc Hắc Diệu Tư mạnh mẽ đè đầu cô xuống...

“Năm sắp xuống!”

“Pằng pằng pằng...”

Nòng súng liên tục nhả đạn tóe lửa... Hắc Diệu Tư cấp tốc khởi động xe. Trong bãi đỗ xe rộng lớn nổ ra cuộc đấu súng hỗn loạn.

“Đừng mà!” Nghênh Hi hét chói tai.

Mắt nhìn thấy viên đạn suýt qua trán của anh, trái tim cô như sắp vỡ vụn ra.

“Dừng xe... xin anh đấy, dừng xe đi mà...”

“Không được!” Anh cố gắng đạp chân ga.

Hắc Diệu Tư cố ý lái xe vọt đi. Cô mở to mắt, hoảng sợ nhìn thấy nửa người trên của anh lộ ra ngoài ở cửa kính của xe.

“Pằng pằng...”

Đạn bắn thủng cửa xe, đồng thời xuyên vào cánh tay Hắc Diệu Tư.

Nhìn thấy máu tươi tung toé trên cánh tay trái của anh, trái tim Nghênh Hi cơ hồ ngừng đập.

“Em xin anh đấy, dừng xe nhanh lên...” Cô yếu ớt cầu xin anh.

“Hắn đang muốn lấy mạng của em đấy!” Anh âm trầm nói, bình tĩnh xoay chuyển tay lái.

Hai tay Nghênh Hi bịt chặt lấy miệng. Nỗi sợ hãi mạnh mẽ khiến cổ họng cô nghẹn tắc nghiêm trọng. Hiện giờ, rốt cục cô đã hiểu ra, anh đang mạo hiểm tính mạng của mình cố gắng lái xe đi vì sự an toàn của cô.

Nghênh Hi trợn mắt khi thấy rõ ràng kẻ đang cầm súng bắn tĩa kia chính là... Diêu Gia Nãi!

Mắt nhìn thấy súng liên tục nhả đạn mà không sao thực hiện được ý định, Nghênh Hi nhìn thấy Diêu Gia Nãi đi ra bên ngoài cây cột, hai tay giơ khẩu súng lục, thận trọng nhằm chính xác mục tiêu...

Giờ khắc này, một nỗi sợ hãi thật sâu xâm chiếm trái tim Nghênh Hi.

Đột nhiên xe quay đầu lại, hướng thẳng về phía cây cột bê tông cốt thép kia lao tới cực nhanh...

Hắc Diêu Tư nhìn chăm chăm vào mục tiêu cách đó không xa, vẻ mặt lãnh khốc, giống như kiểu đang chuyên tâm vào công việc ngày thường vậy.

“Hắc Diêu Tư, mày không cho tao sống, tao lại muốn mày cùng chết với tao!” Diêu Gia Nãi điên cuồng nở nụ cười lạnh lẽo, ra sức bóp cò súng...

“Ầm!”

Xe lao lên cây cột xi-măng, đồng thời tiếng đạn nổ từ khẩu súng vọt ra gần như cùng một lúc...

Sự va đập mạnh mẽ, trong nháy mắt làm cho Nghênh Hi mất đi ý thức...

Thời điểm Nghênh Hi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên ga giường trắng tinh, trong bệnh viện thật yên tĩnh.

Cô từ từ mở mắt, sau đó đột nhiên ngồi phắt dậy ở trên giường...

“Hắc Diêu Tư” Cô thét chói tai.

Cô mở to cặp mắt, ngơ ngàng nhìn bức tường trắng bệch, cô hoài nghi bản thân mình đang ở trong một cơn ác mộng đáng sợ.

Từ phía sau lưng, một vòng ôm ấm áp đột ngột nhốt chặt thân thể của cô lại...

Bàn tay to lớn của người đàn ông gặt gao ôm trọn lấy thân thể mềm mại, run rẩy

của cô, hơi thở nóng bỏng phảng phất nơi mẫn cảm trên cổ của cô.

Nghênh Hi kích động, quay người lại ôm lấy người đàn ông, rất tự nhiên, nước mắt cô dâng lên chảy tràn xuống má. Cô áp chặt đôi má lạnh lẽo vào người đàn ông mạnh mẽ, nghe thấy tiếng trái tim của anh đang đập thành thịch ở phía trên...

Hắc Diệu Tư, anh rõ ràng vẫn đang đứng ở trước mặt cô.

“Em cứ ngỡ... ngỡ rằng sẽ không còn được nhìn thấy anh nữa!” Cô khóc nức nở.

“Đồ ngốc!” Anh thì thầm đầy cung chiều, giọng nói khàn khàn khác thường.

Như chợt nhớ tới chuyện gì đó, cô hoảng hốt ngẩng đầu: “Cánh tay của anh không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là một chút vết thương nhỏ.”

“Nhưng nhất định là rất đau, có phải không?” Cô đau lòng nói.

Bây giờ cô mới hiểu, cô đã yêu anh biết bao! Ở trên xe, một khắc kia, cô cho rằng mình đã sắp mất anh... Nghênh Hi tin chắc nỗi sợ hãi ấy cô sẽ khắc cốt ghi tâm, vĩnh viễn không bao giờ quên.

“Em đừng khóc nữa, anh không đau một chút nào hết. Nhưng nếu em còn khóc tiếp nữa, trái tim của anh sẽ rất đau...” Anh nói khàn khàn, không kìm nổi lòng mình, cúi đầu hôn vào nơi gò má đang ướt nước mắt của cô.

Cô ngượng ngùng rũ mắt xuống, sắc mặt tái nhợt chuyển sang hồng hào:

“Anh không cần phải lừa dối em đâu...”

“Đến bây giờ em vẫn còn chưa tin rằng, anh có thể làm tất cả mọi chuyện vì em hay sao?” Thái độ của anh đột nhiên trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Cô tin rằng, vì cô, ngay cả phải hy sinh tính mệnh anh cũng sẽ không tiếc.

“Ai bảo anh cứ luôn ngang ngược như thế, làm sao em biết được anh thật tâm hay chỉ là sự bột phát nhất thời của lương tâm?” Nhìn thấy trên cánh tay của anh có tầng tầng lớp lớp băng gạc quấn quanh, máu thấm ra đỏ thẫm, hốc mắt cô chợt thấy cay cay, nước mắt không sao kìm được cứ tuôn rơi lã chã xuống dưới.

“Không được khóc! Em muốn cái gì anh cũng đáp ứng, nếu như có thể.” Anh ảo não nhìn nước mắt của cô đang thánh thót rơi...

Điều mà cô muốn rất đơn giản, chỉ có ba chữ.

“Em chỉ muốn anh nói ba chữ kia.” Cô ngược mắt lên, nhìn vẻ lo lắng trong đôi con ngươi đen bóng kia, nói xa xôi.

Đột nhiên thân thể anh cứng ngắc lại...

“Anh nói ba chữ kia đi, nhanh lên!”

Nếu anh thà chết cũng không chịu nói, vậy cô sẽ gọng gàng dứt khoát mở miệng chỉ ra cho anh một con đường sáng.

“Ba chữ thôi sao?” Anh hỏi lại, giọng không được tự nhiên lắm.

“Vâng! Chỉ có ba chữ thôi!”

Hai người giống như đang chơi trò đoán chữ.

Khóe miệng Hắc Diệu Tư mấp máy mãi, hơn nửa ngày mới miễn cưỡng thốt ra được một tiếng thì thầm mơ hồ.

“Anh nhất định không chịu nói hả?” Cô quay lưng lại lau nước mắt, nghi ngờ thành ý của anh.

“Anh...” Anh hít sâu một hơi, rút cục đành đầu hàng. “Anh yêu em, em bằng lòng chưa? Không được khóc nữa!”

Anh thở hắt ra ôm lấy đôi vai của cô xoay lại, nhận ra mình bị trúng kế...

Cô gái nhỏ tuyệt nhiên không phải đang lau nước mắt, cô xoay lưng lại để bịt miệng che giấu nụ cười trộm.

“Thương Nghênh Hi!”

“Anh lớn tiếng như thế để làm gì vậy? Làm điếc cả tai em rồi!”

Liếc nhìn thấy bản mặt tuấn tú của anh đang trương ra vẻ mặt tức giận, cô vô cùng cao hứng ôm lấy gương mặt của anh chủ động dâng lên một nụ hôn, lấy hành động xoa dịu bớt cơn tức giận kia.

Rất nhanh sự chủ động của Nghênh Hi đã chuyển thành bị động. Hắc Diệu Tư dễ dàng xoay chuyển tình thế, nắm giữ toàn bộ tình hình.

Nụ hôn nhẹ nhanh chóng biến thành nụ hôn sâu, thật nóng bỏng... Nhưng cho dù dục vọng của anh có mãnh liệt thế nào đi nữa, cũng bị anh cẩn thận kìm chế lại.

Nghĩ đến thân thể của cô vừa mới trải qua vụ va chạm mạnh, vậy mà đến một sợi

tóc cũng không bị tổn hại, quả thực đúng là một kỳ tích. Hơn nữa lại còn có thể giữ lại được bọn họ...

Trên gương mặt khôi ngô của anh thoáng hiện lên một nụ cười bí hiểm...

Không phát hiện được ánh mắt đầy âm mưu kia, Nghênh Hi nằm thoải mái ở trong lòng anh, ánh mắt cực kỳ tự nhiên ngắm nghía cánh tay của anh đang bị băng gạc quấn tròn dày cộm kia.

Từ trong lòng anh, cô ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi: “Anh mau giải thích cho em biết, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Vì sao Diêu Gia Nãi kia lại...”

“Hắn đã cùng đường mạt lộ, đương nhiên sẽ ra tay phản kích lại, làm một trận trước khi chết.” Anh giải thích.

“Em không hiểu, chẳng phải hắn là cấp dưới của anh hay sao? Vì sao đột nhiên hắn lại làm ra những chuyện điên cuồng như vậy?” Nghênh Hi thắc mắc.

“Vốn dĩ anh không định nói cho em biết chân tướng sự việc, nhưng anh nghĩ em có quyền được biết toàn bộ chuyện này.” Anh giải thích: “Sự thực là hơn nửa năm trước, khi em nhìn thấy Hoài Tinh ở trên giường của anh, thật ra đó là một sự hiểu lầm.”

Lời nói của anh khiến Nghênh Hi hết sức kinh ngạc.

“Tuy nhiên trước khi gặp em, anh đã quen biết với Thương Hoài Tinh. Nhưng từ sau khi đến với em, không bao giờ anh đi một mình đến gặp cô ấy. Đêm trước buổi lễ đính hôn của chúng ta, em nhìn thấy hai người ở trong phòng, thật ra là anh cố ý tạo ra. Chỉ có điều, anh không ngờ em lại đến tìm anh, vừa vặn nhìn thấy một màn kia.” Anh giải thích cặn kẽ.

“Em chẳng hiểu gì cả... “Nghênh Hi mờ mịt lắc đầu. “Vì sao anh phải làm như vậy?”

“Có rất nhiều chuyện mà em không biết...” Anh thở dài, đau lòng đưa tay lên vuốt vuốt nơi mi tâm của cô đang nhíu lại. “Thực tế Thương Hoài Tinh chỉ là một quân cờ. Lúc trước cô ấy có ý đồ tiếp cận anh có lẽ có mục đích riêng, nhưng lòng hư vinh của cô ấy đã dễ dàng bị lợi dụng, trở thành kẻ đồng phạm với tội danh xâm phạm thương nghiệp.”

“Chờ một chút... Nhưng mà, kẻ lợi dụng Hoài Tinh rốt cuộc là ai vậy?” Nghênh Hi quá sững sốt hỏi lại.

“Trước khi Thương Hoài Tinh quen biết với anh, đã kết bạn với Diêu Gia Nãi, giữa bọn họ không chỉ dừng lại ở quan hệ là bạn bè của nhau. Khi đó, cô ấy đã lợi dụng Diêu Gia Nãi để tiếp cận với anh... quả thật cô ấy đã thành công mỹ mãn. Nhưng mà cô ấy lại không dự đoán được Diêu Gia Nãi là một lão hồ ly. Đương nhiên tiêu hồ ly gặp phải lão hồ ly, tất sẽ bị thua thiệt thôi... Khi Diêu Gia Nãi biết em là chị của Thương Hoài Tinh thì hấn trở mặt, quay lại uy hiếp Hoài Tinh, yêu cầu cô ấy phải đi lấy trộm tài liệu, nếu không hấn sẽ công khai những hình ảnh trong quá khứ của bọn họ... Đó là những tấm ảnh chụp lúc hai người đang cùng nhau khóa thân. Chỉ có điều, khi ấy hấn không dự đoán được, sau đó Hoài Tinh lại thật sự một bước lên trời, trở thành vị hôn thê của anh.”

Hức Diêu Tư tiếp tục kể: “Cũng bởi vì Diêu Gia Nãi là một lão hồ ly, nên tất nhiên anh phải để cho tài liệu bị lấy cắp. Mà số tài liệu đó tới được tay hấn cũng là một quá trình xem ra không chút dễ dàng. Đồng ý để Thương Hoài Tinh trở thành vị hôn thê của anh, làm cho Diêu Gia Nãi bị uy hiếp, càng “thuận lý thành chương”⁽¹⁾.” Âm mưu của hấn đã bắt đầu từ hơn nửa năm trước, chỉ có điều Nghênh Hi thành vật hy sinh là chuyện ngoài ý muốn của hấn.

(1) ý nói: mọi việc càng suôn sẻ hơn

“Hoài Tinh, em ấy... thật sự em ấy đã lấy trộm tài liệu nghiệp vụ cơ mật hay sao?” Nghênh Hi không sao tin được.

Cô vẫn cho rằng Hoài Tinh chỉ ham thích hư vinh, không ngờ chỉ vì danh lợi, ngay cả những chuyện có liên quan đến pháp luật cô ta cũng có thể chấp nhận đi làm, bất kể hậu quả ra sao.

“Cái mà Hoài Tinh lấy trộm đi chỉ là mật mã, một lượng khá lớn những mật mã ấy đã được xử lý bảo mật đầy đủ. Chỉ cần có người nào đó có ý định lợi dụng mật mã giả để lấy trộm tài liệu tuyệt mật của tập đoàn trong máy chủ, máy tính sẽ tự động liên kết đến cơ quan điều tra, đồng thời hệ thống chụp ảnh đã được cài đặt trong máy chủ sẽ tự động chụp lại vân tay khi ấn bàn phím... chứng cứ phạm tội ngay từ lúc bắt đầu gây án đồng thời được chuyển ngay đến Cục cảnh sát. Nói cách khác, Diêu Gia Nãi cho rằng Thương Hoài Tinh bị lộ, tất cả mọi liên can sẽ không dính dáng đến hấn. Quả thật hấn rất thông minh, nhưng lại bị sự thông minh ấy hại lại chính mình.”

Anh tiếp tục nói: “Một tuần trước, hấn biết mọi việc của mình đã bại lộ, nên đã liều mạng, bất chấp hết thả phản kích lại.” Hắc Diêu Tư kết thúc câu chuyện.

“Vậy hiện tại thế nào rồi? Đã tóm được hấn chưa?” Cô hỏi cực kỳ lo lắng, sợ Diêu Gia Nãi có thời cơ sẽ trả thù, làm tổn hại tới người mà cô yêu nhất.

“Em yên tâm, hắn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa đâu.” Hắc Diệu Tư nói chắc chắn.

Lúc ấy, khi anh quay xe lại đánh đòn chính diện, cho dù đánh cuộc rằng, Diêu Gia Nãi chắc chắn sẽ không tránh ra. Một người đã lâm vào đường cùng sẽ muốn đưa đối phương vào chỗ chết, chính vì thế nên Diêu Gia Nãi muốn tự kết liễu đời mình.

Còn về phần anh, hành động kia thuộc về phòng vệ chính đáng, đoàn luật sư sẽ thay anh giải quyết mọi việc ổn thỏa.

Chỉ có điều, anh vẫn hối tiếc mình đã không kịp thời ngăn chặn được Diêu Gia Nãi, đã để Diêu Gia Nãi có cơ hội uy hiếp tới tính mạng của Nghênh Hi.

“Không ngờ sự việc lại trở thành như vậy.” Nghênh Hi thở dài.

Biết rõ sự thật, nhưng Nghênh Hi lại không thấy thoải mái, ngược lại, cô cảm thấy thật đau lòng. Nếu cha còn sống, nhất định sẽ không chịu nổi cú sốc này.

“Anh đã tố cáo Hoài Tinh rồi sao?” Nghênh Hi hỏi anh. Dù sao, Hoài Tinh cũng là em gái của cô.

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà...”

“Nghênh Hi, người nào cũng vậy, một khi đã làm sai chuyện gì, cho dù có tình nguyện hay không cũng phải chịu trách nhiệm, đây là thực tế cuộc sống.”

Nghênh Hi hiểu rõ ràng ý tứ của anh.” Như vậy, ít nhất cũng đã có chút khoan dung với Hoài Tinh rồi, là do cô ta đã có quan điểm sống sai lệch, hơn nữa, cuộc sống của cô ta cũng đã phải chịu sự trừng phạt rồi.”

“Nếu như cô ấy biết ăn năn, anh có thể suy nghĩ lại.” Anh nói vẻ không quan tâm lắm, bởi vì Thương Hoài Tinh đã từng không kiêng nể gì, vì lợi ích của bản thân mà không từ thủ đoạn nào làm tổn thương Nghênh Hi.

Thậm chí, cô ta còn nhẫn tâm giấu diếm chuyện Nghênh Hi bị câu lưu tại nước Mỹ, dẫn đến Nghênh Hi phải hứng chịu sự hành hạ về thể xác và tinh thần, tứ cố vô thân, hoàn toàn không người giúp đỡ. Chuyện này được làm sáng tỏ, anh không sao tha thứ cho Thương Hoài Tinh được nữa.

“Chỉ mong đây là bài học kinh nghiệm có thể làm cho Hoài Tinh tỉnh ngộ, hiểu được trong cuộc sống, cái gì mới là đáng quý nhất.” Nghênh Hi lặng lẽ thở dài.

“Hôm nay là ngày quan trọng nhất của chúng ta, không nên mang chuyện của người khác ra để thảo luận.” Đột nhiên anh nói lảng sang chuyện khác.

“Ngày quan trọng nhất là sao?” Cô chớp chớp đôi mắt to, không sao đoán ra anh đang muốn bán cái gì ở trong túi kia⁽¹⁾.

(1) ý nói không biết Hắc Diệu Tư định làm gì

“Gả cho anh nhé, Nghênh Hi!” Anh ôm chặt lấy cô, mở miệng cầu hôn.

“Anh...” Cô sững sờ, nhìn anh không chớp, gương mặt đỏ bừng.

Chẳng phải anh vừa mới nói yêu cô đó sao?

Hạnh phúc lục tục tới gõ cửa ngay lập tức, cô đáp ứng không xuể, cảm thấy mình giống như đang nằm mơ vậy...

“Nói mau, đồng ý gả cho anh!”

Đợi hồi lâu, không nghe thấy cô trả lời, anh bắt đầu sốt ruột.

“Em...” Cô dừng một chút, nhìn gương mặt anh đang cực kỳ căng thẳng.

“Em đồng ý! Được, đã quyết định như vậy rồi nhé!” Anh không nhẫn nại đợi cô đáp ứng mãi được, bản tính ngang ngạnh lại nổi lên.

“Hắc Diệu Tư!” Cô phản đối. “Đây là quyền của em mà!”

“Vậy thì nói mau đi!” Anh gầm nhẹ.

Cô gái nhỏ này, từ trước đến giờ chuyên môn hành hạ thần kinh của anh!

“Được rồi... Em đồng ý.”

Nhớ lại lúc trước anh nói ra ba chữ kia, cô rộng rãi đáp lại anh thật hào phóng.

Nhìn thấy vẻ mặt cau có của anh đã thoải mái trở lại khiến cô không nhịn được liền che miệng cười trộm.

“Chờ em nghỉ ngơi bồi dưỡng khỏe mạnh một chút, bảy ngày sau chúng ta sẽ cử hành hôn lễ.” Anh tuyên bố.

Bảy ngày sau ư?! “Bảy ngày sau đã cử hành hôn lễ... có quá nhanh hay không?” Cô lưỡng lự hỏi lại.

“Như thế đã là quá chậm rồi! Nếu không xảy ra chuyện, vốn dĩ hôm nay đã phải

cử hành hôn lễ!” Anh thần nhiên nói.

“Hôm nay...?!”

Cô trợn hết cả mắt. Cho tới bây giờ, cô mới hiểu ra vì sao anh cột chặt cô vào bên mình rồi đưa cô đi là có chủ định gì!

“Nhưng mà, em hoàn toàn chưa hề chuẩn bị gì hết...”

“Có một nhóm nhân viên giỏi chuyên môn đang chờ để giúp đỡ em. Còn về phần áo cưới... anh đã sớm chuẩn bị đầy đủ cho em rồi, một bộ lễ phục cưới trắng tinh, hoàn toàn mới.” Anh tiết lộ.

“Tất cả đều trắng tinh ư? Nhưng mà trước kia anh đã từng nói không thích em mặc áo cưới màu trắng cơ mà.” Cô nhìn anh chăm chú.

“Đó chỉ là cái cớ, bởi vì trước kia anh sợ sự hứa hẹn, mà màu trắng lại tượng trưng cho sự thuần khiết, nhìn thấy cô dâu mặc lễ phục màu trắng, trao hết thân cho mình... anh sợ lúc lâm trận sẽ bỏ trốn mất.” Anh thú thật.

“Anh thật nhất gan!” Cô cười chế giễu.” Thế bây giờ anh không sợ nữa sao?” Cô nghịch ngợm hỏi lại anh.

“Bây giờ...” anh kéo cô lại, gắt gao ôm vào ngực thật chặt. “Anh sợ người bỏ chạy lại chính là em!” Anh thẳng thắn chân thành nói ra sự lo lắng của mình.

Cô bật cười thành tiếng: “Hắc...”

“Gọi anh là A Tư.”

“A Tư...”

“Hừm... bây giờ em không cần phải nói gì nữa, tình yêu của anh.”

Anh cúi đầu hôn vào đôi môi của cô...

Cho dù còn có “thiên ngôn vạn ngữ” muốn nói, nhưng giờ phút này, tất cả đều không cần nói thành lời...

© Diễn đàn Lê Quý Đôn

Hôn lễ kết thúc, một đêm kia, cô dâu mới cảm thấy dạ dày có chút khó chịu, mồ hôi đầm đìa nằm ở trong lòng đức lang quân của mình, nghi hoặc lăm bằm một mình...

“Kỳ quái, rõ ràng đã tính là trong kỳ an toàn cơ mà...”

“Hử?”

Người đàn ông ôm vợ yêu trong tay đang nghỉ ngơi dưỡng sức, bồi dưỡng thể lực cho đợt sóng tiếp theo...

“Mấy ngày gần đây em cảm thấy dạ dày không được thoải mái, tính toán một chút, hình như kỳ sinh lý của em đã hai tháng rồi vẫn chưa thấy.” Nghênh Hi nỉ non, lẩm bẩm cầu nhàu.

Thân hình rắn chắc của Hắc Diệu Tư, đột nhiên cứng ngắc đáng ngờ.

“Nhưng chẳng phải anh đã từng nói, anh tính toán đang ở kỳ an toàn của mình rồi cơ mà?” Cô lườm bầu tự nhủ.

Thời gian đột nhiên như dừng lại, lúc này trong phòng ngủ tràn đầy yên tĩnh.

Mãi một lúc lâu, rốt cục người đàn ông mới khàn giọng đáp lại: “Cái kia... Khụ, là anh lừa gạt em.”

Nghênh Hi chột trợn to đôi mắt sáng quắc: “Hắc Diệu Tư?!”

Anh xoay người đè cô xuống, trước lúc Nghênh Hi kịp kháng nghị, anh đã hôn vào cái miệng nhỏ của cô...

Dù sao, người cũng đã lừa được vào tay rồi... Hóa ra lúc trước anh đã có ý đồ lừa cô mang thai, đại khái có thể không cần so đo nữa!

Tin rằng anh rất yêu bà xã của mình, nên không cần thiết có ý kiến nữa!

Uhm.

Hết trọn bộ